A.E. van Vogt

IMPERIUL ATOMULUI

UN NOU PROMETEU VA FURA SECRETELE ZEILOR NUCLEARI

A.E. van VOGT

IMPERIUL ATOMULUI

Traducere de
HORIA GRUŞCĂ

Coperta colecţiei:
DAN ALEXANDRU IONESCU

Ilustraţia:
TUDOR POPA

Versiune 1.0

EMPIRE OF THE ATOM

ISBN 973-96255-8 4

Colecția Nautilus

Editura NEMIRA & CO

1994

UN NOU PROMETEU VA FURA SECRETELE ZEILOR NUCLEARI

Ca mulţi alții înaintea mea, am ajuns, în cele din urmă, în văile unde se spune că locuiesc zeii noştri. Am descoperit sălaşurile lor vaste şi dezolante pe fiecare planetă – adânci de mai multe mile şi tot atât de lungi şi de late. Acolo, privind în siguranţă din spatele scuturilor de plumb, am văzut focurile incredibil de strălucitoare care ard cu furie veșnică în adâncurile fantastice ale pământului.

Alungat de la curtea regală din Linn, mutantul Clane asistă la descompunerea lentă a imperiului, un imperiu prea slăbit pentru a face faţă războiului de pe Venus şi atacurilor barbarilor de pe sateliţii lui Jupiter. Dar Clane este hotărât să redea dinastiei Linn măreţia de altădată, şi singura cale cu sorţi de izbândă pare a fi folosirea puterii înspăimântătoare a zeilor atomului…

Lui Milo O. Frank

CAPITOLUL I

SAVANŢII JUNIORI vegheaseră toată ziua lângă funiile clopotelor, pregătiţi în orice clipă să vestească evenimentul. Veni însă noaptea, aşa că schimbară câteva glume răutăcioase pe seama presupuselor motive pentru care naşterea întârzia. Avură totuşi grijă să nu fie auziţi din întâmplare de vreun senior sau un iniţiat.

De fapt, copilul mult aşteptat venise pe lume la câteva ore după revărsatul zorilor. Era un băiat plăpând şi bolnăvicios; în plus, mai avea câteva trăsături care o îngroziseră pe Camerista-Şefă. După ce mama lui, Lady Tania, se trezi şi ascultă scâncetele jalnice, comentă cu acrime:

— Cine-a speriat stârpitura asta mică? Se pare că nici n-a făcut bine ochi şi se şi teme de viaţă.

Savantul Joquin, cel care asistase la naştere, socoti vorbele ei rău-prevestitoare. Hotărâse să nu o lase să vadă micul monstru până a doua zi, aşa că trebuia să acţioneze rapid pentru a preveni un dezastru. Trimise în grabă mai multe sclave să facă roată în jurul copilului, poruncindu-le să stea cât mai aproape una de alta, ca un paravan împotriva radiaţiilor nefaste din dormitor.

Aflată în pat, cu trupul firav rezemat de perne, Lady Tania privi cu surprindere – apoi cu îngrijorare – alaiul straniu ce înainta cu greu spre uşă. Mai născuse patru copii, aşa că îşi dădea seama că ceea ce vedea era cu totul neobişnuit în astfel de ocazii. Era o fiinţă cu limba ascuţită, iar prezenţa unui savant în încăpere nu o impresiona. Spuse furioasă:

— Ce se întâmplă aici, Joquin?

Savantul se întoarse neliniştit spre ea. Oare chiar nu înţelegea că orice vorbă nesăbuită rostită în acele momente nu putea decât să-i aducă micuţului alte nenorociri? Observă cu groază că femeia se pregătea să vorbească din nou; atunci îşi luă inima în dinţi, implorând în gând zeii atomici.

Din trei paşi ajunse lângă pat şi acoperi gura Taniei cu palma. După cum era de aşteptat, uimită de ceea ce i se întâmpla, femeia nu reacţionă imediat. Îşi reveni însă în câteva clipe şi începu să se zbată fără convingere; tocmai atunci coşul se înclină şi, peste braţul lui Joquin, Tania îşi văzu pentru prima oară copilul.

Furtuna din privirile azurii se stinse. Abia atunci bărbatul îşi ridică cu blândeţe palma de pe buzele ei şi se retrase încet în spatele coşului. Rămase acolo, înfricoşat de propria lui îndrăzneală. Cum dinspre pat nu porni niciun fulger verbal, avu din nou sentimentul că procedase în modul cel mai potrivit. O plăcută căldură interioară puse stăpânire pe el şi din acel moment deveni convins că intervenţia lui salvase situaţia – în măsura în care mai putea fi salvată. Copleşit de autoadmiraţie, aproape că uită de copil.

Se dezmetici atunci când Lady Tania întrebă cu o voce primejdios de calmă:

— Cum s-a întâmplat?

Joquin se stăpâni la timp să nu ridice nedumerit din umeri, ceea ce ar fi fost o greşeală de neiertat. Înainte de a apuca să spună ceva, femeia vorbi din nou, de această dată ceva mai tăios:

— Desigur, ştiu că zeii atomici sunt cauza. Dar când s-a întâmplat?

Joquin era prudent. Savanţii templieri aveau o bogată experienţă în privinţa mutaţiilor atomice; suficientă ca să ştie că zeii acţionau la întâmplare şi că nu putea fi stabilită nicio regulă pe baze statistice. Totuşi, mutaţia nu putea avea loc după ce embrionul împlinea o lună în pântecele mamei, aşa că momentul transformării putea fi delimitat cu aproximaţie. Asta însemna că totul se petrecuse până în ianuarie 533 D.B., dar în niciun caz mai devreme de... – făcu o pauză, încercând să-şi amintească data naşterii celui de-al patrulea copil al Lady-ei Tania; termină calculul cu voce tare:

— ...Cu siguranţă nu înainte de 529 După Barbarism!

Femeia privi copilul, de data aceasta cu mai multă atenţie. Joquin i se alătură fără sa scoată un cuvânt. Constată surprins cu câtă superficialitate îl cercetase prima oară. Acum impresia lui era şi mai proastă. Băiatul avea un cap enorm pentru trupul

debil, dar cele mai vizibile diformităţi le prezentau umerii şi braţele. Umerii coborau de la gât într-un unghi ascuţit, în aşa fel încât trunchiul era aproape triunghiular. Braţele arătau torsionate, ca şi cum oasele – împreună cu muşchii şi pielea – ar fi fost complet răsucite. Se părea că, pentru a arăta cum se cuvine, ar fi trebuit ca fiecare mână să fie mai întâi descolăcită. Pieptul copilului era turtit de-a binelea, iar sub pielea întinsă se ghiceau toate coastele. Din coşul pieptului pornea o ţesătură de oase care cobora mult mai jos decât ar fi fost normal.

Asta era tot. Dar era destul pentru Lady Tania, care abia îşi stăpânea emoţia. Joquin îi ocoli privirea, bănuind la ce se gândea. Cu câteva zile înainte de naştere ea făcuse greşeala să se laude într-o mică adunare că cinci copii îi vor asigura un ascendent atât asupra surorii sale, Chrosone – care avea doar doi – cât şi faţă de fratele vitreg, Lord Tews, căruia acritura de nevastă-sa îi dăruise trei urmaşi. Acum însă avantajul va fi de partea lor, pentru că celelalte o vor ajunge din urma sau chiar o vor depăşi în tihnă, de vreme ce ea nu va mai putea avea copii normali.

Desigur, vorbele răutăcioase pe seama ei nu vor întârzia să apară, iar riscul unor complicaţii era imens.

Joquin citea toate acestea pe chipul femeii, în timp ce Lady Tania continua să privească cu înverşunare copilul. Spuse grăbit:

— Acesta este stadiul cel mai rău, Lady. Adeseori, după câteva luni sau câţiva ani, rezultatul este considerabil mai… satisfăcător.

Fusese cât pe ce să zică „omenesc”. Aşteptă înfrigurat ca ea să-şi ridice ochii asupra lui. Într-un târziu, femeia întrebă:

— Bunicul copilului a fost pe aici?

— Lordul Conducător a văzut copilul la câteva minute după ce s-a născut, încuviinţă Joquin. Singura lui observaţie a fost că ar trebui să mă feresc pe cât posibil din calea excelenţei voastre atunci când veţi fi afectată.

Ea nu se grăbi să răspundă, dar ochii i se îngustară şi mai mult. Chipul uscăţiv se înăspri, apoi deveni de-a dreptul ameninţător. În cele din urmă îl fixă cu privirea pe savant.

— Cred că îţi dai seama că numai o neatenţie într-unul dintre temple este de vină.

Joquin se gândise deja la această posibilitate. O privi îngrijorat. Niciodată nu se făcuse nimic pentru „copiii zeilor”, dar devenea clar că cei din familia Linn vor privi ceea ce se întâmplase acum

drept un caz special.

— Zeii atomici sunt de nepătruns, rosti încet savantul.

Se părea că femeia nu-l auzise, pentru că vocea ei tăioasă continuă:

— Bănuiesc că acest copil va trebui nimicit. Dar te asigur că în cel mult o lună vor cădea mai multe capete „savante” decât a văzut cineva vreodată.

Lady Tania Linn, nora Lordului Conducător, nu era deloc o persoană plăcută atunci când se înfuria.

Nu a fost deloc greu să se descopere cauza mutaţiei. În vara precedentă, plictisită de vacanţa petrecută la una dintre moşiile familiei de pe coasta de vest, Tania revenise pe neaşteptate în capitală. Soţul ei, Generalul Imperiului, Creg Linn, tocmai începuse lucrările de extindere a Palatului Hill. Cum nici sora ei, care locuia în celălalt capăt al oraşului, şi nici soacra sa vitregă, aroganta soţie a Lordului Conducător, nu catadicsiră să-i facă vreo invitaţie, Tania se văzuse nevoită să se mute într-unul dintre apartamentele Palatului Municipal.

Clădirea, deşi aflată în proprietatea statului, nu mai servise ca reşedinţă de mulţi ani. De pe vremea ridicării construcţiei, oraşul se întinsese tot mai mult, astfel că în jurul palatului începuseră să se înghesuie o puzderie de case de negustori şi magazine. Din cauza lipsei de prevedere a generaţiilor anterioare, proprietatea nu includea şi terenurile din jurul palatului, iar confiscarea lor ar fi fost considerată o măsură lipsită de înţelepciune. Dar cea mai supărătoare urmare a neînţelegerii la timp a importanţei deosebite a acelui teritoriu era alta: existenţa templului savanţilor, care se înălţa la adăpostul uneia dintre aripile palatului. Vecinătatea lui îi pricinuise Lady-ei Tania multe necazuri cu o vară înainte. La preluarea reşedinţei constatase că singurul apartament locuibil se găsea pe aceeaşi parte cu templul, iar trei dintre cele mai frumoase ferestre dădeau spre zidurile oarbe, plumburii, ale edificiului.

Savantul fondator al templului făcuse parte din grupul Raheinl, ostil familiei Linn. Anunţarea amplasării templului în apropierea palatului iscase multe controverse în oraş. Faptul că cei trei acri de teren erau disponibili făcea ca afrontul să fie şi mai evident, iar acest lucru nu a fost uitat niciodată.

Oamenii Lordului Conducător au descoperit, după o primă

investigaţie, că o mică porţiune a peretelui de plumb al templului era radioactivă. Nu au reuşit însă să determine cauza acestor scurgeri, pentru că în punctul respectiv grosimea peretelui era cea prescrisă. Cert este că l-au informat pe stăpânul lor de cele constatate. Înainte ca cea de a doua zi de la naşterea copilului să se fi încheiat, se pregătea luarea unei hotărâri importante.

Cu puţin înainte de miezul nopţii, savantul Joquin a fost convocat şi pus la curent cu desfăşurarea evenimentelor. Fu nevoit din nou să-şi ia inima în dinţi.

— Stăpâne, se adresă el direct Lordului Conducător, eşti pe cale sa faci o mare greşeală, mânat de o supărare pe care o înţeleg. Savanţii alcătuiesc un grup care, având întregul control al distribuirii energiei atomice, şi-a dezvoltat propriul mod de gândire; de aceea nu vor vedea cu ochi buni pedepsirea unor greşeli întâmplătoare. Părerea mea este că ar trebui să laşi băiatul în viaţă şi să te sfătuieşti cu Consiliul Savanţilor. Eu le voi recomanda să demoleze templul din proprie iniţiativă şi sunt convins că vor fi de acord.

După ce-şi termină pledoaria, Joquin privi cu atenţie figurile din faţa lui. Şi înţelese că greşise dând dovadă de atâta îndrăzneală. În încăpere se aflau doi bărbaţi şi trei femei. Bărbaţii erau Lordul Conducător – grav şi uscat, şi rotofeiul Lord Tews – singurul fiu al Lady-ei Lydia din prima căsătorie. Lordul Tews îndeplinea funcţia de General al Imperiului în absenţa lui Lord Creg, soţul Taniei, plecat pe Venus să se războiască cu venusienii.

Femeile de faţă erau Lady Tania, aflată încă în pat, sora ei, Chrosone, şi soţia Lordului Conducător, Lady Lydia, soacra vitregă a celor două femei mai tinere. Lady Tania şi sora ei erau certate, deşi păstrau indirect legătura prin Lord Tews. Acest individ reuşea să-şi îndeplinească rolul de intermediar cu multă naturaleţe, inteligenţă şi – cel puţin aşa i se părea lui Joquin – cu adevărată plăcere.

Plin de speranţă, Joquin privi spre Lady Lydia, căutând pe chipul şi în atitudinea ei un semn cât de mic al intenţiilor sale. O considerase întotdeauna drept o femeie cu un potenţial nefast imens. Datorită ei întregul comportament al familiei Linn se modificase. Era o femeie de vârstă mijlocie, distinsă şi cu trăsături plăcute, dar mai primejdioasă decât un şarpe. Pe măsură ce intrigile ei perfide se întinseseră ca o caracatiţă,

cuprinzând treptat întreaga clasa conducătoare, fiecare dintre persoanele cu care avusese de-a face învăţase, în felul ei, cum să-i ţină piept. Contra-intrigi, planuri, vigilenţă permanentă, conştiinţa pericolului nebănuit care poate ameninţa sau lovi în orice clipă – acesta a fost preţul. Starea de încordare continuă a dăunat mult familiei Linn. Cu timpul, otrava a pătruns şi în ceilalţi. Crispaţi şi furioşi, nemulţumiţi şi răzbunători, se aflau cu toţii în această încăpere, cu gânduri ascunse, dar urmărind scopuri previzibile; şi aceasta numai din cauza femeii mai în vârstă.

Şi totuşi, de la soţia Lordului Conducător nădăjduia Joquin să obţină un indiciu despre finalitatea hotărârilor luate. Înaltă şi zveltă, arătând deosebit de bine pentru vârsta ei, femeia se afla la originea oricărei nenorociri. Dacă avea o părere şi ea avea *întotdeauna* o părere – însemna că începuse deja jocurile de culise. Presupunând că reuşise să-şi convingă soţul – înclinat întotdeauna spre compromis – să ia hotărârea dorită de ea, se putea spune că scena era pregătită pentru dezastru.

Deşi presimţea după comportarea lor că fusese convocat doar din raţiuni psihologice, Joquin încerca să ia în serios faptul că fusese consultat. Amăgirea lui nu dură însă mult. Avea impresia că îi ascultaseră pledoaria doar pentru a îndeplini o simplă formalitate, fără a acorda cât de cât atenţie vorbelor lui. Lord Tews îşi privi mama. Pe chipul lui bucălat era întipărit un zâmbet vag. Femeia îşi coborî pleoapele pe jumătate, ca şi cum nu ar fi dorit să i se citească gândurile. Cele două surori se uitau la Joquin cu feţele încremenite. Lordul Conducător puse capăt încordării, expediindu-l pe savant cu un gest scurt.

Joquin părăsi înfiorat încăperea. Pentru o clipă se gândi să-i prevină pe savanţii templieri, aflaţi în pericol. Abandonă repede această idee, considerând-o lipsită de sorţi de izbândă. Bănuia că nu i se va permite să trimită niciun mesaj în afara palatului. În cele din urmă se retrase în camera lui, dar nu reuşi să adoarmă. Când se trezi, temutul petic de hârtie pe care şi-l imaginase toată noaptea se şi afla afişat în faţa consiliului militar, pentru a fi citit de toată lumea. Palid, Joquin îl citi dintr-o răsuflare. Formularea era simplă şi fără rezerve.

Se stipula că toţi savanţii de la templul Raheinl urmau să fie spânzuraţi înainte de apusul soarelui. Proprietatea avea să fie

confiscată, iar clădirea rasă de pe faţa pământului. Cei trei acri de teren ocupaţi de templu – preciza decretul – vor fi transformaţi într-un parc.

Nu era foarte clar dacă acest parc va fi adăugat proprietăţilor Palatului Municipal al familiei Linn, deşi desfăşurarea ulterioară a evenimentelor avea să confirme acest lucru. Decretul purta semnătura inconfundabilă a Lordului Conducător. Joquin înţelese, citindu-l, că din acel moment se declarase un veritabil război împotriva savanţilor templieri.

CAPITOLUL II

SAVANTUL ALDEN nu era un om care să aibă presimţiri. Şi fără îndoială nu avea niciuna în timp ce, învăluit în strălucirea dimineţii, se îndrepta agale spre templul Raheinl. Soarele răsărise. O boare de vânt sufla de-a lungul Bulevardului Palmierilor, care se desfăşura în apropierea noii sale locuinţe. Mintea îi era bântuită de o învălmăşeală plăcută de amintiri frumoase şi de bucuria tihnită că un simplu savant provincial a reuşit în numai zece ani să devină savantul-şef al templului Raheinl.

Doar un păcat îi umbrea amintirile, şi acesta era chiar adevăratul motiv al promovării sale rapide. Cu mai mult de unsprezece ani în urmă, mărturisise altui junior că, după părerea lui, din moment ce zeii atomului destăinuiseră speciei umane unele dintre secretele puterii mecanice, ar fi meritat osteneala de a-i convinge, prin metode experimentale, să dezvăluie şi altele. Şi că, la urma urmei, s-ar putea să existe o fărâmă de adevăr în legendele despre oraşe şi planete în care ar scăpăra puterea şi lumina atomică. Fără, să vrea, Alden se cutremură la amintirea acestui crâmpei din viaţa lui. Cu timpul a înţeles grozăvia blasfemiei sale. Şi atunci când, a doua zi, celălalt junior l-a informat sec că îi povestise totul savantului-şef, a fost convins că toate speranţele i s-au năruit.

Surprinzător, s-a întâmplat că acest moment a fost începutul unei noi faze în cariera lui. În mai puţin de o lună a fost convocat pentru prima dată la o discuţie particulară cu un savant aflat în inspecţie, Joquin, care locuia în palatul clanului Linn.

— Politica noastră, spusese atunci Joquin, este să încurajăm tinerii cu o gândire mai flexibilă. Ştim că ideile radicale sunt proprii tinereţii şi că, pe măsură ce un om înaintează în vârstă, ajunge la un echilibru între eul lăuntric şi cerinţele lumii. Cu alte cuvinte – încheiase învăţatul, zâmbindu-i – eşti liber să ai propriile idei, dar păstrează-le pentru tine.

La puţin timp după această discuţie, Alden a fost trimis pe coasta de est. De acolo, un an mai târziu, a ajuns în capitală. Trecând anii şi devenind mai puternic, el descoperi că radicalismul era mult mai puţin răspândit printre tineri decât lăsase să se înţeleagă Joquin. Perioada ascensiunii sale l-a făcut conştient de nesăbuinţa vorbelor rostite odinioară. În acelaşi timp, simţea o anume mândrie pentru acele cuvinte şi avea sentimentul că ele îl făceau „altfel” decât ceilalţi savanţi, superior lor. Ca şef, descoperi că radicalismul era singurul criteriu după care mai-marii lui judecau un candidat la promovare. Erau luate în considerare numai acele recomandări care cuprindeau o doză de gândire neconvenţională din partea aspirantului, oricât de neînsemnată ar fi fost abaterea de la norme. Aplicarea acestei reguli avu şi un efect fericit. La început, soţia lui, nemulţumită să fie în templu puterea din spatele puterii, se declarase unicul judecător al celor ce urmau să fie promovaţi. Tinerii poeţi ai templului o vizitau când Alden nu era prin preajmă şi îi citeau, între patru ochi, cântecele lor.

Când însă şi-au dat seama că promisiunile ei nu însemnau mare lucru, vizitele au încetat. Alden a dobândit linişte în casă şi nevasta deveni subit mult mai afectuoasă…

Se dezmetici din reverie din cauza strigătelor şi a murmurelor ce răzbăteau din mulţimea aflată în faţa lui. Observă că oamenii forfoteau în jurul templului Raheinl.

— Un accident? se întrebă Alden, absent.

Înaintă grăbit, încercând să se strecoare prin îmbulzeală. Brusc, se înfurie, pentru că gloata adunată acolo nu părea deloc dispusă să-i facă loc. Oare nu-şi dădeau seama că era un savant-şef? Zări străjerii palatului îmboldindu-şi caii de-a lungul mulţimii, la numai câteva zeci de picioare de el şi deschise gura, pregătindu-se să-i cheme în ajutor. Dar văzu ceva ce îi opri cuvintele în gât. Până atunci fusese atent doar la clădirea templului; încercând să înainteze, mătură cu privirea parcul înconjurător.

Cinci dintre tinerii poeţi ai Rosamindei atârnau spânzuraţi de crengile unui copac aflat în capătul îndepărtat al curţii templului. Într-un alt copac zdravăn din apropiere se mai zbăteau încă spasmodic şase juniori şi trei savanţi. În timp ce Alden încremenise, se auziră ţipetele înfiorătoare a patru iniţiaţi, cărora

tocmai li se puneau laţurile de gât. Strigătele încetară în clipa în care căruţa în care stăteau se urni de sub ei.

Învăţatul Alden se împletici prin mulţimea din faţa templului Raheinl ca şi cum ar fi avut picioare din aluat. Clătinându-se ca un beţiv, se ciocnea de oameni, fără să fie pe deplin conştient de ceea ce i se întâmpla. Nu era singura persoană din mulţime într-o stare de şoc atât de evidentă, altfel ar fi fost cu uşurinţă remarcat şi târât spre spânzurătoare. Dar execuţiile luaseră gloata prin surprindere. Fiecare nou spectator care se apropia curios să vadă ce se întâmplă îşi manifesta groaza în felul său. Femeile leşinau. Mai multor bărbaţi li se făcuse greaţă, în vreme ce alţii, impresionaţi, rămăseseră cu ochii împăienjeniţi.

Pe măsură ce se apropia de una dintre marginile mulţimii fremătânde, mintea începu să-i lucreze cu febrilitate. Văzu o poartă deschisă; se năpusti dincolo de ea şi – aceasta era noua senzaţie pe care o simţi în picioare – pluti printre tufişuri. Într-o clipă îşi dădu seama că se afla pe teritoriul Palatului Municipal al Lordului şi Lady-ei Creg Linn.

Fu momentul cel mai teribil al dimineţii. Prins în cursă şi, culmea, de bunăvoie. Se prăbuşi la adăpostul unui arbust ornamental, pe jumătate leşinat de frică. Încetul cu încetul băgă de seamă că în faţa lui se găsea un corp de clădire prelung şi nu prea înalt. Un pâlc de copaci i-ar fi putut servi drept paravan pentru a ajunge acolo. Înţelegea că nu se putea întoarce în siguranţă pe drumul pe care venise, dar nici nu îndrăznea să rămână în acel loc. Se ridică hotărât în picioare şi… avu noroc. Pentru că se dezmetici stând ghemuit în ceea ce părea a fi un hambar lung şi îngust, învecinat cu grajdurile.

Nu părea o ascunzătoare prea grozavă. Spaţiul era atât de strâmt, încât numai făcând un tunel prin maldărul de fân de lângă uşa cea mai îndepărtată de grajduri reuşi să se simtă în siguranţă. Abia se pitise, când una dintre uşile grajdului, aflată la câţiva paşi în dreapta lui, se deschise. O furcă din fier licări stins, apoi dispăru încărcată cu un snop de fân. Cu o lovitură de picior, grăjdarul trânti nepăsător uşa, după care se auziră paşi îndepărtându-se. Alden, care abia mai avea curaj să respire, nu făcu nicio mişcare. Tocmai se pregătea să scoată capul din ascunzătoare când bang! se deschise o altă uşă şi altă furcă se umplu cu fân, apoi se făcu nevăzută.

Câteva minute mai târziu fu tulburat de o altfel de apariţie. O sclavă tânără şi un băiat de la grajduri se opriră dincolo de bariera şubredă din lemn care despărţea porţiunea ocupată de fân de restul grajdului. Flăcăul, cu siguranţă un tânăr recrut şi nu un sclav, întrebă:

— Unde dormi?

— În pavilionul de la apus al sclavilor, răspunse fata cu o voce şovăitoare.

— În care pat?

— Al treilea.

— Pe la miezul nopţii am să mă strecor până la tine.

— E împotriva regulamentului, zise fata tremurând;

— Nu-ţi fă probleme în privinţă regulilor! se răsti soldatul. Pe curând!

Bărbatul ieşi fluierând. Fata rămase nemişcată – sau cel puţin Alden nu auzi nimic; pe urmă răsună zgomotul unor paşi. Tânăra şopti sacadat, ca şi cum i-ar fi spus ceva noului venit. Dar savantul aflat în ascunziş nu reuşi să le desluşească înţelesul. Imediat însă se auzi glasul altei femei.

— E pentru a doua oară de săptămâna trecută, când a sosit. Prima dată am folosit-o pe Ella în loc – se pare că n-a observat în întuneric, iar ea o face de bunăvoie – dar trebuie să punem odată capăt la toată povestea asta. Voi da de ştire oamenilor.

Se despărţiră, plecând în direcţii diferite.

Alden, care se simţise scandalizat de comportarea cătanei de la grajduri, gândi la fel de ofensat:

— La naiba cu nenorociţii de sclavi! Ăştia de fapt complotează împotriva cetăţenilor.

Era uimit, pentru că gândul implica o cunoaştere a felului în care sclavii se apărau de tratamentul greu de suportat la care erau supuşi din partea stăpânilor. Auzise el câte ceva până atunci despre cum unii proprietari de sclavi deveniseră deosebit de prudenţi ca urmare a asasinatelor din ultimul timp. Şi iată că acum avea dovada, chiar şi parţială, că ceea ce părea doar o legendă sângeroasă era adevărat.

Îşi spuse cu evlavie:

— Trebuie să ridicăm nivelul moral al proprietarilor şi – ochii i se îngustară – să folosim forţa pentru a nimici organizaţia secretă a sclavilor. Nu putem tolera aşa ceva.

Furia îi dispăru dintr-odată atunci când o uşă se deschise la vreo sută de picioare depărtare. Se chirci instinctiv, lăsând baltă problema sclavilor.

În ciuda şocurilor nervoase, până la amiază mintea începu să-i funcţioneze din nou. Reuşi chiar să-şi explice cum de scăpase raziei în urma căreia fuseseră capturaţi ceilalţi. Cu numai două săptămâni în urmă se mutase la noua reşedinţă de pe Bulevardul Palmierilor. Soldaţii îl căutaseră probabil la vechea adresă, iar apoi fuseseră nevoiţi să traverseze oraşul până la casa cea nouă, unde au ajuns după plecarea sa.

Pe un asemenea firav eşafodaj se baza salvarea lui. Alden se înfioră, apoi, încetul cu încetul, mânia puse stăpânire pe el; acea mânie teribilă, adunată strop cu strop, a celui care se simte persecutat pe nedrept. Era o furie care îi dădea noi puteri, aşa că în cele din urmă fu în stare să gândească cu mintea limpede la ce avea de făcut. Evident, nu putea rămâne pe teritoriul Palatului Municipal. Mici amintiri întâmplătoare îi veneau în ajutor, lucruri pe care le observase cu ani în urmă, fără să le acorde atunci vreo importanţă. Îşi aduse aminte că la fiecare câteva nopţi mari cantităţi de fân erau introduse pe porţile palatului. Judecând după spaţiul gol din jur, era timpul pentru aprovizionare. Trebuia deci să părăsească hambarul înainte de venirea serii.

Începu să-şi croiască drum prin şira de fân spre dreapta. Pe partea aceea se afla o poartă prin care, în timpul unei plimbări, zărise grajdurile. Dacă s-ar strecura afară pe uşa din capăt şi ar ocoli grajdul, apoi prin acea poartă... Numai dacă ar găsi un alt rând de haine... Sigur, trebuiau să atârne pe undeva, prin grajd, nişte haine de lucru... poate nişte straie femeieşti, având în vedere că purta părul lung, cum obişnuiau savanţii.

Găsi ceea ce căuta în dreapta grajdului, în colţul destinat vacilor de lapte. Fără să mai fie deranjat de cineva, Alden se găti cu unul dintre veşmintele pe care lăptăresele şi-l trag peste hainele bune atunci când îşi fac munca.

După tulburările din anul precedent, pricinuite de familia Linn, Palatul Municipal îşi reluase cu repeziciune rolul său de centru agricol, industrial şi religios. Porţile erau păzite de gărzi, dar acestea nu se obosiră să bage în seamă sclava, mai degrabă durdulie, care ieşi hotărâtă, ca şi cum ar fi avut de îndeplinit cine ştie ce poruncă a stăpânului. Era după-amiază târziu când Alden

se apropia de templul Covis, pe un drum lăturalnic. Devenise din ce în ce mai nervos, pe măsură ce silueta cenuşie a clădirii se desena tot mai clară în faţa lui. Îi era teamă ca tocmai acum, când salvarea era la doi paşi, să nu se întâmple ceva neprevăzut. Ciocăni timid la una dintre intrările tainice din spate şi aşteptă tremurând.

Uşa se deschise brusc; reacţionă imediat şi păşi înăuntru, trecând valvârtej pe lângă juniorul care înmărmurise în umbra coridorului neluminat. Numai după ce smuci uşa din mâna celuilalt şi o închise – în aşa fel încât rămaseră amândoi într-un întuneric de nepătruns – îndrăzni Alden să-şi dezvăluie identitatea în faţa tânărului mut de uimire.

CAPITOLUL III

MEDRON LINN, Lordul Conducător, se plimba pe o stradă din oraşul Linn. Ieşirile lui aventuroase în oraş deveniseră din ce în ce mai rare în ultimii ani, dar era la fel de curios şi de emoţionat ca în trecut. Urmărea, ca întotdeauna, un anume scop. Doar aşa îşi putea justifica timpul şi efortul cheltuite.

Era însoţit, ca de obicei, de un număr de gardieni, pregătiţi în mod special pentru aceste escapade private; asemenea unor soldaţi aflaţi în permisie, ei îşi croiau drum în urma sau înaintea lui, prefăcându-se că nu-i interesează câtuşi de puţin personajul uscăţiv, palid, cu chipul împietrit, a cărui poruncă oricât de neînsemnată devenea lege atât pe Pământ, cât şi în întinse teritorii de pe alte planete.

Lordul Conducător căuta zonele pieţelor cele mai aglomerate, cu mărfurile lor sclipitoare. Vederea atâtor culori îi amintea de zilele tinereţii, când toată această parte a oraşului nu era decât o zonă posomorâtă şi cenuşie, iar produsele negustorilor erau de calitate îndoielnică.

Comercianţii au cam bodogănit nemulţumiţi, şi chiar s-au înfuriat atunci când, în primele zile ale venirii sale la putere, decretase că proprietăţile cele mai bune vor fi acordate numai celor care se angajau să le zugrăvească şi să le îngrijească, dar care se şi obligau să ofere doar mărfuri de mâna întâi la vânzare. Criza de atunci trecuse ca urmare a concurenţei, clădirile viu colorate luaseră locul dughenelor de odinioară, iar calitatea mai bună a mărfurilor a coincis cu o mai mare varietate a acestora.

Acum, Lordul Conducător Linn era nevoit să-şi croiască cu greu drum prin mulţimea de cumpărători şi negustori. Pieţele erau înţesate cu oameni de la munte şi de dincolo de lac, precum şi cu obişnuita grămadă de gură-cască, veniţi de pe alte planete. Nu avu nicio problemă în a lega o conversaţie în acea după-amiază.

Se adresa numai acelor oameni care nu dădeau vreun semn că ar recunoaşte în bărbatul nebărbierit, îmbrăcat în straie

soldăţeşti, pe cârmuitorul Imperiului. Nu i-a trebuit mult să se asigure că cei peste o mie de oameni, trimişi special pentru a convinge poporul de justeţea hotărârii sale privind recentele execuţii prin spânzurare, făceau o treabă excelentă. Nu mai puţin de şapte dintre ei se apropiară de el, iar cu trei intră chiar în vorbă. Toţi trei făcură abile remarci propagandistice. Iar cei cinci ţărani, trei negustori şi doi muncitori cu care schimbă după aceea câteva cuvinte, răspunseseră observaţiilor sale critice la adresa Lordului Conducător cu lozincile pe care, evident, le auziseră de la oamenii lui.

Era mulţumitor, îşi spuse, că prima criză pe care o provocase se sfârşea atât de bine. Imperiul Linn se afla la numai o generaţie după prelungitul război civil care instalase la putere clanul Linn. Perceptorii săi considerau că încasările din impozite erau încă scăzute. Una dintre cauze consta în sărăcirea ţării de către temple. Savanţii înrobiseră poporul într-un fel care, după părerea Lordului Conducător, nu avea corespondent în istorie.

Anumite ritualuri ale templelor erau de natură hipnotică, iar cei care le oficiau – pregătiţi în mod special – reuşeau să sugereze auditoriului valoarea exactă a contribuţiei dorite. Mii de femei, mai ales, erau atât de subjugate de stratagemele folosite, încât chiar templierii fuseseră nevoiţi să introducă de urgenţă anumite restricţii pentru ca ele să nu-şi doneze întregul avut. Bărbaţii, adesea plecaţi la război, nu erau la fel de obsedaţi. Folosindu-se de aceste venituri uriaşe, templele izbuteau să întreţină un număr imens de savanţi, seniori, juniori şi iniţiaţi. Această adevărată armată de slujitori ai templelor devenise atât de impresionantă, încât aproape fiecare familie avea cel puţin o rudă care se „pregătea” să ajungă un savant.

Lordul Conducător era conştient, fără să fi fost nevoie ca Lady Lydia să-l convingă de acest lucru, că trebuia acţionat cât mai curând pentru a destrăma această ciudată dominaţie hipnotică. Până atunci însă, presiunile asupra economiei continuau, iar prosperitatea şi bunăstarea nu puteau avea decât creşteri modeste. În oraşul Linn comerţul se înviorase, dar în alte oraşe, care nu beneficiau de scutirile de taxe de aici, progresele erau mai modeste.

În acea perioadă erau în curs de desfăşurare mai multe războaie de cucerire, dintre care trei pe Venus, împotriva

triburilor venusiene. Ţelul pe care şi-l stabilise – unificarea întregului Sistem Solar – cerea ca expediţiile să continue, indiferent de preţ. Ceva, credea Lordul Conducător, trebuia sacrificat. Ceva important! Şi se oprise asupra templelor, ca fiind singurele şi adevăratele rivale ale cârmuirii în privinţa veniturilor anuale dobândite.

Lordul Conducător se opri în faţa tarabei unui negustor de ceramică. Bărbatul avea trăsăturile caracteristice celor din Linn şi era cu siguranţă un cetăţean, pentru că altfel nu s-ar fi putut ocupa de afaceri. Doar părerile cetăţenilor îl interesau. Cel din faţa lui tocmai era pe cale să vândă ceva. În timp ce aştepta răbdător la rând, Lordul Conducător se gândi din nou la problema templelor. Neîndoielnic, savanţii nu reuşiseră încă să-şi recâştige prestigiul pierdut în urma războiului civil. Cu puţine excepţii, îl sprijiniseră pe Raheinl până în ziua în care acesta fusese capturat şi ucis. Atunci savanţii se oferiseră cu promptitudine şi în masă să depună jurământul de credinţă faţă de noul regim, iar el nu se simţise suficient de puternic pentru a refuza. Dar nu uitase nicio clipă că adevăratul monopol pe care îl aveau savanţii asupra energiei atomice fusese cât pe ce să restaureze republica coruptă. Iar dacă ei ar fi reuşit, cel executat ar fi fost el.

Afacerea negustorului dădu greş. Se întoarse îmbufnat către noul client potenţial, dar chiar în acel moment Lordul Conducător băgă de seamă că un trecător se oprise şi îl privea, ca şi cum l-ar fi recunoscut şi nu-i venea să creadă, Fără să mai spună o vorbă negustorului, făcu stânga împrejur şi se îndepărtă grăbit de-a lungul străzii, în umbra amurgului.

Când reveni într-un târziu la palat, mulţumit că poziţia sa părea invulnerabilă, Lordul Conducător era aşteptat de membrii Consiliului Savanţilor.

Nu se anunţa o întrunire prea agreabilă. Erau de faţă doar şase din cei şapte membri ai consiliului. Cel de-al şaptelea, poetul şi istoricul Kourain, se îmbolnăvise şi avea febră, după cum îl informă Joquin. În realitate, suferise un atac de prudenţă acută la aflarea veştii execuţiilor din acea dimineaţă şi plecase într-un pelerinaj pe la templele mai îndepărtate.

Dintre cei şase, cel puţin trei păreau convinşi, după expresia feţelor lor, că nu vor mai ieşi vii din palat. Ceilalţi trei erau: Mempis, cronicarul războaielor – un bătrân cărunt de aproape

optzeci de ani, dar încă foarte energic; logicianul Teear, maestrul în aritmetică – despre care se spunea că dobândise unele dintre informaţiile sale complicate despre numere chiar de la zei; şi în sfârşit, Joquin, sfătuitorul – cel care de ani de zile era omul de legătură între guvernanţi şi ierarhia templierilor.

Lordul Conducător îşi examină auditoriul cu o privire batjocoritoare. Izbânzile obţinute de-a lungul anilor îi creaseră o expresie răutăcioasă, pe care nici chiar sculptorii nu o puteau evita în statuile comandate, fără să afecteze asemănarea dintre model şi replică. Avea în jur de cincizeci de ani şi, în ciuda subţirimii sale, se ţinea foarte bine. Începu cu un atac rece, chibzuit şi devastator la adresa templului Raheinl. Încheie această primă fază a cuvântării adăugând:

— Mâine voi merge în faţa Patronatului pentru a explica acţiunea mea împotriva templului. Sunt încredinţat că ei îmi vor accepta argumentele.

Spunând acestea, faţa lui fu luminată pentru prima oară de un zâmbet vag. Cei prezenţi ştiau la fel de bine ca el că, servil, Patronatul nu îndrăznea nici măcar să clipească în problemele politice fără încuviinţarea lui.

— Sunt sigur de aceasta, continuă el, şi pentru că am de gând ca, în acelaşi timp, să prezint o cerere benevolă din partea templelor pentru reorganizarea lor.

Spectatorii, până atunci tăcuţi, începură să se agite. Cei trei resemnaţi îşi ridicară ochii în care licărea o vagă speranţă. Unul dintre ei, cel de vârstă mijlocie, Horo, spuse plin de zel:

— Excelenţa voastră se poate bizui pe noi…

Se opri pentru că Mempis îl privea aspru, cu ochii scăpărând de furie. Dădu înapoi, dar treptat curajul îi reveni. La urma urmei, îşi spusese părerea. Lordul Conducător trebuia să afle că el era dispus să coopereze. Trăise experienţa copleşitoare a celui care reuşeşte să-şi salveze viaţa în ultima clipă.

Joquin interveni curtenitor:

— După cum începuse să spună Horo, vom fi fericiţi să acordăm celor spuse de dumneavoastră o respectuoasă ascultare.

Lordul Conducător rânji sinistru. Acum urma partea cea mai importantă, aşa că îşi reluă meticulos expunerea. Guvernul – arătă el – era în sfârşit pregătit pentru a împărţi templele în patru

grupuri separate, aşa cum doreau de mult timp savanţii. (Era pentru prima oară când aceştia auzeau despre un asemenea plan, dar niciunul nu comentă). După cum au susţinut dintotdeauna savanţii – continuă Lordul Conducător – era ridicol să fie veneraţi în aceleaşi temple toţi cei patru zei atomici: Uranium, Plutonium, Radium şi Ecks. Ţinând cont de aceasta, savanţii se vor separa în patru organizaţii distincte, împărţind în mod egal templele existente între cele patru grupuri.

Fiecare grup se va dedica slujirii unui singur zeu şi a însuşirilor acestuia, deşi vor continua, bineînţeles, să-şi îndeplinească activităţile practice privind furnizarea puterii convertite a zeilor tuturor celor care aveau nevoie de ea, în conformitate cu regulile stabilite de guvern. La conducerea fiecărui grup se va afla nu un consiliu al egalilor, cum prevăzuse sistemul de organizare a templelor de până atunci, ci un şef pentru care trebuia stabilit un titlu corespunzător rangului. Cei patru şefi urmau să fie numiţi pe viaţă de către un comitet reunind delegaţi ai guvernului şi ai templelor.

Mai erau şi altele, dar ele reprezentau amănunte. Consiliului i se acordase astfel un ultimatum. Şi Joquin nu-şi făcea iluzii. Patru categorii de temple, luptându-se pentru aderenţi, fiecare dintre ele condusă de câte un savant ambiţios, răspunzător probabil doar în faţa Lordului Conducător, ar fi pus capăt pentru totdeauna speranţelor pe care le nutriseră cei mai luminaţi dintre savanţi. El unul privise templele ca pe nişte lăcaşuri ale învăţăturii şi avusese propriile vise legate de rolul pe care acestea trebuiau să-l joace în viitor. Acum se ridică nerăbdător, de teamă ca nu cumva unul dintre consilierii înfricoşaţi să i-o ia înainte. Spuse cu gravitate:

— Consiliul va fi încântat să examineze propunerea dumneavoastră, şi se consideră privilegiat să aibă în fruntea guvernului un conducător care îşi dedică timpul său atât de preţios planurilor privind prosperitatea templelor. Nimic nu poate…

Nu se aşteptase să reuşească să obţină o amânare. Şi nici nu reuşi. Fu întrerupt brusc. Lordul Conducător interveni pe un ton definitiv:

— De vreme ce mâine voi înştiinţa personal Patronatul, Consiliul Savanţilor este poftit călduros să rămână în palat pentru

a pune la punct detaliile reorganizării. Este de aşteptat ca acest lucru să dureze oricât între o săptămână şi o lună, sau poate chiar mai mult, aşa că v-am repartizat câte un apartament spre folosinţă.

Bătu din palme. Uşile se deschiseră. Câţiva oameni din garda palatului pătrunseră înăuntru. Lordul Conducător le porunci:

— Conduceţi-i pe aceşti onorabili domni la camerele lor.

Şi astfel a fost întemniţat Consiliul Savanţilor.

După patru zile, copilul era încă în viaţă. Motivul principal era că Tania nu se putea hotărî.

— Am dus povara sarcinii şi am suportat chinurile naşterii; nicio femeie nu poate uita aşa ceva cu uşurinţă. Şi apoi…

Aici se opri. Adevărul era că, în pofida nenumăratelor dezavantaje, bănuia anumite foloase de pe urma unui fiu pe care zeii îl modelaseră într-un mod atât de neobişnuit. Insistenţele lui Joquin îşi făcuseră efectul şi în privinţa aceasta. Savantul consacră cea mai mare parte a celei de-a patra dimineţi subiectului.

— Este o greşeală, spuse el, ca cineva să-şi închipuie că toţi copiii zeilor sunt idioţi; nu e altceva decât o vorbă neghioabă a prostimii care fugăreşte pe stradă aceste sărmane creaturi. În loc să li se ofere posibilitatea să înveţe, sunt supuşi unor constrângeri atât de mari încât e de mirare cum de unii dintre ei reuşesc să ajungă la demnitatea şi înţelepciunea maturităţii.

Argumentele lui Joquin luară apoi o notă mai personală. Continuă cu blândeţe:

— La urma urmei, este un Linn. În cel mai rău caz, puteţi să faceţi din el un ajutor de nădejde, care nu va simţi aceeaşi nevoie să se îndepărteze pentru a-şi trăi viaţa, cum s-a întâmplat cu ceilalţi copii, cu cei normali. Păstrându-l cu discreţie în umbră, puteţi avea cel mai bun dintre slujitori: un fiu devotat.

Joquin ştia când să se oprească. În clipa în care ghici după uşoara îngustare a ochilor femeii că argumentele îi dădeau de gândit, se hotărî să-i lase un răgaz ca să-şi înfrângă ultimele îndoieli. Se retrase tiptil. După câteva minute îşi relua munca de convingere, însă de data aceasta faţă de Lordul Conducător.

Privirea importantului personaj era aţintită asupra lui Joquin, în timp ce acesta îşi urma peroraţia. Treptat, expresia amuzată a

Lordului Conducător deveni nedumerită. După câteva clipe îl întrerupse:

— Bătrâne, întrebă el politicos, care e cauza pentru care aperi dreptul la viaţă al acestei pocitanii?

Joquin avea mai multe motive; dacă unul dintre ele era aproape pur personal, cel mai important era presimţirea că păstrarea în viaţă a băiatului ar putea fi un avantaj – fie şi neînsemnat – pentru temple. Raţionamentul lui era simplu. Naşterea copilului precipitase o criză pe care moartea sa nu ar fi făcut decât să o accentueze. Dimpotrivă, dacă rămânea în viaţă, argumentele reacţiei feroce a celor din clanul Linn puteau fi contestate într-o oarecare măsură.

Nu avea de gând să dezvăluie motivul special, şi nici să pomenească deocamdată speranţele sale legate de copil. Spuse în schimb:

— Niciodată până acum un copil al zeilor nu a fost ucis în mod intenţionat. Întotdeauna s-a considerat că zeii au anumite intenţii necunoscute atunci când creează făpturi umane monstruoase. Oare putem îndrăzni ca de această dată să „verificăm” dacă lucrurile stau aşa sau nu?

Era un argument care-l făcu pe celălalt bărbat să privească încremenit de uimire. Numeroasele războaie pe care le purtase Lordul Conducător îl puseseră adesea în contact cu gânditori progresişti şi sceptici de pe mai multe planete şi ajunsese să privească zeii ca pe un mijloc de a-şi păstra controlul asupra rebelilor. Nu se îndoia întru totul de existenţa acestora, dar avea îndoieli în privinţa puterilor lor supranaturale.

— Chiar crezi ceea ce spui? întrebă el.

Întrebarea îl făcu pe Joquin să se simtă stânjenit, căci existase o perioadă în viaţa lui când nu crezuse în nimic. Şi totuşi, încetul cu încetul devenise pe jumătate convins că teribila forţă invizibilă dezvoltată de cea mai măruntă substanţă radioactivă nu putea avea altă explicaţie. Răspunse prudent:

— În călătoriile mele din tinereţe am văzut triburi care venerau zei ai ploii, zei ai apelor, zei ai copacilor şi diferiţi zei ai animalelor. Am întâlnit şi rase mai avansate, unele dintre ele aici pe Pământ, a căror zeitate era o fiinţă invizibilă atotputernică, care trăia undeva în spaţiu, într-un loc numit paradis. Toate aceste lucruri le-am studiat, şi în acelaşi fel am ascultat varianta

fiecărui grup în privinţa începutului Universului. Una dintre legende susţine că noi toţi am apărut din gura unui şarpe. Nu am văzut un asemenea şarpe. O altă poveste spune că o mare revărsare de apă a inundat planeta, deşi nu ştiu cum ar fi fost posibil aşa ceva cu apa existentă. O a treia poveste zice că bărbatul a fost creat din lut, iar femeia din bărbat.

Privi spre ascultătorul lui. Lordul Conducător încuviinţă din cap:

— Continuă.

— Am văzut oameni care se închinau focului şi am văzut oameni care adorau apa. Apoi, la fel ca mulţi alţii înaintea mea, am străbătut văile în care se spune că sălăşluiesc zeii noştri. Am descoperit urmele lor pe fiecare planetă: vaste întinderi dezolante, având multe mile adâncime şi lăţime. Şi în aceste zone am zărit, de la adăpostul unor ziduri de plumb, focurile incredibil de strălucitoare care ard cu furie veşnică în străfundurile Pământului. Cu adevărat, am gândit atunci, zeii Uranium, Radium, Plutonium şi Ecks sunt cei mai puternici zei ai Universului. Cu siguranţă, mi-am zis, nimeni cu mintea întreagă n-ar îndrăzni vreodată să facă ceva care să îi supere.

Lordul Conducător, care în timpul peregrinărilor sale întâlnise astfel de sălaşuri ale zeilor, spuse doar:

— Hmm!

Nu mai avu timp pentru alt comentariu. Dintr-un loc care părea foarte aproape, răbufni o bubuitură mai răsunătoare decât orice tunet pogorât vreodată din cer. Jumătate de minut mai târziu urmă un vuiet atât de puternic şi de furios, încât palatul se cutremură din temelii. Pauza de după aceea nu aduse şi liniştea. Din toate părţile se auzeau vibraţiile geamurilor în mii de sunete. Şi atunci, tumultul fu acoperit de o a treia explozie, urmată imediat de o a patra.

Ultima avu un impact atât de copleşitor, încât deveni evident pentru oricine că sfârşitul lumii era aproape.

CAPITOLUL IV

CÂND ALDEN INTRĂ în marele templu Covis, în după-amiaza celei de-a treia zile de după naşterea copilului familiei Linn, era un om istovit şi flămând. Dar era, de asemenea, un om vânat, măcinat de toate gândurile unui fugar. Se prăbuşi în scaunul oferit de junior. În timp ce tânărul încerca să priceapă ce se întâmplă, Alden îi porunci să nu spună nimănui nimic despre prezenţa lui acolo, în afară de Horo, savantul-şef al templului Covis.

— Dar Horo nu este aici, îngăimă juniorul. Tocmai a plecat spre palatul Conducătorului.

Alden se apucă în grabă să-şi lepede hainele femeieşti. Oboseala îl părăsi într-o clipă. „Nu e momentul”, gândi cu subită voioşie. Asta însemna că, până la întoarcerea lui Horo, el era savantul senior al templului. Pentru un om care trecuse prin toate emoţiile acelei după-amiezi, era ca o amânare a sentinţei. Porunci să i se aducă mâncare. Luă apoi în stăpânire cabinetul lui Horo şi puse întrebări.

Pentru început află singura explicaţie făcută publică până la acea oră în legătură cu execuţiile de la templul Raheinl. Alden chibzui asupra argumentelor oficiale toată seara şi, pe măsură ce se gândea, devenea tot mai furios. Era conştient că ideile sale păreau oarecum radicale, dacă nu chiar eretice; cu toate acestea, paradoxal, se simţea rănit că zeii au fost atât de profund jigniţi în templele lor. Într-un fel, ştia cu certitudine – fără ca acest lucru să fie o dovadă de necredinţă – că zeii nu îşi vor arăta nemulţumirea din proprie voinţă. Gândurile unui fugar duceau, în mod automat, spre astfel de convingeri practice. Înainte să se însereze de-a binelea, studia încă toate posibilităţile.

Din timpuri imemoriale, zeii favorizaseră anumite procese. Ofiţeri-comandanţi şi alţi deţinători legali de nave spaţiale aduceau în temple lingouri de fier. După desfăşurarea ceremonialului şi efectuarea plăţii, fierul era păstrat vreme de o

zi în apropierea substanţei divine neacoperite. Peste patru zile – câte una pentru fiecare zeu, – energia substanţelor se transfera lingourilor, care erau apoi transportate la bordul navelor; acolo, printr-un scurt ritual, erau depuse în nişte incinte metalice care puteau fi meşteşugite de orice muncitor metalurgist, iar prin utilizarea a ceea ce era cunoscut drept o celulă fotoelectrică, o altă născocire folosită de foarte multă vreme, la fel ca focul, sabia, suliţa şi arcul, se putea începe sau opri la comandă o serie de explozii controlate.

Atunci când aveau suficiente incinte metalice de acest fel, chiar şi cele mai mari nave construite vreodată de om se puteau înălţa ca şi cum greutatea lor ar fi fost neînsemnată. De la începutul lumii, substanţa divină era păstrată în temple în patru încăperi separate. Iar cea mai străveche învăţătură din istorie spunea că dacă zeii sunt apropiaţi prea mult devin deosebit de furioşi.

Alden cântări cu grijă mici cantităţi din fiecare tip de substanţă divină, apoi trimise patru juniori să aducă o incintă metalică din grota de testare în grădina din spatele templului, în acel moment îşi dădu seama că şi celelalte temple trebuiau să se alăture acestui protest. Aflase că şase din cei şapte membri ai Consiliului învăţaţilor se aflau încă la palat şi bănuia că situaţia lor nu era deloc uşoară.

Se apucă să le scrie din cabinetul înzorzonat al lui Horo celor rămaşi la conducerea templelor în absenţa consilierilor, *poruncindu-le* să facă acelaşi lucru ca şi el. Le descrise în amănunţime planul său, încheind cu precizarea: „Miezul zilei va fi momentul protestului nostru”. Trimise apoi fiecare scrisoare printr-un mesager junior.

Nu avea nicio îndoială. Până a doua zi la prânz introdusese grăunţele de uranium, radium, plutonium şi ecks în sistemul de comutare fotoelectrică. De la o distanţă la care i se păru că se aflǎ în siguranţă apăsă butonul care acţiona cumutatorul. În clipa în care teribila substanţă se contopi cu „pila”, se declanşă o explozie impresionantă. Urmară imediat alte trei detunături. Doar două temple ignoraseră apelurile fugarului. Prima explozie spulberă jumătate din templul Covis şi lăsă în urmă un morman de rămăşiţe de zidărie şi piatră.

Nu fu găsită în viaţă nicio fiinţă omenească în vreunul dintre

cele patru temple. Din Alden nu mai rămăsese nici măcar o bucată de carne sau o picătură de sânge.

Pe la ora două, cete pestriţe se agitau la poalele colinei pe care se înălţa palatul. Gărzile palatului, credincioase stăpânului, le ţinuseră piept cu greu, dar în cele din urmă se retraseră în spatele porţilor. Toţi slujitorii Conducătorului se pregăteau de asediu.

Jumătate de oră mai târziu, când hărmălaia ajunsese la culme, Joquin, care dăduse o raită prin oraş, se strecură prin tunelul secret care ducea în palat şi ceru permisiunea să se adreseze mulţimii. Lordul Conducător îl privi îndelung, scrutător. În cele din urmă încuviinţă. Gloata se repezi spre porţi când acestea se deschiseră, dar lăncierii reuşiră să-i ţină la distanţă. Joquin îşi croi drum în afară. Deşi avea o voce mai degrabă piţigăiată, esplanada care se deschidea în faţa colinei era atât de ingenios construită, încât permitea unui vorbitor să se adreseze mulţimii printr-o serie de megafoane.

Primul lui gest a fost să-şi scoată panglicile din păr, lăsându-l să se reverse pe umeri. Gloata începu să strige:

— Savantul! E un savant!

Joquin ridică mâna. Iar liniştea care se lăsă, fu pentru el o dovadă că revolta era pe cale să se stingă. Mulţimea putea fi controlată.

În ceea ce-l privea, nu-şi făcea iluzii asupra unui eventual atac al acestei adunături asupra palatului. Ştia că deja fuseseră trimişi porumbei călători cu mesaje către cele trei legiuni care îşi aveau tabăra dincolo de zidurile oraşului. Curând, acea forţă disciplinată avea să mărşăluiască pe străzi, precedată de unităţi de cavalerie alcătuite din soldaţi din provincie, al căror zeu era o legendară pasăre uriaşă, numită Erplen. Era important ca mulţimea să fie împrăştiată înainte ca acei ucigaşi bine pregătiţi să-şi facă intrarea în scenă.

— Cetăţeni din Linn, spuse el, cu o voce sigură, hotărâtă, aţi fost astăzi martori la o dovadă grăitoare a puterii zeilor.

La cuvintele lui, mulţimea răspunse cu strigăte şi vaiete. Apoi se lăsă din nou liniştea. Joquin continuă:

— Dar nu aţi înţeles cum se cuvine mesajul pe care ni l-au transmis aceste semne.

De această dată, doar tăcerea întâmpină vorbele sale. Reuşise

să-i stăpânească.

— Dacă zeii, continuă el, l-ar fi considerat vinovat pe Lordul Conducător, atunci ar fi putut să distrugă la fel de uşor palatul lui, aşa cum au făcut cu propriile temple. Nu Lordul Conducător şi faptele sale i-au supărat pe zei. Ştim că în ultima vreme anumiţi savanţi au încercat să împartă templele în patru grupuri separate, în aşa fel încât fiecare grup să slujească doar pe unul dintre cei patru zei. Acesta, şi numai acesta este motivul furiei care i-a cuprins astăzi pe zei.

Se auziră strigăte:

— Dar şi templul tău a fost distrus!

Joquin ezită. Nu-i plăcea să facă pe martirul. Văzuse două dintre scrisorile trimise de Alden – cele adresate templelor care nu i-au urmat instrucţiunile – şi le distrusese cu mâna lui. Nu reuşea să-şi explice cum de apropierea pur mecanică a substanţelor divine produsese exploziile. Dar de un lucru era, totuşi, convins. Zeii nu protestaseră faţă de faptul că erau slujiţi în acelaşi templu. Şi atâta timp cât această situaţie era singura care permitea savanţilor să rămână puternici, atunci ceea ce se petrecuse putea fi calea prin care zeii arătau că dorinţa lor era aceeaşi.

Joquin fu nevoit să admită că raţionamentul său părea o formă de sofism. Dar nu era momentul să-şi piardă încrederea. Înclină din cap spre cei care strigaseră, apoi privi spăşit spre cer.

— Prieteni, spuse el cu gravitate, mărturisesc că am fost printre cei care susţineau slujirea separată. Am crezut că zeii ar fi fost mulţumiţi să fie veneraţi fiecare în templul său. Recunosc că m-am înşelat.

Se răsuci pe jumătate spre palat, unde ştia că îl ascultă urechi mult mai importante decât oricare dintre cele din mulţimea de dedesubt şi spuse:

— Sunt încredinţat că fiecare om care, la fel ca mine, a crezut în erezia separării, s-a convins acum, ca şi mine, că nici cei patru zei şi nici slujitorii lor nu vor mai permite în viitor o asemenea blasfemie. Şi acum, înainte de a se întâmpla alte necazuri, mergeţi la casele voastre cu toţii.

Le întoarse spatele şi intră păşind măsurat în curtea palatului.

Lordul Conducător era un om care înţelegea întotdeauna cazurile de forţă majoră.

— Mai rămâne să-mi răspunzi la o singură întrebare, i se adresă el într-un târziu. Care este adevăratul motiv pentru care vrei ca fiul nurorii mele să rămână în viaţă?

Joquin răspunse cu simplitate:

— Dintotdeauna mi-am dorit să văd ce s-ar întâmpla dacă un copil al zeilor ar primi o educaţie şi îngrijire normale.

Asta a fost tot ce a spus. Dar a fost de-ajuns. Lordul Conducător şedea cu ochii închişi şi reflecta asupra acestei eventualităţi. Într-un târziu încuviinţă, încet, din cap.

CAPITOLUL V

ÎNCĂ DIN FRAGEDĂ COPILĂRIE, Clane simţise necontenit: *„Nu sunt dorit! Nimeni nu mă iubeşte!”*

Ostilitatea părinţilor faţă de el se reflecta şi în felul cum era tratat de sclavele însărcinate să-i poarte de grijă. Se întâmpla uneori ca micul mutant să nu aibă pe nimeni în preajmă ore în şir. Iar atunci când îngrijitoarele îşi aduceau aminte de el şi îl găseau tăvălindu-se în leagănul ud şi plin de mizerie, nu prea dădeau dovadă de răbdare.

Mâinile lor, deşi capabile de mângâiere, deveneau oarecum aspre atunci când îl atingeau. Miile de dovezi de brutalitate transmise muşchilor şi nervilor lui erau primele lucruri pe care le aflase despre lumea înconjurătoare, începuse de mic să se ascundă şi continuă să o facă şi după ce învăţă să meargă.

Ciudat, atunci când deprinse primele cuvinte, pentru un timp se petrecu în viaţa lui o schimbare. Cu candoare îi dezvăluise lui Joquin câteva lucruri din care acesta pricepu în sfârşit că sclavii nesocoteau poruncile primite. Cele câteva întrebări puse cu ocazia fiecărei vizite făcură ca, în cele din urmă, sclavii obraznici să fie biciuiţi pentru faptele sau comentariile lor nechibzuite. Fie bărbaţi sau femei, acesta a fost preţul pe care l-au plătit pentru a afla că şi copilaşii neajutoraţi cresc şi pot da în vileag felul în care sunt trataţi.

Cu toate acestea, creşterea puterii de înţelegere a tânărului a avut şi dezavantaje. Între trei şi patru ani, Clane a observat cât era de diferit faţă de ceilalţi. Îngrozitor de diferit. Între patru şi şase ani sănătatea lui suferi cădere după cădere, dar bătrânul savant izbuti de fiecare dată – cu greu, ce-i drept – să-l pună pe picioare. Curând după aceea, Joquin înţelese că pentru ca băiatul să supravieţuiască era nevoie de o acţiune mai hotărâtă.

— Ceilalţi copii sunt vinovaţi, îi spuse Joquin Lordului Conducător într-o zi, palid de furie. Îl chinuie. Le este ruşine cu el. Ei strică tot ceea ce încerc eu să fac.

Şeful clanului Linn îl privi nedumerit pe templier.

— Ei bine, şi mie îmi este ruşine cu el, mi-e ruşine numai la gândul că am un asemenea nepot. Tare mă tem, Joquin, că experienţa ta se va sfârşi cu un eşec, adăugă el.

Fu rândul lui Joquin să-l privească mirat. În cei şase ani care trecuseră de la criza templelor, părerea lui despre Lordul Conducător devenise mult mai bună. Ajunsese să vadă în el pe cel mai mare administrator civil din istorie, începând cu vremurile legendare. Pe lângă aceasta i se părea că întrezărea uneori, dincolo de aparenţa mohorâtă, ţelul urmărit de marele bărbat: unificarea Imperiului. Pe deasupra era şi omul care devenise aproape complet obiectiv în faţa vieţii. Acum asta conta. Pentru a-l salva pe Clane avea nevoie de cooperarea cârmuitorului din Linn. Probabil că Lordul Conducător mirosise că vizita lui Joquin avea un scop anume, pentru că zâmbi prefăcut:

— Şi ce vrei de la mine? Să-l trimit în provincie, unde să poată fi crescut în izolare de sclavi?

— Asta i-ar fi fatal, răspunse Joquin. Sclavii de rând dispreţuiesc mutanţii în aceeaşi măsură ca liberţii, cavalerii sau patronii. Sănătatea trebuie să-i fie asigurată aici, în oraş.

Celălalt deveni nerăbdător.

— Atunci du-l la temple, acolo unde te poţi ocupa de el după pofta inimii.

— Templele sunt pline de iniţiaţi şi juniori gălăgioşi, spuse Joquin.

Lordul Conducător se încruntă. Joquin şovăia, ceea ce însemna că cererea lui urma să fie greu de îndeplinit. Toată povestea devenea supărătoare.

— Tare mă tem, bătrâne, zise Lordul Conducător cu gravitate, că nu-ţi dai seama care e problema. Băiatul este ca o plantă de seră. Nu poţi creşte copii în felul ăsta. Ei trebuie să fie în stare să înfrunte asprimea şi greutăţile vieţii între semeni, chiar dacă sunt tineri.

— Dar ce altceva, izbucni Joquin, sunt aceste palate decât nişte sere în care odraslele voastre cresc ferite de asprimea şi greutăţile traiului de dincolo?

Bătrânul savant arătă cu mâna spre fereastra deschisă prin care se vedea o parte din ceea ce era în acel moment capitala lumii. Conducătorul zâmbi în semn de recunoaştere a justeţei

comparaţiei. Următoarele lui cuvinte fură la obiect:

— Spune-mi ce vrei! Eu îţi voi spune dacă se poate sau nu.

Joquin nu mai ezită. Îşi exprimase obiecţiile şi reuşise astfel să evite principalele alternative, aşa că înţelese că era vremea să explice clar ceea ce dorea. Şi făcu întocmai, pe scurt. Clane trebuia să obţină un refugiu pe domeniul palatului. Un sanctuar al său în care ceilalţi copii să nu poată intra, sub ameninţarea unei anumite pedepse.

— Ştiu că v-aţi adus aici, la palat, toţi nepoţii de parte bărbătească, arătă Joquin. În plus, mulţi alţi copii – fii de prizonieri, căpetenii aliate şi protectori – sunt crescuţi aici. Faţă de mulţimea aceasta de băieţi normali, frumoşi, cruzi şi insensibili, cum numai băieţii pot fi, Clane este lipsit de apărare. De vreme ce toţi dorm în aceeaşi încăpere, el nici măcar nu se poate adăposti într-o cameră a lui. Sunt de acord, să continue să mănânce şi să doarmă împreună cu ceilalţi, dar cred că ar trebui să aibă un loc al lui, pe care să nu îl împartă cu nimeni.

Joquin se opri cu sufletul la gură, cu vocea gâtuită de emoţie. Era conştient de îndrăzneala pretenţiilor lui. Ceruse, nici mai mult, nici mai puţin, decât impunerea de restricţii unor ţânci aroganţi şi obraznici, care peste douăzeci, treizeci sau patruzeci de ani urmau să devină viitorii mari bărbaţi din Linn – protectori, generali, căpetenii militare, poate chiar Lorzi Conducători. Şi pentru ce? Pentru ca sărmanul nenorocit să aibă şansa să dovedească dacă are sau nu minte.

Privi figura încruntată a Lordului Conducător. Inima îi îngheţă. Se înşela însă din cauza expresiei. Nu avea cum să ştie că nici nu putea găsi un moment mai prielnic pentru cererea lui. Cu o zi înainte, plimbându-se prin împrejurimile palatului, Lordul Conducător se trezise urmărit de o ceată de ţânci obraznici şi gălăgioşi. Nu se întâmpla pentru prima oară, şi această amintire îl posomori. Îşi ridică hotărât privirea şi zise:

— Ticăloşii ăştia mici ar avea nevoie de disciplină. O astfel de restricţie le-ar prinde bine. Ocupă-te de refugiul tău, Joquin. Te voi sprijini un timp.

„Palatul Conducătorului se afla pe Colina Capitolina, întreaga zonă era amenajată cu măiestrie. Povârnişurile fuseseră terasate şi întărite, apoi acoperite cu verdeaţă şi arbuşti în aşa fel încât bătrânii ca Joquin cu greu mai puteau recunoaşte măgura

stearpă de odinioară.

În partea de apus a zonei se înălţa o stâncă. Ca să ajungi în vârful ei trebuia mai întâi să urmezi o cărare îngustă şi abruptă, iar apoi să urci nişte trepte tăiate direct în piatra dură.

Când Joquin o luase în primire, stânca aceasta era golaşă. Sub directa lui îndrumare şi în mare grabă, o mulţime de sclavi căraseră pământ, iar grădinarii plantaseră tufe, iarbă şi flori, astfel încât acum exista o pavăză împotriva soarelui dogoritor; verdeaţa te îmbia la plimbare, iar ambianţa era plăcută şi plină de culoare. Ridică un gard din fier pentru a împiedica accesul curioşilor dinspre poteca din apropiere. La poartă postă un paznic înalt de şase picioare şi şase ţoii şi lat pe măsură. Alegerea lui nu era întâmplătoare, pentru că bărbatul avea un atu: cu vreo patru ani înainte, nevasta îi născuse un „copil al zeilor”. Uriaşul era un individ vesel şi deosebit de prietenos, care prin prezenţa lui impunătoare în faţa porţii înguste izbutea să-i împiedice pe puştii din ce în ce mai zgomotoşi să-l urmărească pe Clane dincolo de gard.

După ce „cuibul” fu astfel pregătit şi restricţiile stabilite, ceilalţi copii bodogăniră şi îşi strigară nemulţumirea câteva săptămâni la rând. Ore în şir dădeau târcoale în jurul porţii, îl necăjeau pe paznic şi proferau ameninţări în direcţia stâncii. Până la urmă răbdarea nemăsurată a paznicului şi calmul lui imperturbabil i-au convins să renunţe. Şi aşa, după multă vreme, băieţelul sperios îşi găsi în sfârşit liniştea, începu să scape de amintirea violenţei iminente, ba chiar trăia pentru prima oară sentimentul siguranţei. Din acel moment nu îl mai băgară în seamă. Nimeni nu se mai juca împreună cu el, dar deşi această indiferenţă era şi ea o dovadă de cruzime, cel puţin era o atitudine pasivă. Putea să-şi trăiască propria viaţă.

Mintea lui – acel amestec complex şi gingaş de emoţii, atât de chinuit şi speriat până atunci – începu să se trezească din întunericul în care plutise. Joquin îl ajută cu abilitate. Îl învăţă câteva poezii simple, îi povesti băiatului despre fapte eroice şi bătălii grandioase şi îi depănă câteva dintre poveştile cele mai obişnuite cu zâne. Îi dădu primele lămuriri cu privire la atmosfera politică de la palat – informaţii alese cu grijă, dar întotdeauna corecte. Insistă tot timpul, cu multă convingere, asupra faptului că a te fi născut mutant era un lucru deosebit, special şi

important. Oricine putea fi o fiinţă omenească obişnuită, dar puţini erau aleşii zeilor atomici.

Joquin ştia că exista un pericol în a modela ego-ul unui Linn astfel încât să se considere superior chiar şi faţă de membrii propriei familii.

— Îşi va cunoaşte limitele curând, pe măsură ce va înainta în vârstă. Lucrul cel mai important acum este că, la opt ani, mintea lui a devenit suficient de puternică pentru a înfrunta ocările cele mai grosolane şi mai greu de suportat venite din partea celorlalţi băieţi. Când încearcă să le răspundă, încă se mai bâlbâie şi bolboroseşte ca un idiot, ca să nu mai vorbim cât de jalnic se poartă atunci când întâlneşte un necunoscut; dar dacă nu este luat prin surprindere, a învăţat să se controleze, rămânând tăcut. Aş vrea – încheie Joquin – să-i daţi ocazia să se obişnuiască şi cu vizite din partea dumneavoastră.

Era o cerere mereu reînnoită, dar întotdeauna respinsă. Refuzurile îl îngrijorau pe Joquin, care se apropia de optzeci de ani. Adesea se simţea tulburat gândindu-se la ceea ce se va întâmpla după moartea lui. Pentru a se asigura că şocul nu va fi dezastruos, începu să atragă sprijinul unor vestiţi dascăli, poeţi şi istorici. După ce erau la început convinşi cu argumente, deveneau unul câte unul profesori plătiţi ai băiatului. Savantul îi supraveghea cu stricteţe, îndepărtându-i grabnic pe cei care, într-un fel sau altul, păreau să nu aprecieze cum se cuvine importanţa întreprinderii lui.

Educaţia băiatului se dovedi a fi atât de costisitoare, încât nici ajutoarele băneşti ale Lordului Conducător – bunicul lui – sau ale Lordului Creg – tatăl lui – nu reuşeau să acopere onorariile oamenilor faimoşi angajaţi de Joquin. Ba chiar, atunci când Joquin muri, cu puţin înaintea celei de-a unsprezecea aniversări a lui Clane, activele lichide ale proprietăţii, rămase după reţinerea cheltuielilor de înmormântare, abia dacă au ajuns pentru plata mărunţilor legatari testamentari.

Lăsase un milion de sesterţi care urma să fie împărţit între iniţiaţii şi seniorii diferitelor temple. Prietenii apropiaţi primiseră cinci milioane de sesterţi, alte două milioane fuseseră destinate unor istorici şi poeţi pentru terminarea lucrărilor începute, iar cinci strănepoţi moşteniseră câte un milion de sesterţi fiecare.

Astfel fu împărţită aproape întreaga avere existentă. Pentru

supravieţuirea numeroaselor ferme şi întreţinerea imensei moşii până la culesul recoltei viitoare, rămăseseră doar cinci sute de mii de sesterţi. Cum pe toate acestea, la care se adăugau o mie de sclavi, le moştenise Clane, urmă o scurtă perioadă în care noul proprietar fu la un pas de faliment, fără ca el să o ştie.

Situaţia i-a fost adusă la cunoştinţă Lordului Conducător, care avansă un împrumut din vistieria personală pentru depăşirea dificultăţilor. Mai luă şi alte măsuri. Când auzi că sclavii lui Joquin erau nemulţumiţi la gândul că slujeau un mutant, îşi trimise spionii printre ei pentru a afla cine erau instigatorii, apoi spânzură drept pildă pe cei patru răzvrătiţi. Îi ajunse la urechi şi că strănepoţii lui Joquin, care se aşteptaseră să primească ei domeniul, trecuseră la ameninţări împotriva „uzurpatorului". Lordul Conducător le confiscă imediat părţile lor de moştenire şi îi trimise pe toţi cinci să se alăture armatelor Lordului Creg aflate pe punctul de a lansa atacul hotărâtor asupra planetei Marte.

După ce făcu toate acestea, bătrânul cârmuitor uită cu desăvârşire de nepotul lui. Deveni din nou curios abia vreo doi ani mai târziu, când, într-o dimineaţă, îl zări trecând pe sub fereastra cabinetului său.

În după-amiaza aceleiaşi zile porni spre refugiul de pe stâncă pentru a-i face o vizită celui mai straniu vlăstar născut vreodată în familia Linn.

CAPITOLUL VI

CÂND AJUNSE la poalele stâncii, gâfâia. Faptul îl făcu să se înfioare.

— Pe toţi zeii atomici, gândi el, am început să îmbătrânesc.

Avea şaizeci şi trei de ani, peste două luni urma să împlinească şaizeci şi patru.

Părea din ce în ce mai surprins. *Şaizeci şi patru.* Privi în jos la trupul său. „Picioarele unui om bătrân”, îşi spuse, nu ca ale unui bărbat de şaizeci şi patru dar, oricum, se vedea că trecuse de floarea vârstei.

— Creg a avut dreptate, gândi copleşit. A venit şi pentru mine vremea s-o las mai moale. Când luptele de pe Marte se vor încheia, gata cu războaiele, în afară de cele de apărare. Va trebui să-l numesc pe Creg moştenitor şi Lord Conducător Asociat.

Era însă un subiect de meditaţie mult prea grav pentru acel moment. Gândul la succesiune îl făcu să-şi amintească ce căuta acolo. Unul dintre nepoţii lui se afla în apropiere împreună cu un profesor. Putea auzi murmurul baritonal al bărbatului şi răspunsurile sporadice ale băiatului. Glasul părea cât se poate de uman, chiar normal.

Posomorât, Lordul Conducător reflectă la cât de neînsemnat era clanul Linn în imensitatea Lumii. Toţi cei din neamul lui trebuiau să lupte, după puteri, pentru păstrarea supremaţiei de către familia domnitoare. Chiar şi celor mai săraci cu duhul, chiar şi mutanţilor trebuia să le stabilească îndatoriri potrivite cu posibilităţile lor. Îl mâhnea să constate că, tocmai acum, când se apropia de perioada cea mai singuratică a vieţii sale, nu se putea bizui decât pe cei de acelaşi sânge cu el. Dar chiar şi pe ei nu-i ţinea laolaltă decât ambiţia neobosită care îl măcina pe fiecare în parte.

Bătrânul zâmbi într-un fel care era mai degrabă o grimasă dispreţuitoare şi răutăcioasă. Forma bărbiei şi a gurii trădau câte ceva din asprimea acestui om. Avea înfăţişarea bărbatului care

biruise în sângeroasa bătălie de la Atium, cea care îl făcuse stăpân peste Linn; surâsul amar era al celui care asistase la hăcuirea cu securile a lui Raheinl de către soldaţii săi. „A fost un adevărat bărbat”, îşi aminti el, încă uimit după aproape treizeci de ani că această căpetenie a adversarilor a putut fi atât de încăpăţânată. „Ce l-o fi împins să refuze toate propunerile mele? Era pentru prima dată în istoria războiului civil când se făcea o asemenea încercare. Eu ceream împăcarea. El dorea lumea întreagă, iar eu nu, cel puţin nu în felul acela, dar nu am avut de ales; trebuia să-mi salvez viaţa. De ce vor unii totul sau nimic?”

Cu siguranţă, Raheinl trebuie să fi înţeles vanitatea intenţiilor lui atunci când aştepta rece şi calm ca securea să-l lovească. Probabil că ştia, de asemenea, că nimic nu îl mai poate salva; soldaţii, care, luptaseră şi sângeraseră riscându-şi vieţile, nu puteau arăta milă duşmanului lor de moarte. Dar chiar în această situaţie, Raheinl primise o dovadă de milă. Conducătorul îşi amintea cu claritate cum făcuse alegerea călăilor. Le poruncise ca prima lovitură să fie fatală. Gloata cerea să fie torturat, dorea un spectacol. *I s-a părut* că l-a primit, dar în realitate în faţa lor a fost tăiat în bucăţi un cadavru.

Imaginile execuţiei marelui Raheinl au împietrit pentru totdeauna sufletul Lordului Conducător. Niciodată nu s-a considerat părtaş la crimă. Mulţimea era ucigaşul. Mulţimea, cu furia ei stupidă, cu forţa numărului, pe care nimeni nu o poate ignora fără a risca viaţa lui şi a întregii familii. Mulţimea, cu setea ei primitivă de sânge, îl îngrozise chiar şi atunci când o dispreţuia şi o folosea cu dibăcie pentru atingerea propriilor scopuri. Era de-a dreptul oribil să-şi aducă aminte că niciodată în viaţa lui nu acţionase fără să ţină seama, într-un fel sau altul, de gloată.

Se născuse într-o lume devastată de lupta dintre două puternice grupări duşmane. Nu avea nicio importanţă căreia dintre cele două grupări i te alăturai. Când una dintre ele se afla la putere, încerca să ucidă, să discrediteze sau să exileze pe toţi membrii fiecărei familii aparţinând părţii adverse. În asemenea perioade, copii din multe case nobile erau prinşi cu arcanul şi târâţi pe străzi, apoi aruncaţi în râu. Mai târziu, dacă te numărai printre cei care scăpau cu viaţă, trebuia să începi o luptă continuă pentru a obţine puterea şi un oarecare control în gruparea din care făceai parte. Se formau tabere în interiorul

fiecărui grup, tabere care recurgeau la asasinate pentru eliminarea rivalilor la şefie. Crima şi perfidia înfloreau.

Învingătorii acestei încurcate bătălii pentru supravieţuire deveneau nişte *duri.*

Lordul Conducător Linn reuşi cu greu să se desprindă din mrejele amintirilor şi începu să urce treptele săpate în stânca din faţa lui. Creasta avea o lungime de douăzeci de picioare şi o lăţime cam tot de atâta. Sclavii lui Joquin o acoperiseră cu brazde de sol fertil din care răsăriseră graţios nişte arbuşti plini de flori, dintre care doi aveau acum cincisprezece picioare.

Mutantul şi profesorul stăteau în scaune joase, la umbra celui mai înalt dintre arbori şi erau atât de absorbiţi de discuţia lor încât nu şi-au dat seama imediat de prezenţa Lordului Conducător.

— E foarte bine până aici, tocmai spunea profesorul, am căzut de acord că slăbiciunea planetei Marte este sistemul de alimentare cu apă. Nu e de mirare că marţienii au ridicat temple în care se închină apei cu aceeaşi veneraţie cu care noi ne închinăm zeilor atomici. O altă chestiune ar fi – continuă Nellian – să stabilim în ce fel ne poate fi de folos această slăbiciune a planetei Marte. Canalele sunt atât de largi şi de adânci încât nu pot fi, de exemplu, otrăvite, nici măcar pentru un timp.

— Judecând la nivel macrocosmic, răspunse băiatul, este adevărat. Lumea moleculară oferă puţine posibilităţi, în afara forţelor pe care corpul omenesc le poate pune în valoare.

Lordul Conducător ciuli urechile. Oare auzise bine? Era posibil ca un băiat de treisprezece ani să vorbească *aşa?* Fusese cât pe ce să păşească în faţă şi să se arate celor doi; acum însă aştepta, uimit şi curios.

Clane continuă:

— Necazul cu tatăl meu e că are prea multă încredere. Nu înţeleg de ce îşi închipuie că cel care îi zădărniceşte războiul este ghinionul. Dacă aş fi în locul lui, aş cerceta mai cu grijă posibilităţile de trădare şi aş fi mai atent la cercul sfătuitorilor mei.

Nellian zâmbi:

— Vorbeşti cu hotărârea pe care ţi-o dă vârsta. Dacă vreodată vei ajunge pe un câmp de luptă, te vei convinge că nicio idee preconcepută nu se potriveşte cu realitatea. Teoriile confuze se

prăbuşesc de obicei în faţa potopului de săgeţi şi suliţe sau în lupta cu săbiile şi securile.

Băiatul continuă netulburat:

— … Nu au izbutit să afle adevăratele cauze ale exploziilor navelor spaţiale care transportau apa. Joquin ar fi fost în stare să înţeleagă ce s-a petrecut.

Această convorbire, deşi purtată la un nivel gramatical ridicat, devenea, după părerea Lordului Conducător, destul de copilărească. Păşi înainte şi tuşi.

La auzul zgomotului, profesorul se întoarse cu seninătate şi, când văzu cine era vizitatorul, se ridică în picioare cu demnitate. Reacţia mutantului fu mult mai promptă, deşi mai săracă în mişcări. La primul zgomot el întoarse capul. Atât. Rămase un timp nemişcat în această poziţie, fără ca expresia calmă şi liniştită să i se schimbe în vreun fel. Lordul Conducător avu astfel timp să-şi privească pe îndelete nepotul pe care nu îl mai văzuse aproape din ziua în care se născuse.

Capul băiatului arăta cât se poate de uman. Avea nasul deosebit şi fin conturat al celor din neamul Linn, precum şi ochii albaştri ai familiei. Şi mai era ceva. Frumuseţea delicată a mamei se regăsea oarecum pe chipul lui. Gura semăna cu a ei, la fel urechile şi bărbia. Faţa, întregul cap, iradiau o frumuseţe omenească, aproape angelică. Şi trăsăturile lui umane nu se limitau la această parte a corpului. Dar restul avea, în mare parte, ceva neomenesc. În general, silueta era asemănătoare cu a oricărui alt om. Trunchiul, spatele, braţele şi picioarele – toate se aflau la locul lor, dar într-un fel straniu.

Pe Lordul Conducător îl bătu gândul că dacă băiatul ar îmbrăca o robă vătuită de profesor sau de învăţat şi dacă braţele i-ar fi ascunse de pliuri – palmele arătau normale – nimeni nu ar fi reuşit decât cel mult să ghicească adevărul. Nu exista niciun motiv ca acest chip să nu poată fi bătut pe una dintre cele mai mari monede de argint sau de aur şi să circule printre seminţiile cele mai îndepărtate şi mai nobile. Trăsăturile angelice ale feţei lui Clane puteau foarte bine să impresioneze inimile multor străini.

„Mulţumesc zeilor, îşi spuse nu pentru prima oară Lordul Conducător, că nu are patru mâini şi patru picioare”.

Abia apucă să-şi termine gândul, că băiatul ieşi din starea de

încremenire. (Atunci înţelese şi Lordul Conducător că Clane fusese pur şi simplu paralizat în locul în care se afla). Acum, transformarea era un spectacol uimitor… Chipul fără cusur începu să se schimbe, să se schimonosească. Ochii deveniră ficşi şi goi, gura se contractă şi-şi pierdu forma, întreaga înfăţişare se prăbuşi într-o formă de idioţenie groaznică la vedere. Încet, deşi nu dură prea mult, trupul băiatului părăsi scaunul şi el se opri pe jumătate ghemuit în faţa bunicului. Începu să scâncească, apoi să bolborosească.

De lângă el, Nellian zise cu asprime:

— Clane, vino-ţi în fire!

Cuvintele sunară ca o poruncă. Ţipând slab, băiatul se năpusti înainte, ocolindu-l pe Lordul Conducător. Odată ajuns în capul scării abrupte de piatră, porni să coboare valvârtej, aproape zburând, spre pământul aflat la mai bine de douăzeci de picioare dedesubt. Apoi dispăru de-a lungul potecii.

După câteva clipe de tăcere, Nellian întrebă liniştit:

— Pot să vorbesc?

Lordul Conducător observă că profesorul nu i se adresa folosindu-i titlurile, şi buzele lui schiţară un zâmbet. Un antiimperialist. Un moment mai târziu se simţi îngrijorat – republicanii ăştia erau încăpăţânaţi – dar se mulţumi să încuviinţeze cererea cu o mişcare a capului.

Nellian spuse:

— S-a purtat la fel şi cu mine, atunci când Joquin m-a adus pentru prima oară să-i fiu profesor. Este o întoarcere la o anumită stare emoţională pe care a trăit-o pe când era copil mic.

Lordul Conducător nu răspunse. Privea peste oraş. Era o zi ceţoasă, aşa că aburul depărtării ascundea cartierele mărginaşe. De la înălţimea aceasta păreau că se dizolvă în pâclă, iar clădirile şi pământul deveneau imateriale. Şi totuşi, dincolo putea zări râul şerpuitor şi satele, în parte acoperite de vălul de ceaţă. În apropiere se distingeau scobiturile amfiteatrelor, golite acum, când un război colosal decima resursele umane ale întregului Pământ, a cărui populaţie ajunsese la incredibila cifră de şaizeci de milioane de locuitori. Numai în timpul vieţii lui numărul oamenilor se dublase.

Era înfricoşător şi minunat în acelaşi timp, ca şi cum toată omenirea, cu ochii aţintiţi spre un viitor luminos, şi-ar fi încordat

puterile pentru atingerea aceluiaşi ţel, deocamdată încă ascuns dincolo de orizontul îndepărtat.

Lordul Conducător îşi întoarse privirile spre stâncă. Fără să se uite la Nellian, întrebă:

— La ce se gândea oare când a spus că fiul meu, Lord Creg, ar trebui să se păzească de trădarea din jurul lui?

Nellian ridică din umeri.

— Deci aţi auzit? Trebuie să vă previn că ar fi într-un mare pericol dacă asemenea remarci ar ajunge la urechile anumitor persoane. Sincer să fiu, nu-mi dau seama de unde îşi obţine informaţiile. Ştiu însă că are o mare înclinare spre intrigile de palat şi politică. Este foarte ascuns.

Lordul Conducător se încruntă. Înţelegea foarte bine această discreţie. Oamenii care aflau prea multe despre planurile altora aveau toate şansele să sfârşească asasinaţi. După o mică ezitare, Conducătorul întrebă:

— Cea vrut să zică despre navele spaţiale care transportă apa şi care explodează înainte de aterizare? Ce ştie el despre asemenea lucruri?

A fost rândul celuilalt să şovăie. În cele din urmă, Nellian răspunse:

— A amintit despre asta de mai multe ori. În ciuda reţinerilor sale, băiatul simte nevoia unei companii şi e dornic să impresioneze, aşa că uneori îşi mărturiseşte gândurile oamenilor în care are încredere, cum sunt eu.

Profesorul îl privi cu siguranţă pe Lordul Conducător.

— Desigur, toate aceste informaţii nu ajung mai departe.

Marele om se înclină uşor:

— Îţi sunt recunoscător, spuse el oftând.

După o pauză, Nellian continuă:

— A pomenit de mai multe ori despre incidentul de la templul Raheinl care a avut loc pe vremea când s-a născut, atunci când patru temple au sărit în aer. Am dedus că Joquin îi povestise câte ceva despre asta şi că probabil tot Joquin a lăsat la proprietatea lui unele documente secrete, la care băiatul a avut acces. Vă amintiţi, poate, că de la moartea lui Joquin, a făcut trei vizite la acea reşedinţă.

Lordul Conducător îşi aminti vag că Nellian îi ceruse în câteva rânduri permisiunea.

— Cred că nu mai este nevoie să vă spun, continuă Nellian, că indiferent de starea lui emoţională, modul de a gândi al băiatului este deosebit de matur, asemănător unui tânăr de cel puţin nouăsprezece ani.

— Hmm, mormăi Lordul Conducător, apoi deveni mai hotărât. Trebuie să îl vindecăm de această slăbiciune. Sunt mai multe metode. (Zâmbi, ca unul care îşi aminteşte). În război, când doream să vindecăm pe cineva de frică, îl expuneam la diverse pericole în timpul luptei. Putea să fie ucis, bineînţeles, dar dacă supravieţuia, dobândea treptat încredere în sine şi curaj. La fel, un orator trebuie ca mai întâi să-şi exerseze controlul glasului şi apoi să vorbească necontenit pentru a câştiga siguranţă şi elocvenţă.

Buzele Conducătorului se încordară într-un rictus, semn că merita.

— Nu prea avem cum să îl iniţiem în război. Din păcate, soldaţii privesc mutanţii ca pe nişte aducători de ghinion. Cred însă că vorbirea în public ar putea fi soluţia cea mai la îndemână, prin mutarea lui la unul din templele mai îndepărtate. Aflat la adăpostul togii de învăţat, ar putea rosti incantaţiile zilnice, mai întâi singur, apoi în prezenţa învăţaţilor, iniţiaţilor şi juniorilor, iar în cele din urmă în public. Voi face pregătirile pentru ca această experienţă să înceapă chiar de mâine. Nu va fi nevoie să locuiască la templu. După o vreme, poate anul viitor, vom stabili pentru el o locuinţă separată şi îi vom asigura câteva sclave tinere, atrăgătoare. Mă gândesc la nişte fete micuţe, blânde şi sfioase, care să nu-şi dea aere. Le voi alege eu însumi şi le voi instrui personal.

Adăugă sec:

— Pot fi vândute apoi în regiunile mai îndepărtate. Lordul Conducător tăcu şi privi întrebător spre Nellian:

— Ce părere ai de acest plan, pentru început?

Profesorul încuviinţă prudent:

— Excelent, excelent. Mă bucur să vă văd atât de preocupat de soarta copilului.

Lordul Conducător fu mulţumit.

— Vreau să mă informezi la – chibzui o clipă – fiecare trei luni.

Tocmai când dădea să se întoarcă, privirea îi fu atrasă de ceva pe jumătate ascuns în tufele de la marginea stâncii.

— Ce-i aia? întrebă.

Nellian păru stingherit.

— Păi, răspunse, păi, este o... hm, un aparat pe care l-a montat Joquin.

Stânjeneala profesorului îl miră pe Conducător. Se îndreptă într-acolo şi privi obiectul. Era o ţeava de metal care dispărea undeva jos, dincolo de marginea stâncii. Deşi aproape complet acoperită de plante agăţătoare, mici licăriri răzbăteau ici-colo de-a lungul peretelui abrupt, până la poalele stâncii. Se dădu înapoi şi începu să cerceteze capătul ţevii, când auzi vocea răguşită a unei femei:

— Sărută-mă, mai sărută-mă!

Lordul Conducător acoperi capătul conductei cu un smoc de iarbă, apoi se ridică, amuzat.

— Ei, fir-ar să fie, mormăi el. O instalaţie de ascultat până jos, într-unul din locurile de întâlnire din curtea palatului.

Nellian spuse:

— Mai este una şi în partea cealaltă.

Lordul Conducător se pregăti din nou de plecare, când observă caietul de notiţe de lângă tub. Îl ridică, apoi îl răsfoi. Toate paginile erau albe, ceea ce părea curios, dar descoperi o sticluţă cu cerneală şi un toc ascunse în acelaşi loc în care găsise caietul.

Deveni dintr-odată foarte interesat. Luă călimara şi îi scoase dopul. Privi cu atenţie cerneala, apoi o mirosi. În cele din urmă, zâmbind, astupă sticluţa şi o puse înapoi în iarbă.

În timp ce cobora pe cărare, se gândea:

— Joquin a avut dreptate. Mutanţii ăştia pot fi normali, chiar supernormali.

CAPITOLUL VII

LA VREMEA ACEEA, războiul marţian împlinise doi ani şi deja se dovedise cea mai costisitoare campanie militară întreprinsă vreodată. Chiar de la început, când era în stadiul pregătitor, dăduse naştere la dispute înverşunate. A porni la război sau nu – aceasta fusese întrebarea care timp de trei ani scindase grupul conducătorilor în două tabere adverse. Lordul Creg Linn, tatăl lui Clane şi fiul Lordului Conducător, desemnat General-Şef al expediţiei, a fost din prima clipă şi fără rezerve împotriva războiului.

Ajunsese în oraş cu trei ani în urmă, venind de pe Venus cu iahtul spaţial personal, însoţit de cea mai mare parte a statului său major. Petrecuse apoi câteva luni discutând în contradictoriu cu cei din familia lui şi cu diverşi protectori influenţi.

— A sosit vremea, le spunea el ascultătorilor, ca Imperiul să-şi păstreze cu stricteţe hotarele actuale. Dintr-un simplu oraş-stat am ajuns acum să dominăm întregul Pământ, cu excepţia câtorva teritorii muntoase. Patru dintre cele unsprezece continente insulare de pe Venus sunt aliate cu noi. Şi nu avem de ce să ne temem de sateliţii locuiţi ai lui Jupiter atâta timp cât pe ei trăiesc doar barbari. Este adevărat că marţienii continuă să-şi cârmuiască planeta într-un mod cam brutal, dar ar fi mai înţelept să nu ne amestecăm. Triburile pe care le-au învins se răscoală împotriva lor cu regularitate şi asta le va da de lucru o bună bucată de timp. Aşa că ei nu reprezintă nicio ameninţare pentru noi, iar acesta trebuie să fie singurul nostru criteriu pentru orice război în viitor.

Dacă rapoartele spuneau adevărul, mulţi patroni şi cavaleri erau convinşi de temeinicia acestei argumentaţii. Dar când Lordul Conducător se arătă favorabil războiului îşi schimbară părerea, cel puţin în mod public.

Soţia Lordului Conducător, Lydia, şi Tews, fiul Lydiei dintr-o căsătorie anterioară, erau cei mai aprigi susţinători ai invaziei.

Argumentul lor, preluat apoi şi de Lordul Conducător, era că marţienii aleseseră singuri războiul prin refuzul categoric de a întreţine legături comerciale şi de altă natură cu restul Sistemului Solar. Cine putea şti ce se punea la cale, ce armate se pregăteau în secret sau câte nave spaţiale se construiau pe o planetă care de mai bine de doisprezece ani nu primise niciun vizitator?

A fost un argument hotărâtor. Remarca seacă a Lordului Creg că vinovată pentru aceasta ar putea fi metoda folosită de Imperiu la invadarea insulei venusiene Cimbri nu i-a făcut să se răzgândească pe partizanii războiului. Metoda fusese simplă şi ucigătoare. Neamul Cimbri, un trib deosebit de bănuitor, acceptase cu greu să primească musafiri. Au devenit neliniştiţi, când, după câteva luni, peste treizeci de mii de bărbaţi tineri şi voinici ajunseseră pe insulă, singuri sau în grupuri. Neliniştea lor era justificată. Într-o noapte, vizitatorii se adunară în trei din cele mai mari oraşe cimbriene şi atacară toate obiectivele importante. Până în zori, o sută de mii de locuitori fură masacraţi, iar insula cucerită.

Generalul care comandase expediţia fusese Lord Tews. La insistenţele mamei sale, Patronatul, ruşinat, aprobase sărbătorirea victoriei.

Era deci de aşteptat ca partizanii cuplului Lydia-Tews să privească remarca lui Creg drept o dovadă de invidie. S-a sugerat că vorbele lui erau nedemne pentru un bărbat atât de ilustru. S-a dat chiar de înţeles, cu viclenie, că de fapt războaiele conduse de el au fost nesfârşit de lungi, ceea ce era semnul unei naturi exagerat de prudente. Unii au mers atât de departe încât au susţinut că, în realitate, el nu ar avea încredere în capacitatea armatelor din Linn şi că aşa ceva nu era decât o critică josnică la adresa militarilor, iar singura concluzie care se putea trage fu că, la urma urmei, nu era decât un laş.

Pentru Lordul Creg, care se încăpăţâna să rămână la părerea lui, cel mai mare şoc a venit atunci când a descoperit că până şi Tania, soţia lui, îi sprijinea pe adversari. A fost atât de furios încât imediat i-a trimis o cerere de divorţ. Lady Tania, al cărei singur motiv în susţinerea războiului era convingerea că acesta ar netezi cariera soţului ei şi, implicit, propria ei poziţie socială ar deveni mai înaltă, suferi o cădere nervoasă. O săptămână mai târziu îşi revenise aproape complet, dar starea de spirit în care se

afla o făcu să pornească în trăsură spre cartierul general al soţului ei, situat în afara oraşului. Ajunsă acolo la ora mesei, se târî în faţa lui în genunchi şi îl rugă să o ierte, în prezenţa a sute de înalţi ofiţeri. Uluit, Creg o conduse în grabă printr-o uşă din apropiere, şi astfel se împăcară.

Din acea perioadă data transformarea Lady-ei Tania. Aroganţa îi dispăru. Renunţă la cele mai multe dintre activităţile sociale, dedicându-se căminului. Frumuseţea ei mândră, aproape orbitoare, deveni una demnă.

Şi astfel, într-o dimineaţă de primăvară timpurie, îşi sărută soţul, ca o soţie iubitoare şi grijulie, urându-i drum bun, apoi privi cum iahtul se îndepărta în viteză pentru a se alătura impresionantei flotile de nave spaţiale mobilizate în cealaltă parte a Pământului, unde era prevăzută decolarea spre Marte.

Navele spaţiale – ca de altfel toate instrumentele, armele şi mijloacele de transport şi de luptă cunoscute din vechime – aveau limitele lor. Erau cele mai rapide nave deţinute de om, dar cât de rapide, nimeni nu fusese vreodată în stare să spună. La vremea invaziei planetei Marte, convingerea cea mai răspândită era că navele spaţiale puteau atinge incredibila viteză de o mie de mile pe oră în spaţiul lipsit de aer. Cum călătoria spre Marte necesita între patruzeci şi o sută de zile – în funcţie de poziţiile din acel moment ale celor două planete – distanţa minimă până la Marte era estimată la un milion de mile.

Multe minţi luminate considerau această cifră greşită. Pentru că, dacă ar fi fost corectă, ar fi însemnat că unele dintre stelele mai îndepărtate s-ar fi aflat la sute de milioane de mile depărtare. Această idee părea însă atât de ridicolă, încât i-a făcut pe mulţi să se îndoiască de iscusinţa şi deşteptăciunea savanţilor templieri.

O navă spaţială lungă de o sută cincizeci de picioare putea transporta numai două sute de oameni într-o călătorie spre Marte cu durata şi şaizeci de zile. Deşi avea suficient loc pentru mult mai mulţi pasageri, rezerva de aer impunea această limitare. Aerul putea fi purificat doar pentru un timp, folosindu-se anumite chimicale.

Două sute – acesta era numărul de oameni îmbarcaţi în fiecare navă aparţinând primei flote care părăsi Pământul. În total plecară cinci sute de nave, a căror destinaţie era marele deşert

cunoscut sub numele de Mare Cimmerium. Un canal lat de o milă despica în două deşertul, iar de fiecare parte a canalului pustietatea era împinsă înapoi cale de câte o sută de mile de o vegetaţie abundentă ce-şi trăgea seva din miile de înguste canale auxiliare. Oslin, unul dintre cele mai importante cinci oraşe ale marţienilor, se afla într-o vale întinsă, în locul în care canalul şerpuia precum un râu sinuos.

Într-un fel, canalele erau nişte râuri. În timpul primăverii, apa din ele curgea neîntrerupt de la nord la sud, pe urmă încetinea treptat, până când, pe la mijlocul verii, curgerea se oprea. Se ştia din rapoartele spionilor că populaţia oraşului Oslin depăşea cu mult un milion de locuitori. Cucerirea lui ar fi fost o lovitură devastatoare pentru marţieni şi un succes fără egal pentru învingători.

Flota ajunse pe Marte conform programului, toate navele – cu excepţia uneia – încadrându-se în intervalul stabilit de patruzeci şi opt de ore. La miezul nopţii celei de-a doua zile, navele porniră în lungul canalului spre oraş, câte zece în rând. Odată ajunse la locul stabilit, aflat la vreo cinci mile depărtare de periferia oraşului, şirurile de nave coborâră printre tufişuri sau în câmp deschis. Începură imediat să descarce toţi soldaţii, majoritatea cailor şi suficient echipament şi hrană pentru o perioadă îndelungată.

Au fost şase ore periculoase. În timpul descărcării, navele erau deosebit de vulnerabile la eventualele atacuri ale unui anume tip de nave de asalt, prevăzute cu lungi berbeci metalici, capabili să străpungă plăcile subţiri din care erau confecţionaţi pereţii exteriori. Dacă o navă atacatoare reuşea să surprindă un transportor în aer, cei aflaţi la bord erau pierduţi. Apropiindu-se dintr-o parte, agresorul perfora una dintre plăcile din partea de sus, apoi răsturna transportorul pe spate. Cum nava nu era prevăzută cu propulsoare la partea superioară, de obicei se prăbuşea ca o piatră. Încercările repetate de a monta propulsoare şi la partea de sus a navelor, identice cu cele aflate dedesubtul lor, nu au făcut decât să producă arsuri radioactive echipajelor şi pasagerilor, iar instalarea unor blindaje de plumb suplimentare nu a dat niciun rezultat.

Din fericire, cele şase ore trecură fără niciun atac. La două ceasuri de la venirea zorilor, armata porni spre oraş, urmărind

traseul canalului. După o oră de marş, avangarda ajunse pe culmea unui deal ce domina o întinsă vale în care se zăreau licărind luminile din Oslin. Opriră, cabrându-şi caii. Începură să se învârtă în cerc. În mare grabă, un mesager porni înapoi pentru a-i raporta lui Lord Creg un lucru necrezut: în vale îşi avea tabăra o armată marţiană atât de imensă, încât corturile şi acareturile se pierdeau undeva în zare.

Generalul veni în galop să arunce o privire. Cei din preajma lui povesteau mai târziu că niciodată nu l-au văzut mai liniştit ca atunci când contempla întreaga vale. Deşi se poate ca speranţele lui într-o victorie rapidă să se fi năruit în chiar acel moment. Armata din faţa lor – fără îndoială, principala forţă marţiană – număra în jur de şase sute de mii de oameni şi era comandată de însuşi Regele Winatgin.

Lordul Creg tocmai luase hotărârea să atace numaidecât, când o flotilă de nave de atac duşmane trecu fulgerător peste deal şi descărcă un potop de săgeţi asupra grupului, rănind aproape cincizeci de soldaţi. Generalul-Şef scăpă nevătămat, dar lucrul acesta era departe de a reprezenta un succes. Imediat dădu ordinele necesare.

Planul lui era simplu. Regele Winatgin şi statul său major aflaseră cu siguranţă că urma un atac. Dar nu era suficient că ştiau, ci trebuia să înştiinţeze o armată dispersată într-o tabără ce se desfăşura pe o suprafaţă întinsă. A fost motivul pentru care Creg nu ezită să înceapă lupta. Atacatorii erau într-o inferioritate de unu la şase. Apărarea fu nesigură şi stângace la început, dar deveni curând mai hotărâtă, în special datorită superiorităţii numerice. Mai târziu s-a aflat că o sută de mii de marţieni au fost ucişi sau răniţi, iar mica armată a celor din Linn pierduse treizeci de mii de oameni, morţi, prizonieri sau dispăruţi. Şi când văzu că nu reuşise să înainteze până după-amiaza târziu, Lordul Creg ordonă retragerea.

Dar necazurile lui erau departe de a se fi încheiat. Pe când trupele dădeau înapoi de-a lungul apelor verzui ale canalului, o ceată de cinci mii de călăreţi – care până atunci făcuseră manevre undeva la distanţă – le căzu în spate, tăindu-le retragerea spre tabără şi îndepărtându-i de canal, înspre deşert.

Căderea întunericului salvă armata de la alte pierderi. Îşi continuară marşul până după miezul nopţii, când se cufundară

într-un somn fără vise. Lordul Creg însă nu avu parte de odihnă. Cu ajutorul focurilor transmise mesaje către navele aflate în spaţiu. O sută dintre ele cercetară cu prudenţă terenul şi apoi descărcară mai mult echipament şi alte provizii. Era de aşteptat ca nave de atac să încerce să le hărţuiască, dar nu se întâmplă nimic, aşa că până la venirea zorilor reuşiră să se îndepărteze fără niciun incident. Cu repeziciune, întunericul nopţii cedă locul luminii strălucitoare a zilei.

Noile materiale de război le prinseră bine în acea zi. Duşmanul îi hărţui ceasuri întregi, dar pentru Lord Creg devenise evident că Regele Winatgin nu se pricepea să profite de superioritatea numerică a trupelor lui. Manevrele marţienilor, stângace şi greoaie, fură dejucate cu uşurinţă, aşa încât spre seară, la adăpostul cavaleriei care rămase să ţină în loc armata duşmană, oastea generalului izbuti să se desprindă din încercuire.

În acea noapte, armata din Linn avu în sfârşit parte de binemeritata odihnă. Lordul Creg începu să spere din nou. Îşi dădea seama că, la nevoie, putea să-şi îmbarce trupele şi să părăsească planeta, fără alte pierderi. Era o perspectivă tentantă, care se potrivea cu convingerea lui intimă că ar fi avut puţine şanse de izbândă.

Dar înţelese cu regret că nu se putea pune problema întoarcerii în Linn. Întregul oraş l-ar fi considerat discreditat ca general. La urma urmei, el alesese locul atacului, chiar dacă fusese împotriva acestei campanii. Şi mai era ceva. Gurile rele ar fi spus că el, care se opusese războiului, a pierdut dinadins această bătălie. Nu, hotărât, nu se putea întoarce în Linn. Şi apoi, trebuia oricum să aştepte până la sosirea celei de-a doua flote cu încă o sută de mii de oameni, care avea să sosească în următoarele două săptămâni.

Două săptămâni? În cea de-a patra zi apa din şanţurile înguste ca nişte panglici care făceau legătura cu canalul, aproape secase. Spre seară, soldaţii se încăierau pe nisipul mişcător de sub picioarele lor. În faţă, cât vedeai cu ochii, nu era altceva decât întinderea roşiatică a deşertului. Trebuia să mai existe un canal undeva, spre răsărit, la vreo nouăsprezece zile de mers, dar Lordul Creg nu îndrăzni să pornească într-o expediţie atât de riscantă pentru armata lui. Şaptezeci de mii de oameni aveau nevoie de multă apă.

Era pentru prima oară în cariera militară a lui Creg când rămânea fără rezerve de apă. Problema deveni şi mai gravă când unsprezece dintre cele douăsprezece nave spaţiale trimise în căutarea preţiosului lichid explodară chiar înainte să ajungă în tabără, revărsând asupra deşertului şi a nefericiţilor aflaţi dedesubtul lor un şuvoi de apă opărită. A douăsprezecea navă reuşi să aterizeze, dar cum apa aflată la bord începuse să dea în clocot, fu salvată în ultima clipă numai pentru că cei din echipaj acţionară dopul pneumatic, lăsând lichidul fierbinte să se scurgă în nisip.

Comandantul, aproape copt, ieşi clătinându-se din cabina de control şi îi raportă Lordului Creg:

— Am făcut întocmai cum ne-aţi ordonat, domnule. Am aruncat toată încărcătura şi apoi ne-am cufundat cu nava în apă, folosind-o ca pe un rezervor. Imediat a început să se înfierbânte.

Aici trase o înjurătură, după care continuă înciudat:

— Sunt blestemaţii aceia de zei ai apelor, la care se închină marţienii. Ei trebuie să fi făcut asta.

— Prostii! spuse Lord Creg.

Apoi porunci ca patru ofiţeri să-l escorteze înapoi la navă.

Era o măsură de precauţie inutilă. Ceilalţi soldaţi susţineau acelaşi lucru. Zeii marţieni ai apelor şi canalelor făcuseră apa să fiarbă şi astfel navele explodaseră. Într-o cuvântare aspră şi repezită, Lordul Creg încercă să convingă legiunile aflate de faţă că nu se putea întâmpla nimic din cauza unui lichid inofensiv, transportat în rezervoarele obişnuite ale navelor.

O voce îl întrerupse:

— Atunci de ce nu aduceţi apă în ele?

Remarca fi întâmpinată cu ovaţii. Explicaţia care a urmat – anume că partea principală a navelor nu poate fi pusă în primejdie în acest fel – n-a mai convins, probabil, pe nimeni.

În cea de a şaptea zi, armata începu să sufere de sete. Lord Creg era conştient că nu-şi putea permite să aştepte sosirea celei de-a doua flote. Aşa că se hotărî pentru un plan la care se gândise atunci când optase pentru Oslin ca ţintă a atacului.

Chiar în acea noapte chemă jos două sute de nave şi îşi îmbarcă oamenii, câte trei sute cincizeci de fiecare. Bănuia că spioni marţieni puseseră mâna pe uniformele unora dintre linnienii ucişi şi dădeau târcoale taberei, aşa că nu dezvălui nici

măcar statului său major destinaţia, înainte ca navele să fie gata.

Planul lui se baza pe o observaţie făcută în tinereţe, când vizitase planeta Marte. În timpul unei călătorii de-a lungul canalului Oslin zărise un oraş numit Magga. În acest oraş, aşezat între cele mai abrupte şi stâncoase culmi de pe Marte, se putea ajunge pe uscat numai prin patru trecători, toate uşor de apărat. Cu douăzeci de ani în urmă exista acolo o garnizoană, dar Lord Creg considera, pe bună dreptate, că oamenii săi o puteau zdrobi cu uşurinţă, dacă nu fusese între timp întărită. Mai era un lucru în favoarea lui, deşi la vremea aceea nu avea cum să îl ştie. Regele Winatgin nu credea, în pofida informaţiilor primite, că principala forţă invadatoare din Linn fusese deja învinsă. Aşteptându-se la apariţia unei armate numeroase, el continua să păstreze grosul trupelor proprii în apropiere de Oslin.

Magga căzu imediat după miezul nopţii. Până dimineaţa soldaţii erau pregătiţi de asediu, având la îndemână suficiente rezerve de apă. A doua flotă, care sosi după o săptămână, se stabili tot în Magga, şi astfel expediţia fu salvată.

Importanţa acestei victorii defensive nu a fost niciodată apreciată cum se cuvine în Linn, nici măcar de urmaşii sau apologeţii Lordului Creg. Tot ceea ce înţelegeau cetăţenii era că armata, înghesuită într-un orăşel situat pe un canal oarecare, era iremediabil pierdută, din moment ce o asedia o forţă superioară cu mai mult de şase la unu. Chiar şi Lordul Conducător, care în campaniile sale militare cucerise multe poziţii la fel de inaccesibile, îşi întrebă în secret fiul dacă se aflau în siguranţă.

Cu excepţia câtorva incursiuni, armata rămase în Magga toată vara şi iarna următoare. A rezistat asediului de-a lungul întregului an care a urmat, în vreme ce Lord Creg cerea încontinuu încă două sute de mii de oameni unui Patronat care refuza să trimită noi trupe într-o acţiune considerată ca sortită eşecului. Totuşi, într-un târziu, Lordul Conducător a înţeles că Creg nu avea de gând să renunţe şi a intervenit personal pentru întăriri. Patru noi legiuni se aflau în drum spre Marte în ziua în care Lordul Conducător păşea gânditor pe cărăruia ce cobora de la sanctuarul nepotului său mutant.

CAPITOLUL VIII

LORDUL CONDUCĂTOR nu a fost prea surprins atunci când, două săptămâni mai târziu, Nellian i-a înmânat un mesaj din partea lui Clane. În scrisoare se spunea:

Bunicului meu.
Prea Distinse Lord Conducător,
Regret nespus de mult că nu am fost în stare să-mi controlez emoţiile atunci când m-aţi vizitat. Permiteţi-mi să vă mărturisesc că sunt mândru de onoarea pe care mi-aţi făcut-o şi că vizita dumneavoastră mi-a schimbat părerile în multe privinţe. Înainte de sosirea dumneavoastră la cabană nu eram pregătit să-mi asum obligaţiile ce decurg din apartenenţa la familia Linn.
De astăzi însă am hotărât sa mă arăt demn de numele pe care îl port şi care, datorită domniei voastre, a ajuns atât de ilustru.
Primiţi aşadar omagiile pe care le datorez distinsului meu bunic, cel mai mare om care a trăit vreodată.
Umilul vostru admirator şi nepot,
Clane

Scrisoarea conţinea în felul ei o notă melodramatică, iar Lordul Conducător avea serioase rezerve în privinţa catalogării sale drept cel mai mare om al tuturor timpurilor. Nu era nici măcar al doilea ci, în cel mai bun caz, al treilea.

— Copile, gândi el, ai uitat de unchiul *meu,* generalul între generali şi de adversarul lui, uluitorul personaj căruia i s-a acordat dreptul de a fi sărbătorit înainte de a împlini douăzeci de ani şi pentru care s-a aprobat folosirea cuvântului „mare” după numele său când era încă tânăr. I-am cunoscut pe amândoi, aşa că *ştiu* unde mi-e locul.

Cu toate acestea, în ciuda risipei de laude, scrisoarea îl

mulţumise pe Lordul Conducător. Dar în egală măsură îl şi intrigase. Răzbătea din ea un anumit ton, ca şi cum cineva suficient de puternic ar fi luat o hotărâre importantă.

Puse scrisoarea la un loc cu corespondenţa de familie, deschizând o rubrică nouă: CLANE. Apoi uită cu desăvârşire de ea. Şi-o reaminti însă o săptămână mai târziu, când soţia îi arătă două mesaje: unul dintre ele adresat ei, iar celălalt, o scrisoare nesigilată pentru Lordul Creg, pe Marte. Atât mesajul cât şi scrisoarea erau din partea lui Clane. Deşi sobră de obicei, Lydia era amuzată.

— Iată aici ceva ce te-ar putea interesa, spuse ea. Lordul Conducător citi mai înainte mesajul adresat ei. Era o chestiune banală.

Prea graţioasei mele bunici.

Distinsă Doamnă,

Pentru a nu-l împovăra cu cererea mea pe soţul dumneavoastră – bunicul meu – vă rog călduros să faceţi în aşa fel ca scrisoarea alăturată să-i parvină prin curier diplomatic tatălui meu, Lordul Creg. După cum veţi vedea, este vorba despre o rugăciune pe care o voi face la templu săptămâna viitoare pentru victoria lui asupra marţienilor în această vară. O capsulă metalică purtând atingerea metalelor divine Radium, Uranium, Plutonium şi Ecks va deschide această ceremonie, urmând ca ea să fie trimisă tatălui meu cu următorul transport poştal.

Cu deosebit respect, al dumneavoastră

Clane

— Ştii, zise Lydia, când am primit-o, pentru o clipă nici nu mi-am dat seama cine este Clane. Aveam impresia că a murit. Dar se pare că este cât se poate de viu şi a crescut mare.

— Da, răspunse absent Lordul Conducător, da, creşte.

Tocmai studia rugăciunea pe care Clane o trimisese Lordului Creg. Avea sentimentul ciudat că era aici ceva ce nu putea înţelege. De ce fusese nevoie să fie transmisă Lydiei? De ce nu direct lui?

— Este evident, spuse Lady Linn, că scrisoarea trebuie trimisă,

de vreme ce este vorba de o închinare din partea templului.

Asta aşa era, pricepu Lordul Conducător. Nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării. *Trebuia* să trimită scrisoarea. *Trebuia să trimită bucăţica de metal reprezentând omagiul zeilor.*

Dar de ce toate acestea fuseseră dirijate spre Lydia? Reciti rugăciunea dar nu găsi nimic deosebit în afară, poate, de banalitatea ei. Era atât de comună, de neimportantă, genul de rugăciune care îi făcea pe soldaţii bătrâni să se întrebe pentru ce luptă ca proştii. Rândurile erau rare, cu spaţii mari între ele, şi asta dintr-odată îi atrase atenţia.

— Ei bine, zise zâmbind, o voi lua şi o voi pune în curierul diplomatic.

Imediat ce intră în cabinetul lui, aprinse o lumânare şi plimbă scrisoarea deasupra flăcării. În două minute, cerneala invizibilă începu să iasă la iveală în spaţiile dintre rânduri. Câte şase rânduri de scris mărunt, înghesuite între fiecare două rânduri ale rugăciunii. Citi uimit câteva explicaţii însoţite de instrucţiuni precise şi amănunţite. Era un plan de atac pentru armatele de pe Marte, cu un caracter mai degrabă magic decât militar. Se făceau câteva referiri indirecte la aruncarea în aer a templelor cu mulţi ani în urmă şi se dădea de înţeles că se puteau aştepta la ceva complet diferit din partea zeilor.

La sfârşitul scrisorii era lăsat un spaţiu pentru semnătura *lui.* Nu semnă imediat, dar după ce chibzui un timp îşi scrise numele pe hârtie, o puse în plic şi aplică marele sigiliu. Apoi se lăsă pe spate, chinuit din nou de aceeaşi întrebare: *De ce Lydia*?

Până la urmă nu îi trebui prea mult timp ca să înţeleagă amploarea intrigilor care zădărniciseră acţiunile lui Lord Creg în ultimii trei ani.

— Atât de aproape? gândi el sumbru.

Atât de aproape, chiar în familia lui. Unele dintre intrigi au fost probabil urzite în locurile de întâlnire aflate la şaizeci de picioare sub refugiul de pe stânca unde un copil al zeilor stătea cu urechea lipită de o ţeavă metalică, ascultând şoaptele conspiratorilor şi consemnându-le cu cerneală simpatică în paginile unui caiet aparent neînceput.

Lordul Conducător avea cunoştinţă că soţia lui uneltise fără încetare în spatele său. Se căsătorise cu ea pentru ca în acest fel opoziţia să aibă un reprezentant abil în conducere. Era fiica uneia

dintre cele mai nobile familii din Linn, ai cărei bărbaţi muriseră luptând pentru Raheinl. De fapt, doi dintre ei fuseseră prinşi şi executaţi. Când ea avea nouăsprezece ani şi era deja măritată şi cu un copil, Lordul Conducător pusese la cale cu soţul ei ceea ce avea să fie considerat drept cel mai scandalos divorţ urmat de o nouă căsătorie din istoria Imperiului Linn. Lordul Conducător fusese nepăsător. Tocmai uzurpase numele oraşului şi al Imperiului Linn în favoarea familiei safe. Următorul pas trebuia să fie vindecarea a tot ceea ce lumea întreagă numea rănile nevindecabile ale războiului civil. Căsătoria cu Lydia urmărise acest lucru şi fusese o mişcare înţeleaptă.

Ea era supapa de siguranţă pentru toate răbufnirile explozive ale forţelor opoziţiei. Mulţumită manevrelor ei, el ştia la ce să se aştepte şi proceda în aşa fel încât toată lumea să fie mulţumită. Prefăcându-se că îi urma sfaturile, numise sute de administratori capabili din tabăra adversă, adusese în serviciul guvernului soldaţi şi patroni din tabăra adversă pe care îi însărcinase cu supravegherea populaţiilor greu de stăpânit ale Pământului sau cu guvernarea coloniilor solare. În ultimii zece ani tot mai mulţi patroni aprobaseră legile lui în Patronat fără obiecţii. Se amuzau puţin de faptul că încă îşi mai citea discursurile. Ridiculizau formulele lui originale cum ar fi: „Mai repede decât puteţi voi găti sparanghelul”; „Vorbele mă obosesc, domnilor”; „Să fim mulţumiţi de pisica noastră”. Şi altele. Dar mereu, în ultima decadă, toate pornirile partizane se topiseră în interesul general al Imperiului. Iară atunci când agenţii îl informaseră despre unele comploturi, investigaţiile ulterioare dovediseră că în ele nu erau implicaţi oameni sau familii importante.

Niciodată nu o învinuise pe Lydia pentru faptele ei. Aflându-se în opoziţie, nu putea face altfel, tot aşa cum nici el nu izbutise, cu ani în urmă, să se ţină departe de ambiţiile politice ale grupului căruia îi aparţinea. Dacă celor mai înfierbântaţi conducători ai opoziţiei li s-ar fi părut că îi „trădează” rămânând prea neutră, Lydia ar fi fost asasinată.

Nu, nu îi reproşa ceea ce făcuse până atunci. Dar de data asta era altceva. Armate imense fuseseră decimate din cauza intrigilor ei, numai pentru a se dovedi că Lordul Creg este mai puţin vrednic decât Lordul Tews. Lordul Conducător înţelese că situaţia devenise primejdioasă. Cel mai important lucru – gândi el

– era salvarea lui Creg, care era gata să-şi înceapă ofensiva. În acelaşi timp, trebuia să aibă grijă să nu o alarmeze pe Lydia şi pe acoliţii ei. Nu se îndoia că aceştia găsiseră o metodă pentru a-i intercepta corespondenţa cu Creg. Oare să-i împiedice? N-ar fi fost prea înţelept.

Totul trebuia să pară cât se poate de normal şi obişnuit. Dacă ei s-ar fi speriat, exista riscul unor tentative nesăbuite de a-l asasina pe Lordul Conducător. Or, era evident că atâta timp cât armata Lordului Creg rămânea intactă, grupul nu ar fi îndrăznit nicio acţiune radicală.

Trebuia să permită ca sacul de scrisori, cu mesajul lui Clane înăuntru, să ajungă în mâinile lor, la fel cum probabil se întâmplase cu întreaga corespondenţă de până atunci.

Dacă scrisoarea ar fi fost deschisă, era de aşteptat o încercare de asasinare a lui Clane. Aşadar, ce era de făcut?

Lordul Conducător postă gardieni în toate locurile de întâlnire din curtea palatului, inclusiv în cele două de la poalele stâncii pe care se afla refugiul lui Clane. Motivul oficial pentru prezenţa gardienilor era afişat peste tot, la vedere:

> *M-am săturat să întâlnesc la tot pasul cupluri indecente preocupate cu sărutatul. Acest lucru nu numai că este de prost gust, dar a devenit atât de frecvent încât necesită măsuri hotărâte. Gardienii vor fi retraşi într-o săptămână sau două. Mă bizui pe bunul simţ al fiecăruia, mai ales al femeilor, pentru ca în viitor aceste scene să nu mai aibă loc.*

O săptămână sau două, pentru a-l proteja pe Clane până la ceremonia de la templu.

Şi-ar fi dorit să vadă ce avea de gând să facă băiatul cu metalul pe care intenţiona să-l trimită pe Marte, dar cu siguranţă prezenţa lui era imposibilă. A doua zi după ceremonie, Lordul Conducător vorbi cu Nellian:

— Cred că ar fi bine să facă o călătorie pe Pământ, spuse el. La întâmplare, fără un traseu anume. Să plece cât mai curând. Chiar mâine. Incognito.

Atât în privinţa lui Clane. Cât despre el, făcu o vizită prietenească în tabăra regimentului de gardă, în afara oraşului.

Pentru soldaţi a fost o zi de neuitat. A pus la bătaie un milion de sesterţi, în sume mici, dar împărţite cu dărnicie. Au avut loc concursuri de călărie, alergări şi întreceri de tot felul, cu premii pentru câştigători; chiar şi învinşii care se străduiseră cât de cât au fost încântaţi să primească recompense în bani.

Una peste alta, a fost o zi bună. La plecare, ovaţiile îl însoţiră până când ajunse la poarta Marţiană. Ar fi fost nevoie de cel puţin câteva săptămâni, dacă nu luni, pentru ca afecţiunea trupelor, dobândită cu această ocazie, să se stingă.

Cu toate aceste măsuri de prevedere puse în aplicare, Lordul Conducător expedie corespondenţa şi aşteptă urmările.

Era nevoie ca grupul Lydiei să lucreze cu repeziciune. Un cavaler goli sacul poştal. Un alt cavaler şi un patron trecură în revistă scrisorile şi le împărţiră în două categorii. Una dintre grămezi, de departe cea mai voluminoasă, fu introdusă la loc în sac. Lord Tews începu să o cerceteze pe cealaltă, extrăgând câteva zeci de scrisori pe care i le trecu mamei lui.

Lydia le examină una câte una, înmânându-le pe cele care trebuiau deschise unuia dintre cei doi sclavi, cunoscători în folosirea chimicalelor. Aceşti sclavi erau cei care îndepărtau sigiliile.

Cea de-a şaptea scrisoare pe care o luă era cea de la Clane. Lydia privi scrisul de mână de pe plic, apoi citit numele expeditorului pe partea cealaltă şi zâmbi.

— Spune-mi, întrebă ea, mă înşel eu sau soldaţii privesc piticii, mutanţii şi alte pocitanii de felul ăsta ca pe nişte purtători de ghinion?

— Chiar aşa, spuse unul dintre cavaleri. Dacă vezi aşa ceva în ziua bătăliei înseamnă dezastru, iar orice contact cu ei aduce nenorocire.

Lady Lydia râse.

— Onorabilul meu soţ este complet dezinteresat de asemenea fenomene psihologice. De aceea ar trebui să vedem dacă armata Lordului Creg va aprecia cum se cuvine mesajul de la fiul lui mutant.

Aruncă scrisoarea spre sac.

— Pune-o înăuntru. Am văzut deja conţinutul.

Trei sferturi de oră mai târziu curierul poştal îşi continuă drumul spre navă.

— Nimic important, îi spuse Lydia fiului ei. Tatăl tău vitreg pare mai preocupat în ultimul timp de păstrarea şi întărirea moralei în incinta palatului.

Lord Tews era gânditor.

— Tare-aş vrea să ştiu de ce a crezut de cuviinţă să-i mituiască ieri pe soldaţii din legiunea de gardă.

Dar ceea ce-i surprinse şi mai mult pe conspiratori se petrecu în ziua următoare, când Lordul Conducător convocă cele două Camere ale Patronatului în sesiune comună. Imediat după ce auzi vestea, Lady Lydia se înfiinţa în cabinetul lui şi încercă să afle despre ce era vorba. Bărbatul însă scutură din cap şi zâmbi, după care îi spuse cu aparentă nevinovăţie:

— Draga mea, va fi o surpriză plăcută pentru toată lumea. Trebuie să-mi îngădui şi mie o mică plăcere ca aceasta.

Câteva zile mai târziu, la ora când începea sesiunea specială, spionii ei nu reuşiseră încă să găsească un indiciu despre subiectul care urma să fie dezbătut. Atât ea cât şi Lordul Tews făcuseră cercetări, străduindu-se să tragă de limbă pe unii lideri ai Patronatului, în speranţa că vor obţine, după cum se exprimase Lydia, „o informaţie cât de mică”. Dar după felul stângaci în care i se puneau şi ei întrebări, aceştia erau la fel de neştiutori ca şi dânsa. Pentru prima dată după mulţi ani avu neplăcuta experienţă de a se afla în loja ei din sala Patronatului, fără să cunoască dinainte ce urmează să se întâmple.

Sosi şi momentul hotărâtor. Privindu-şi soţul trecând printre rânduri şi urcându-se la tribună, avu un acces de îndoială şi exasperare şi îl trase de mânecă pe Lord Tews, şoptindu-i cu furie:

— Ce are de gând? Toată povestea asta a devenit o nebunie.

Tews nu răspunse.

Lordul Conducător Medron Linn începu în stilul formal consacrat:

— Excelenţele voastre, membri ai familiei mele, distinşi şi înţelepţi lideri ai Patronatului, venerabili patroni şi nobilele lor familii, Cavaleri ai Imperiului şi doamnele lor, reprezentanţi ai vrednicului popor al Imperiului Linn – am plăcerea să vă anunţ o hotărâre care, sunt sigur, va întruni deplina voastră adeziune…

Toată lumea era înfiorată. În sală se auzi un murmur, apoi încetă. Lydia închise ochii, tremurând de nelinişte. Cuvintele

soţului ei însemnau că nu vor fi niciun fel de dezbateri sau discuţii. Patronatul urma să voteze mai târziu, dar după felul în care Lordul Conducător începuse prezentarea hotărârii sale, aceasta avea să devină cu siguranţă lege.

Tews se aplecă spre mama lui:

— Bagă de seamă, spuse, nu-şi citeşte discursul.

Lydia nu observase. Ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva. Spionii ei aflaţi printre slujitorii casei îi raportaseră de mai multe ori că nu reuşiseră să găsească niciun fel de hârtii aruncate, ciorne ale discursului sau însemnări, nicăieri în apartamentul sau cabinetul Lordului Conducător.

De pe podium, Medron Linn continuă:

— Nu este deloc uşor pentru un om atât de activ cum am fost eu să înţeleagă că anii se adună unul după altul. Dar se pare că nu este nicio îndoială că am îmbătrânit şi că astăzi sunt mai puţin robust din punct de vedere fizic decât eram în urmă cu zece ani, sau chiar cu zece luni. Iată de ce cred că a venit timpul să-mi numesc succesorul – şi prin asta nu înţeleg doar un moştenitor, ci un ajutor în guvernare, care va fi Lord Conducător Asociat cât timp mai rămân eu în funcţie şi pe deplin Lord Conducător după retragerea sau moartea mea. Cu aceste gânduri în minte, am bucuria să vă anunţ că am ales pentru acest rang important pe preaiubitul meu fiu, Lordul Creg, a cărui îndelungată şi onorabilă carieră s-a îmbogăţit în ultimii ani cu mai multe izbânzi importante.

Enumeră unul după altul succesele de la începutul carierei lui Lord Creg. Apoi continuă:

— Prima lui mare reuşită în campania marţiană, începută atât de nefavorabil, a fost atunci când a izbutit să-şi salveze armata de la un dezastru ireparabil datorat nefericitei coincidenţe care l-a pus faţă în faţă în momentul aterizării cu forţe inamice superioare. Este un adevărat miracol că a reuşit să-şi conducă armata într-un punct din care în curând poate porni ofensiva şi putem să fim siguri că de această dată va obţine victoria care doar întâmplător i-a scăpat în urmă cu doi ani.

Făcu o pauză, apoi, în timp ce Lydia asculta cu ochii acum deschişi, resemnată în faţa dezastrului, spuse cu hotărâre:

— Îi acord acum fiului meu, Lord Creg, dreptul de a conduce alături de mine întregul Imperiu Linn şi îi confer titlul de Lord

Conducător Asociat. Acest titlu, deşi inferior celui pe care îl port, nu este cu nimic mai prejos sub aspect administrativ, atâta timp cât un fiu îşi cinsteşte şi îşi respectă tatăl.

Lordul Conducător se opri şi zâmbi mohorât, într-un fel ciudat pentru faţa lui veşnic încruntată, apoi continuă:

— Sunt încredinţat că veţi împărtăşi cu mine aceste fericite veşti şi că veţi îndeplini grabnic – chiar v-aş sugera ca aceasta să fie ziua şi aceasta ora – formalităţile legale ale întrunirii, în aşa fel încât să-l putem înştiinţa în ajunul bătăliei decisive pe fiul meu de onoarea pe care i-o acordă Imperiul.

Făcu o plecăciune şi coborî de pe podium. Se pare că audienţa avu nevoie de câteva clipe pentru a înţelege că terminase, căci liniştea rămase deplină. Dar când în cele din urmă au izbucnit, aplauzele au fost cu atât mai frenetice şi au ţinut până când el a părăsit marea sală de marmură.

CAPITOLUL IX

LORD CREG citi cu uimire scrisoarea lui Clane. Nu-i fu greu să priceapă că rugăciunea băiatului servise ca pretext pentru transmiterea unui mesaj mult mai important. Faptul că un asemenea şiretlic fusese necesar îi dădea fiori. Stratagema folosită conferea documentului o greutate pe care, în mod normal, el nu ar fi acordat-o unui plan atât de nebunesc.

Important era că nu cerea decât schimbări minore în dispunerea trupelor. Intenţia lui era să atace. Planul anticipase acest lucru şi adăugase un factor psihologic greu de crezut. Totuşi, amintirea exploziei celor unsprezece nave umplute cu apă venea în sprijinul lui; un fenomen încă neexplicat după doi ani.

Creg cântări îndelung afirmaţia din scrisoare cum că prezenţa armatei Regelui Winatgin la Oslin nu fusese întâmplătoare, ci urmare a uneltirilor până atunci nedezvăluite din Linn.

„Am stat asediat aici vreme de doi ani”, gândi el furios, „şi am fost nevoit să duc un război defensiv numai din cauză că mama mea vitregă şi dolofanul de fii-su doresc să pună mâna pe putere!”

Se imagină pe el mort şi pe Lord Tews devenind Lord Conducător. Părea o perspectivă îngrozitoare. Brusc se hotărî şi porunci să vină un savant templier detaşat pe lângă armată, un om recunoscut pentru cunoştinţele sale vaste despre Marte.

— Care este viteza apelor canalului Oslin în această perioadă a anului?

— Cam cinci mile pe oră, veni răspunsul.

Creg făcu un calcul. Asta însemna în jur de o sută treizeci de mile într-o zi marţiană. Ar fi fost îndeajuns o treime, poate chiar mai puţin. Dacă acea capsulă metalică, purtând atingerea zeilor, va fi aruncată în apă la douăzeci de mile la nord de oraş, efectul ei, oricare ar fi fost acela, se va produce chiar în momentul declanşării atacului la care el chibzuise îndelung. O acţiune atât de neînsemnată nu putea încurca în vreun fel planul ofensivei. În

ciuda furiei reuşi să se liniştească.

Armata încă se mai pregătea pentru atac când sosi de pe Pământ ştirea despre numirea lui Creg în funcţia de Lord Conducător Asociat al Imperiului. Proaspătul avansat înştiinţă ostaşii printr-un comunicat plin de modestie. Reacţia trupelor îl uimi. Peste tot pe unde trecea, venirea lui era anunţată în gura mare şi însoţită de urale dezlănţuite. Ştia de la ofiţerii săi de informaţii că oamenii apreciaseră sângele rece cu care îi eliberase din încercuire, la puţin timp după sosirea pe Marte. Dar acum simţea pe deplin afecţiunea generală care îl înconjura.

În trecut observase în diverse ocazii prietenia pe care unii ofiţeri o inspirau oamenilor din subordine. Pentru prima dată însă devenise el însuşi obiectul acestui sentiment camaraderesc, ceea ce-l făcea să nu regrete toţi anii plini de privaţiuni petrecuţi pe câmpul de luptă, toată străduinţa lui de a-şi păstra integritatea în mijlocul corupţiei generale. Ca prieten şi sfătuitor, ca General-Şef şi bărbat de arme, Lordul Conducător Creg Linn se adresă oamenilor lui într-un comunicat special, emis în zorii zilei atacului:

Soldaţi din Linn, a sosit ceasul victoriei noastre.

Avem forţe suficiente şi arme din belşug pentru a izbândi în orice acţiune ne-am propune. În aceste clipe dinaintea bătăliei decisive, să ne amintim încă o dată că ţelul suprem al luptei noastre este un Sistem Solar unificat, un singur popor, un singur Univers.

Noi nu suntem murdăriţi de corupţia care mânjeşte adesea lupta pentru atingerea ţelurilor nobile. Scopul nostru este victoria imediată şi zdrobitoare. Dar să nu uitaţi că victoria este întotdeauna rodul hotărârii neclintite a celor tineri combinată cu iscusinţa războinicilor veterani.

Iată ce de vă sfătuiesc, pentru viaţa voastră şi pentru victorie: fiţi hotărâţi în tot ceea ce veţi întreprinde şi nu daţi înapoi niciodată! Ca ostaşi, vom închina victoria noastră zeilor atomici.

Fie ca urările mele de bine să vă însoţească în luptă!

Creg Linn,
Lord Conducător.

Cea de-a doua bătălie de la Oslin nu a stat nicio clipă sub semnul îndoielii. Când se treziră în dimineaţa luptei, locuitorii oraşului priviră cu groază cum pe canalul lat de o milă şi pe toate canalele afluente ale acestuia se scurgeau puhoaie de apă clocotită. Aburii se ridicau peste oraş în nori denşi. La adăpostul lor, nave spaţiale zburau în picaj deasupra clădirilor, iar mii de soldaţi se revărsau pe străzi. Abia trecuseră câteva ore şi capitularea armatelor Regelui Winatgin luase o asemenea amploare, încât familia Regală nu mai avea nicio şansă să se salveze. Înspăimântat, monarhul ceru protecţia unui ofiţer din Linn, care îl conduse sub escortă la Lordul Conducător Asociat. Căpetenia biruită se aruncă la picioarele lui Creg; apoi, ca un semn de bunăvoinţă a cuceritorilor, privi înlănţuit de pe o înălţime, alături de cel care îl capturase, prăbuşirea puterii militare marţiene.

Într-o săptămână se predară toate regiunile, cu excepţia unui teritoriu muntos, bine întărit. Marte era cucerită. În toiul serbărilor care avură loc în zilele următoare, într-un amurg, o săgeată otrăvită porni din umbra unei clădiri din Oslin şi străpunse gâtul lui Lord Creg. Muri în chinuri groaznice o oră mai târziu, fără ca ucigaşul să poată fi găsit. Trei luni după aceea, când vestea morţii sale ajunse în Linn, ambele tabere acţionară rapid. Lydia îi executase pe cei doi sclavi chimişti şi pe curier la câteva ore după ce aflase de victoria lui Creg. Acum trimise asasini pentru a-i ucide pe cei doi cavaleri şi pe patronul care asistaseră la deschiderea corespondenţei. În acelaşi timp, îi porunci lui Tews să părăsească oraşul şi să plece la una dintre proprietăţile lui îndepărtate.

În clipa în care gărzile Lordului Conducător sosiră să-l aresteze, tânărul speriat se afla pe drum cu nava lui personală. Această salvare de ultim moment i-a domolit Conducătorului accesul de furie iniţial. Treptat, pe măsură ce se scurgea prima zi, în el creştea o sinceră admiraţie pentru soţia sa. Înţelese că nu-şi putea permite să pună în pericol relaţiile lui cu ea, mai ales acum, când marele Creg murise. Ajunse la concluzia că ea n-ar fi fost cu siguranţă în stare să ordone asasinarea lui Creg. Probabil vreun complice speriat, temându-se pentru propria piele, acţionase de unul singur; iar Lydia, cu o înţelegere desăvârşită a

situaţiei, pur şi simplu acoperise totul pentru ochii lumii. Dacă ar fi rupt relaţiile cu ea în acel moment, putea fi fatal pentru soarta Imperiului. Hotărârea lui era deja luată atunci când soţia apăru cu întreaga suită după ea pentru a-şi exprima în mod oficial condoleanţele. Cu lacrimi în ochi, îi luă mâna într-a lui.

— Lydia, spuse, este un moment teribil pentru mine. Ce mă sfătuieşti?

Ea propuse o combinaţie între funeralii oficiale şi sărbătorirea triumfală a victoriei. Adăugă:

— Din nefericire, Tews este bolnav şi nu va putea fi alături de noi. Se pare că este vorba despre o boală care s-ar putea să-l ţină departe pentru o perioadă îndelungată.

Lordul Conducător crezu că recunoaşte în aceste cuvinte o abandonare, cel puţin pentru un timp, a ambiţiilor ei în privinţa lui Tews. Era de fapt o concesie extraordinară, nu absolut necesară – după părerea lui – pentru păstrarea întregii afaceri departe de gura lumii.

Se apleca şi îi sărută mâna. În timpul funeraliilor păşiră împreună în urma sicriului. În sinea lui însă continua să fie îngrijorat în privinţa viitorului. Nu se putea împiedica să-şi repete întrebarea: „Şi acum?” Era un fel de agonie a nehotărârii unui om conştient de limitele pe care le aduce cu ea bătrâneţea.

Mintea lui încă mai căuta cu frenezie o soluţie când privirea îi căzu asupra unui băiat purtând toga cenuşie de savant. Cum tânărul mergea alături de profesorul Nellian, nu-i fu greu să-l recunoască pe nepotul său, Clane.

În acel moment, pentru Lordul Conducător – care continua să păşească în urma sicriului strălucitor cu rămăşiţele fiului său ucis – locul expresiei chinuite de pe chipul împietrit fu luat de un aer gânditor. Nu că şi-ar fi putut pune prea multe speranţe într-un mutant, dar îşi amintise vorbele spuse odată de Joquin, pe când încerca să-l convingă să lase băiatul în viaţă. „De el va depinde ce se va întâmpla mai târziu”, îi spusese răposatul savant templier. Şi adăugase o prezicere – cum că Clane „îşi va câştiga propriul lui loc în galeria oamenilor iluştri din Linn”.

Deşi îndurerat şi disperat din cauza pierderii suferite, Medron Linn zâmbi înverşunat. Pregătirea băiatului trebuia să continue, dar, ca schimbare, era nevoie să se pună accentul pe dezvoltarea emoţională.

Chiar dacă abia ajunsese la pubertate, venise probabil vremea pentru Clane să descopere că femeile erau nişte fiinţe arzând de emoţii, periculoase şi totuşi încântătoare. Experienţa cu femeile ar putea determina acel echilibru între minte şi trup pe care o existenţă super-intelectualizată l-a zdruncinat.

CAPITOLUL X

— FAMILIA DEGLET, devenită mai târziu Linn, spuse profesorul Nellian elevului său, Lordul Clane Linn, a pătruns în afacerile comerciale bancare într-un fel foarte simplu, în urmă cu o sută cincizeci de ani.

Era o zi călduroasă de vară, la câteva săptămâni după funeraliile Lordului Creg. Cei doi stăteau sub un copac falnic, în curtea moşiei pe care Clane o moştenise de la Joquin. În loc să răspundă, băiatul de paisprezece ani aproape că se ridică de la locul lui şi privi în lungul drumului care ducea spre Linn, aflat la optzeci de mile depărtare. La orizont se zărea un nor de praf şi pentru o clipă văzu o scânteiere, ca şi cum razele soarelui s-ar fi reflectat pe o suprafaţă metalică. Ar fi putut fi o roată în mişcare, dar distanţa era încă prea mare pentru a distinge amănuntele.

Clane înţelese brusc acest lucru, pentru că se aşeză înapoi în scaun. Începu să comenteze cele spuse de Nellian. Era sau nu adevărat că întemeietorul familiei stătea la colţ de stradă şi împrumuta bani trecătorilor în schimbul unor suveniruri, cum ar fi bijuteriile şi inelele?

— Sunt convins, încuviinţă dând din cap bătrânul, că strămoşul tău a fost un cămătar iscusit şi că se pricepea la metale rare şi la pietre preţioase. Dar curând după aceea s-a mutat într-o dugheană.

Băiatul chicoti.

— O cămăruţă de lemn, în care ploua şi sufla vântul…

— Totuşi, continuă profesorul, izbutise să dobândească o locuinţă mai demnă şi povestea spune că, după ce şi-a putut permite să cumpere sclavi, a ridicat mai multe construcţii de calităţi diferite, folosindu-le pentru afaceri pe rând şi schimbându-şi hainele în funcţie de locuinţa aleasă pentru ziua respectivă. Astfel, în cursul aceleiaşi săptămâni putea întâlni oameni cu poziţii sociale diferite: într-o zi împrumuta bani unui muncitor în dugheana de lemn, iar în ziua următoare trata o

afacere mai importantă cu familia unui cavaler care îşi ipoteca pământul sau casele în schimbul sumei necesare păstrării unui nivel de trai pe care altfel nu şi-l putea permite. Strămoşul tău cunoştea absurditatea acestei false mândrii, aşa că a profitat cu sânge rece de pe urma ei. Cu timpul a dobândit case şi moşii – dar şi duşmani, din rândul celor care îşi puneau ia bătaie proprietăţile, amăgindu-se că în câteva luni îşi vor putea plăti datoriile.

Nellian se opri şi privi întrebător spre elev. Spuse:

— După expresia feţei tale îmi dau seama că ceea ce ţi-am povestit te-a pus pe gânduri, tinere.

Aşa era. Clane rămase tăcut şi clătină uşor din cap, căzut în meditaţie. După un timp răspunse:

— Cred că orgoliul a fost întotdeauna cauza decăderii oamenilor, şi imperiilor.

Dar mai era ceva. Îşi aminti de tendinţa lui de a rămâne ca paralizat în prezenţa anumitor persoane. Să fi fost acesta felul său de a-şi apăra mândria?

Îi explică lui Nellian neliniştea sa:

— După câte văd îmi pot păstra cumpătul în asemenea situaţii, dacă îmi impun să nu mă las dominat, dar ceva din mine scapă de sub control. Şi atunci ajung să-mi fie milă de propria-mi persoană, dar nu reuşesc să-mi fac faţă mie însumi.

Clătină din cap, apoi, parcă amintindu-şi ceva, ridică ochii şi privi în depărtare peste dealurile verzi şi vălurile, acolo unde în mijlocul norului de praf se zărea în bătaia soarelui o licărire metalică neîntreruptă. Îşi scutură capul, pentru că încă nu putea desluşi despre ce e vorba, apoi spuse nemulţumit:

— Mă întreb dacă nu cumva am făcut-o atât de des încât acum *nu mai pot* să mă controlez.

— Dar o faci din ce în ce mai bine, se grăbi să intervină Nellian.

— Este adevărat.

Băiatul încuviinţă şi se simţi uşurat. Pentru o clipă uitase de progresele pe care le făcuse în ultimul timp.

— Sunt ca un soldat care devine veteran cu fiecare luptă căreia îi supravieţuieşte. (Se încruntă). Din păcate, sunt anumite bătălii pe care nu le-am purtat încă.

Nellian zâmbi încurajator.

— Trebuie să continui să lupţi pentru a îndeplini o serie de

angajamente, aşa cum ai hotărât împreună cu Joquin, cu mult timp în urmă. Şi având în vedere un raport pe care l-am primit recent, este o conduită pe care bunicul tău o împărtăşeşte.

Clane se uită la el curios.

— De ce l-ar fi preocupat pe bunicul meu aşa ceva în ultimul timp?

Pe faţa prelungă, zbârcită a profesorului apăru o expresie glumeaţă:

— Este o situaţie legală, spuse el.

— Legală?

— Statutul tău, reluă Nellian cu blândeţe, s-a schimbat din momentul în care tatăl tău a fost confirmat Lord Conducător Asociat.

— Oh, deci asta e! (Sub roba largă de templier pe care o purta, Clane ridică dispreţuitor din umeri). Este un mic interes de natură practică aici. Ca mutant, eu sunt un fel de cocoşat al familiei, tolerat din cauza legăturii de sânge. Când voi fi mare va trebui să fac pe intrigantul în culisele puterii, în cel mai bun caz aş putea îndeplini rolul unei legături preoţeşti între temple şi guvern. Viitorul meu promite să fie monoton şi sterp.

— Totuşi, spuse Nellian, ca unul dintre cei trei fii ai Lordului Conducător Asociat Creg Linn, tu ai în interiorul guvernului drepturi legale, de care va trebui să ţii seama, fie că îţi place sau nu. Încheie cu asprime: Şi dă-mi voie să-ţi spun, tinere, că dacă atitudinea aceasta negativă reflectă sentimentele tale adevărate, atunci atât Joquin cât şi eu ne-am pierdut timpul cu tine de pomană. În atât de tulburele stat Linn ori vei ajunge acolo unde-ţi este locul, ori vei muri de mâna unui asasin înainte de a ajunge major.

Băiatul spuse cu răceală:

— Bătrâne, continuă-ţi lecţia de istorie.

Nellian surâse cu tristeţe.

— Într-un anume fel, perspectivele tale sunt asemănătoare cu cele pe care le-a avut strămoşul tău despre care discutam. Tu, dispreţuitul mutant. El, dispreţuitul cămătar. Trebuie să recunoşti că obstacolele pe care le-a avut el de depăşit erau însemnate, poate mai dificile decât cele care-ţi stau ţie în faţă. Şi totuşi, fiule, vorbim despre bărbatul care a înfiinţat familia Linn. Dacă privim viitorul tău, vedem doar piedici. Dacă analizăm însă

cariera lui, vom remarca uşurinţa cu care acest bărbat îndrăzneţ a profitat de lipsa de raţiune a oamenilor. Vezi tu, o parte însemnată din familiile înstărite care împrumutaseră bani de la el nu au folosit împrumuturile la nimic altceva decât la satisfacerea pretenţiilor pentru încă un timp. Şi, bineînţeles, atunci când se ruinară dădură vina nu pe nesăbuinţa lor, ci pe tânărul, şiretul Govan Deglet, care se mulţumi să mai angajeze câţiva gardieni personali şi puse stăpânire pe proprietăţile lor. Când abia împlinise treizeci de ani, devenise atât de bogat încât îşi permise chiar să treacă în revistă familiile patronilor scăpătaţi şi să facă o cerere în căsătorie care a indignat pur şi simplu capetele aristocratice ale vremii. Dar patronul Senner era un om realist, aşa că, pentru a se salva de la dezastru, acceptă un contract de căsătorie prin care frumoasa lui fiică, Piccarda Senner, ajunse în patul faimosului cămătar şi deveni mama copiilor lui – ceea ce, fiindcă veni vorba, a regretat toată viaţa ei. Îi numea pe aceştia, inclusiv pe stră, stră, străbunicul tău, pui de sclavi.

Figura prelungă a băiatului se schimonosi într-un zâmbet ironic.

— Dacă era atât de pornită împotriva lui, nu pot să cred că el a fost tatăl copiilor. Nu uita, Nellian, că în perioada şederii mele la palat am fost martor ani de zile la adulterele faimoaselor doamne de la curte, toate soţii respectabile în aparenţă, dar dispuse să aibă o aventură după alta. Nu am auzit ca vreuna dintre ele să excludă posibilitatea ca sarcina pe care a purtat-o într-un moment anume să nu fie meritul soţului ei. Nu are nicio importanţă, desigur, dacă noi, cei din familia Linn, suntem descendenţii direcţi ai lui Govan Deglet. I-am moştenit averea, iar înrudirea cu familia Senner a adus onorabilitatea copiilor. Dar… Ridică din umeri.

Nellian zâmbea.

— Govan cunoştea femeile aristocrate şi moralitatea lor. Şi-a supravegheat soţia în permanenţă; şi în cele din urmă, pentru că era o femeie pasională, s-a resemnat la gândul că singura ei posibilitate rămânea soţul.

Profesorul se ridică în picioare.

— Tinere, spuse el, cred că va trebui să încheiem aici această lecţie. În câteva minute bunicul tău, Lordul Conducător, va fi aici.

— Bunicul meu!

Clane se ridicase, tremurând. Intr-o clipă toată siguranţa de sine dispăruse. Se calmă cu un efort teribil, apoi întrebă:

— Ce vrea?

— Aduce o pereche de tinere sclave marţiene, capturate de curând, care vor fi amantele tale. Nişte fete foarte frumoase, după cum mi s-a spus.

Se opri. Nu mai avea cine să-l asculte.

Pentru Clane, vorbele lui Nellian se topiseră în sunete fără sens, şi apoi…

Totul dispăru!

După un timp – poate chiar în acea seară – se trezi ghemuit pe pardoseala dormitorului său, în timp ce o fată înspăimântată îl cerceta cu privirea din patul lui. Striga isterică:

— Nu vreau! Puteţi să mă omorâţi. Dar el nu e normal. Nu vreau!

De undeva se auzi glasul îngheţat al Lordului Conducător:

— Duceţi-o afară şi biciuiţi-o. Dar aveţi grijă să nu-i vătămaţi pielea.

În următorul moment în care Clane deveni conştient, fata era aplecată asupra lui.

— Sărmană creatură! Eşti la fel de nenorocit ca şi mine, nu-i aşa? De ce nu vii în pat? Trebuie să scăpăm odată de asta.

Compasiunea pe care o simţi în vocea ei îl copleşi. Nu putea suporta mila, indiferent din partea cui ar fi venit ea.

Avu apoi senzaţia trecerii timpului, punctată de numeroase fantezii erotice, care ar fi putut fi adevărate, deşi nu păreau astfel. În aceste jocuri ale închipuirii el era violent şi nesăţios, iar fata timidă şi plină de delicateţe.

Urmară alte imagini, în care uneori mai apărea o fată. Undeva acolo îl auzi pe Nellian spunând:

— Este uimitor pentru mine. Nu bănuiam că trupul bărbatului poate avea un asemenea potenţial erotic.

Şi astfel, pe măsură ce se scurgeau lunile, totul continua să fie un vis. Îşi amintea că numele primei fete era Selk. Niciodată nu a reţinut numele celei de-a doua – sau, dacă erau mai multe, numele lor – nici măcar în închipuire.

Şi asta pentru că, de fapt, nu mai era interesat de nimic în afară de Selk. De aici veni şi prima lui trezire dureroasă la realitate. Bunicul lui îl dojenea; şi una din frazele acelei dăscăleli

îl urmări multe zile. Fraza era: „... Fiule, dacă o vrei pe ea şi numai pe ea, va trebui să te modifici după calităţile ei...”

Clane avea impresia clară că în sinea lui îi dădea dreptate Lordului Conducător şi că se va modifica.

Când îşi reveni, se afla la masă împreună cu Nellian. Se opri în timp ce muşca dintr-o bucată de carne şi probabil o făcu într-un anume fel, pentru că profesorul se opri şi el, iar după o clipă, îl întrebă:

— Vrei să-mi spui ceva, Clane?

Băiatul încuviinţă din cap.

— Aş vrea să continuăm discuţia începută cu o zi în urmă, spuse el, despre strămoşul meu, Govan. Ce poţi să-mi spui despre copiii lui?

Nellian suspină uşurat şi în minte ticlui pe dată o scrisoare către Lordul Conducător:

„Excelenţă, după un an şi opt luni se pare că Lord Clane şi-a revenit din dezastrul emoţional produs de acomodarea cu o companie feminină. Creierul este, într-adevăr, un mecanism foarte ciudat”.

Cu voce tare însă, începu:

— Stră, stră, străbunicul tău, Govan Deglet, a fost bancher şi patron. Deschisese filiale în toate oraşele mai importante...

Mai exista însă o persoană – ce-i drept, mai în vârstă –, preocupată de istoria familiei Deglet, devenită Linn.

După asasinarea lui Creg, Lordul Tews trăia de şapte ani în Awai, în mijlocul oceanului. Deţinea o mică proprietate pe cea mai întinsă insulă a arhipelagului şi, după ce căzuse în dizgraţie, mama lui îi sugerase că ar fi mai bine să se retragă acolo decât la una dintre reşedinţele somptuoase de pe continent. Om prevăzător şi perspicace, Tews apreciase cum se cuvine valoarea sfatului. Dacă spera să rămână în viaţă, trebuia să joace rolul celui care îşi pune cenuşă în cap.

La început stratagema i s-a părut atrăgătoare, chiar nostimă. În Linn, Lydia, care îşi bătuse capul să găsească o explicaţie, declarase că fiul ei – plictisit şi obosit de politică – hotărâse să se retragă pentru a trăi în meditaţie dincolo de apele otrăvite. Atât de plauzibile şi de convingătoare erau suspinele ei, aerul obosit cu care îşi descria simţămintele, ca şi cum ar fi dorit şi ea să

scape de toate îndatoririle ce ţineau de poziţia sa, încât povestea a fost crezută multă vreme.

Patroni, guvernatori şi ambasadori din Linn, care plecau în nave spaţiale pentru a ajunge pe continentele de dincolo de ocean, făceau escale ca să-şi prezinte omagiile fiului Lydiei ca şi cum ar fi fost un lucru de la sine înţeles. Treptat însă începură să înţeleagă că, de fapt, el căzuse în dizgraţie. O dizgraţie teribilă, primejdioasă şi disperată.

Răceala afişată de Lordul Conducător de câte ori era pomenit numele lui Tews devenise cunoscută în cele din urma printre administratorii şi politicienii de pretutindeni. Din acel moment, oamenii se dovediră deosebit de pătrunzători. Şi-au amintit că Tews părăsise în grabă oraşul în momentul în care sosise de pe Marte vestea asasinării Generalului Lord Creg, fiul Lordului Conducător. La vremea plecării lui, faptul trecuse neobservat. Acum era reanalizat şi se trăgeau concluziile. La scurt timp, navele care transportau înalte oficialităţi guvernamentale renunţară să mai facă obişnuitele escale pe insulă – şi altfel încetară şi vizitele de curtoazie.

Izolarea îl afecta profund pe Tews. Deveni deosebit de atent la tot ceea ce se întâmpla în jurul său. Constată cu uimire că locuitorii insulei înotau în ocean. În apele care fuseseră otrăvite în timpuri străvechi de către zeii atomului! Oare apa nu mai era ucigătoare? Notă acest lucru care îi putea fi cândva de folos, apoi interesul lui se îndreptă asupra numelui cu care insularii botezaseră imensul ocean. Passfic. Locuitorii se mutaseră mai în interiorul insulei pentru a scăpa de vaporii apelor otrăvite şi uitaseră vechile denumiri.

Făcu supoziţii în privinţa vechimii civilizaţiei care suferise un dezastru atât de mare încât – urmare a retragerii de pe ţărmurile oceanului infestat radioactiv – numele originare ale întinderilor de apă se pierduseră odată cu trecerea vremii. Cât de mult trecuse’? Putea doar să presupună: mii de ani.

Într-una din zile îi scrise mamei: „După cum bine ştii, acesta nu este un subiect care să mă fi preocupat vreodată. Dar astăzi, pentru prima oară mă simt tulburat de unele ipoteze privind începuturile culturii noastre. Oare nu ar fi bine ca în loc să ne lăsăm angrenaţi în intrigi fără de sfârşit, sa încercăm să desluşim trecutul, pentru a descoperi ce forţe distrugătoare s-au abătut cu

mult timp în urmă asupra acestei planete? Ce mă deranjează este faptul că acei care au acţionat împotriva Pământului erau pregătiţi, se pare, să distrugă întreaga planetă. Atâta cruzime mă face să am o imagine cu totul nouă faţă de până acum şi, chiar dacă nu este decât o supoziţie, încep să privesc viitorul cu un sentiment de nelinişte. Vom ajunge oare ca lupta dintre grupurile dornice de putere să întreacă orice măsură, până când lumea întreagă va fi zdruncinată de nebunia lor?”

Într-o altă scrisoare mărturisea: „Dintotdeauna m-a nemulţumit că armele noastre sunt atât de primitive. Am fost dispus să accept legendele străvechi în care se spune că au existat felurite tipuri de arme de foc. După cum bine ştii, cultura noastră prezintă un paradox bizar. Avem maşinării atât de migălos construite, încât sunt protejate împotriva oricărei pierderi de aer în timpul călătoriilor interplanetare. Cunoştinţele despre metale care fac acest lucru posibil sunt o moştenire din Linn, cetate căreia nimeni nu a fost în stare vreodată să-i descopere întemeietorii. Pe de altă parte, armele noastre sunt arcul cu săgeţi şi suliţa. Părerea mea de acum este că acestor născociri le-a urmat, în zilele de aur, înlocuirea cu arme complet noi, care au fost schimbate la rândul lor. Asta ar însemna că armele intermediare pur şi simplu lipsesc din cultura noastră; arta fabricării lor s-a pierdut. Ultimele invenţii cu siguranţă că erau mult mai dificil de fabricat – bănuiesc eu – şi astfel meşteşugul nu s-a mai putut transmite din tată-n fiu, aşa cum s-a întâmplat cu ştiinţa metalelor. Ştim că, chiar şi în epoca barbară, templele erau deţinătoarele cunoştinţelor de fabricaţie. Se pare că cineva le-a ascuns în scopul păstrării lor în siguranţă. Mai ştim, de asemenea, că încă de timpuriu templele s-au opus oricăror acţiuni războinice, încât este foarte posibil ca slujitorii lor să fi distrus în mod intenţionat orice informaţie în legătură cu producerea armelor”.

Printre altele, Tews făcu propriile lui cercetări amănunţite în privinţa ascensiunii familiei Linn, începând de la Deglet pe când Clane studia aceeaşi istorie, Tews descoperi că Deglet Cosan, fiul întemeietorului familiei, fusese îndepărtat din Linn de către duşmanii clanului său. Exilat oficial şi cu toate proprietăţile – inclusiv băncile – confiscate de către Patronat, el se mulţumi să se retragă pe Marte; de acolo, folosindu-se de instituţia bancară

pe care o înfiinţase – una din multele filiale aflate în străinătate – „reveni” în Linn prin subsidii lipsite de orice bănuială şi îşi reluă afacerile. La fel ca mulţi oameni şireţi înaintea lui, prevăzuse exilul; prin urmare, atunci când îi ocupaseră proprietăţile, complotiştii găsiseră doar o mică parte din comoara pe care se aşteptau să pună mâna.

Nu au avut încotro şi au recurs la impozite. Acestea însă se dovediră atât de apăsătoare, încât oamenii de afaceri începură să dorească revenirea lui Cosan Deglet. Dorinţa – după cum observă Tews în cercetările sale – era abil stimulată de pe Marte chiar de către Cosan. La momentul oportun, reprezentanţii poporului îl invitară oficial pe Cosan să se întoarcă din exil, dejucară o tentativă de schimbare a guvernului prin forţă şi îl instalară pe exilat drept Lord Conducător ales.

Lecţia nu a fost uitată de către patronii care au ocupat ulterior funcţia de Lord Conducător. Chiar şi atunci când oficial era doar patron, Cosan era consultat în dese rânduri şi nicio hotărâre importantă nu se lua fără aprobarea lui.

Timp de treizeci de ani, el a fost adevăratul Conducător din Linn. Tews îşi aminti de o vizită făcută la vechiul palat în care locuise Cosan. Devenise o clădire comercială, dar o placă aflată la intrare avea gravată inscripţia:

Trecătorule,
Aceasta a fast odată casa lui Cosan Deglet,
în care nu numai un mare bărbat,
ci însăşi înţelepciunea şi-a avut sălaş.

Preocuparea de a se instrui şi afacerile bancare fuseseră secretele puterii lui Deglet. Era concluzia lui Lord Tews. În momentele cheie, interesele bancare ale familiei generau o asemenea forţă irezistibilă, încât orice rezistenţă era înfrântă. De-a lungul ascensiunii lor, înclinaţia arătată pentru colecţionarea operelor de artă şi apropierea faţă de oamenii învăţaţi le-au adus respect şi admiraţie, ceea ce i-a ferit de urmările periculoase ale unor greşeli de judecată întâmplătoare.

În timpul lunilor nesfârşite de studiu şi de singurătate care au urmat surghiunului său, Lordul Tews a reflectat îndelung asupra celor doi factori. Treptat, el deveni deosebit de critic la adresa

vieţii pe care o dusese în Linn. Începu să vadă toată nebunia şi obtuzitatea în mijlocul cărora trăise. Citea din ce în ce mai uluit scrisorile mamei, din care reuşea să-şi facă o imagine despre preocupările ei. Era o înşiruire nesfârşită de înşelătorii, conspiraţii şi crime, descrise într-un cod simplu, bazat pe folosirea unor cuvinte cu alt sens decât cel originar, şi care era cunoscut doar de el şi mama sa.

Uimirea i se transformă în dezgust, iar dezgustul îl făcu să înţeleagă pentru prima oară măreţia familiei Deglet – Linn în comparaţie cu adversarii lor. „Trebuie făcut ceva cu adunătura aceea de pungaşi şi ticăloşi!” hotărî Tews. „Tatăl meu vitreg, Lordul Conducător, a luat o măsură hotărâtă, cea mai potrivită în acel moment”.

Avu o intuiţie profundă. Nu se putea continua în acest fel. Calea către unificarea Universului nu putea fi perpetuarea deţinerii puterii absolute de către un singur om sau o familie. Bătrâna republică nu fusese niciodată posibilă din cauza dezbinării. Dar acum, după zeci de ani de patriotism-fără-de-partid sub regimul Lordului Conducător, ar fi fost posibilă reinstaurarea republicii prin singura metodă cu sorţi de izbândă. Drept garanţie, membrii familiei trebuiau să devină din nou pricepuţi în afacerile bancare.

Tews se decise: „Dacă voi putea vreodată să mă întorc în Linn, ţelul meu va fi să realizez aceste lucruri”.

Şi lunile continuară să se scurgă încet.

În felul obişnuit, Nellian îi adusese la cunoştinţă lui Medron Linn că: „... în două luni nepotul dumneavoastă, Lordul Clane Linn, se va instala cu toată suita sa într-un apartament al templului lui Joquin şi îşi va relua studiile pentru a obţine titlul de învăţat”.

Bătrânul fu surprins când un trimis special sosi două zile mai târziu cu o mică navă spaţială folosită pentru zborurile rapide în jurul Pământului. Mesagerul aduse profesorului invitaţia de a lua parte împreună cu Lordul Conducător la o conferinţă ce urma să aibă loc la Palatul Capitolin. „Dacă este posibil”, spunea invitaţia, „vino împreună cu mesagerul şi te vei reîntoarce acasă înainte de căderea serii”.

Înţelept, Nellian consideră invitaţia drept o poruncă. În mai

puţin de două ore fu introdus la Medron Linn. Observă că pe faţa zbârcită şi obosită a acestuia era întipărită o anume spaimă; trase un jilţ în apropierea unei ferestre ce dădea spre grădină.

Lordul Conducător era aşezat în faţa ferestrei, dar scaunul nu era decât un popas temporar în agitaţia sa. Mai mult se învârtea în jurul lui decât stătea pe el. Măsura în lung şi în lat încăperea, se oprea pentru o clipă în faţa îndrumătorului lui Clane, apoi o lua de la capăt. Din când în când se aşeza pe scaun, dar imediat se ridica şi îşi relua plimbarea, neobosit.

În aceste condiţii discutară despre viitorul Lordului Clane Linn, în vârstă de şaisprezece ani.

— Cel mai important obiectiv pe care îl avem, spuse Medron Linn, nu pentru prima dată, este să împiedicăm forţele – hm – ostile, să-l strângă de gât.

Auzind remarca, Nellian păstră o tăcere discretă. Nu se îndoia nicio clipă cine erau aceste „forţe ostile”. Lady Lydia, soţia lui Medron Linn, reprezenta pericolul principal.

Lordul Conducător se opri din nou. Chipul lui luase o expresie gânditoare.

— Familia noastră a fost una foarte ciudată, zise el furat de amintiri. Mai întâi a existat cămătarul, apoi iscusitul Cosan Deglet, care de unul singur a reuşit să aducă neamului nostru cel dintâi titlu de Lord Conducător. Peste Parilee cel Bătrân putem trece repede. Slăbiciunile lui au permis întărirea forţelor din opoziţie. Dar prima criză în lupta pentru controlul templelor s-a petrecut în timpul lui Parilee Deglet şi a fratelui său, Loran. Aceşti oameni nu prea au fost iubiţi din cauză că se purtau aspru cu prostimea şi ignoranţii şi pentru că fiecare, în felul lui, băgase de seamă ceea ce până atunci trecuse neobservat – puterea din ce în ce mai mare a templelor. Politicienii – preoţi, manipulând cu uşurinţă masa credincioşilor, se amestecau tot mai mult în treburile statului, de obicei într-un mod nerealist şi mărginit, interesaţi doar de extinderea supremaţiei templelor. Atât Parilee cât şi Loran, ca o politică deliberată – nu am nicio îndoială în această privinţă – au purtat războaie care aveau ca scop secundar îndepărtarea de temple a unui mare număr de bărbaţi şi în acelaşi timp apropierea lor de o filosofie soldăţească, aflată întrucâtva în contradicţie cu preceptele promovate de temple. Grupurile care mai târziu i s-au alăturat lui Raheinl s-au bucurat

în permanenţă de sprijinul deschis sau ascuns al savanţilor templieri, aşa că este un mare merit al lui Loran – tatăl meu – şi al fratelui său că au fost în stare să-şi păstreze puterea şi prestigiul chiar dacă mulţi îi urau – în timp ce forţele de temut ale templelor complotau împotriva lor. Pentru a înţelege mai bine problemele cu care s-au confruntat, trebuie să ţii seama că în tinereţe au fost exilaţi vreme de aproape cincisprezece ani, până când au trecut binişor de treizeci. În acei cincisprezece ani a existat o lege în Linn care pedepsea cu moartea pe oricine ar fi sugerat măcar să li se dea voie să se întoarcă celor doi Deglet. Mulţi prieteni ai familiei noastre au fost spânzuraţi sau decapitaţi sub această învinuire.

Lordul Conducător rămase încruntat un timp şi păru chinuit încă de amintirea morţii celor executaţi cu atât de mult timp în urmă. După câteva clipe se scutură, ca şi cum ar fi alungat aceste gânduri, şi spuse:

— Parilee şi Loran au revenit în Linn cu ocazia revoltei şefilor armatei, cu mai mult de şaizeci de ani în urmă; erau oameni aspri şi dezagreabili. Au refuzat să aibă încredere în mulţimea isterică ce i-a ovaţionat la sosire. Într-o atmosferă încărcată de crime şi asasinate, au reuşit să păstreze puterea – o dată ce au obţinut-o – printr-un control neîndurător, dar legal. Parilee era generalul strălucit, Loran administratorul subtil, aşa că era de aşteptat ca furia duşmanilor familiei să se reverse mai ales asupra lui. Ca fiu al lui Loran am avut deseori ocazia să-i observ metodele. Erau dure, dar necesare, şi nu a fost o surpriză când, în ciuda măsurilor de prevedere luate, a fost asasinat. Un unchi al celor doi a rămas la conducere până când Parilee s-a întors de pe Venus în fruntea mai multor legiuni şi a reinstaurat în forţă puterea familiei noastre, preluând funcţia de Lord Conducător. Una din primele lui griji a fost să mă cheme la o discuţie şi să-mi arate ce va urma. Aveam şaptesprezece ani, eram singurul urmaş direct pe linie bărbătească şi ceea ce mi-a spus m-a speriat. Presimţise că nu mai avea mult de trăit, pentru că era chinuit de prea multe dureri, iar asta însemna că eu aveam să fiu doar un adolescent în momentul în care criza care se anunţa s-ar fi declanşat. Şi astfel, la numai şaptesprezece ani, m-a învestit *Lord Conducător Asociat,* stabilindu-mi dreptul legal la putere. Aveam douăzeci şi doi de ani când a murit şi în câteva luni

răscoala prevăzută de el a avut loc. Din cauza neaşteptatei lipse de loialitate a unei părţi din armată, revolta s-a dovedit mult mai periculoasă decât bănuiserăm noi. Aşa că a fost nevoie de opt ani de război civil pentru a depăşi acest impas.

Bătrânul şi istovitul Conducător făcu o pauză, apoi spuse:

— Dacă este posibil, trebuie să împiedicăm ca un asemenea dezastru să se repete atunci când mi-o veni vremea. De aceea este vital să ne folosim de serviciile fiecărui membru al familiei. Chiar şi Clane trebuie să joace un rol important.

Nellian, care aşteptase răbdător să vadă unde voia să ajungă, îl întrebă:

— La ce vă gândiţi în ceea ce-l priveşte?

Lordul Conducător şovăi; apoi, inspirând adânc, spuse cu hotărâre:

— Nu putem aştepta până când acei bătrâni savanţi de la templu îi vor desăvârşi pregătirea. De la moartea lui Joquin nu prea este văzut cu ochi buni, ceea ce îmi aminteşte aceeaşi împotrivire dintotdeauna şi vechile intrigi. Aş vrea să-l întrebi pe Clane dacă se simte în stare să îmbrace imediat mantia de Savant-Şef şi să devină astfel membru al ierarhiei interne a templului.

— La şaisprezece ani! bâigui Nellian.

Şi asta a fost tot ce a reuşit să spună pentru o vreme.

De fapt, nu vedea nimic rău în propunerea ca la şaisprezece ani cineva să devină unul dintre conducătorii templierilor. Sistemul drepturilor de familie era la fel de înrădăcinat în el cum era şi în Lordul Conducător. Dar, ca vechi discipol şi sprijinitor al templului, se simţea nemulţumit de scopul urmărit prin această acţiune de folosire a lui Clane pentru a subordona templele familiei Linn.

Se gândea neliniştit: „Dacă educaţia pe care i-am dat-o a fost eficientă, nu va fi în întregime un susţinător al intereselor familiei sale, ci va privi rolul lui în temple ca având propria lui greutate şi importanţă”. Totuşi, era doar o posibilitate. Clane avea propria lui trufie.

În cele din urmă, Nellian spuse cu voce tare:

— Excelenţă, din punct de vedere intelectual, băiatul este pregătit. Emoţional însă...

Clătină din cap.

Lordul Conducător, care se aşezase pentru scurt timp, se ridică din jilţ şi înaintă până în faţa profesorului, unde se opri privindu-l de sus:

— Pe toţi zeii atomici, trebuie să treacă şi prin experienţa asta. Şi spune-i din partea mea că n-o să-i permit să o aibă doar pe fata aia, Selk, ca amantă. Nu-i pot îngădui ca în această etapă să se îndrăgostească nebuneşte de vreo femeie. Asta nu înseamnă că îi pretind să renunţe la ea; pur şi simplu trebuie să existe şi altele. Şi mai transmite-i că atunci când va pătrunde în templul lui Joquin, de astăzi în zece zile, va intra ca Savant-Şef şi doresc să se comporte ca atare.

Făcu stânga-împrejur, ca şi cum ar fi pus capăt discuţiei; apoi se întoarse şi adăugă:

— Vom mai vorbi despre primejdia unui asasinat. Până atunci, sfătuieşte-l să se ferească din calea Lydiei. Asta este tot. Poţi pleca.

Se răsuci din nou şi de această dată părăsi încăperea cu paşi mari.

După trei luni, Nellian primi o a doua invitaţie la Palatul Capitolin; de această dată, Lordul Conducător părea mai puţin încordat.

— Am auzit tot felul de lucruri despre băiat, zise el. Dar prefer informaţii directe. Ce e cu metodele de vindecare folosite în templul lui?

Profesorul se posomorî.

— Este vorba despre o practică destul de condamnabilă, spuse el cu răceală. Totuşi, Lord Clane m-a asigurat că nu are decât un scop pur experimental, şi că îi serveşte drept observaţie ştiinţifică.

Lordul Conducător, care măsura încăperea în lung şi în lat, se opri şi privi în jos spre bătrânul dascăl, ale cărui sprâncene stufoase erau încruntate în semn de dezaprobare. Îşi aminti că Nellian era un fost republican, cu anumite vederi politice. De vreme ce simpatizanţii republicani se alăturaseră practicilor primejdioase ale templelor în privinţa manipulării maselor, nemulţumirea lor legată de asemenea probleme i se părea Lordului Conducător inacceptabilă. Erau chestiuni care ţineau de competenţa templelor şi numai a templelor.

Deschise gura să spună ce gândea, apoi se răzgândi şi întrebă

cu blândeţe:

Spune-mi ce se întâmplă şi cu ce anume nu eşti de acord.

Nellian vorbi înfierbântându-se:

— Nepotul dumneavoastră a fost interesat întotdeauna de ritualurile templelor şi de efectul acestora asupra oamenilor. Aşa că, experimental, a adus în templul lui Joquin, pe care, cum ştiţi, îl conduce, o maşinărie foarte complicată, descoperită în urma unor săpături mai vechi. Această maşinărie are mai multe cadrane şi din momentul în care a fost instalată s-a dovedit a fi un obiect care inspiră o veneraţie superstiţioasă. Spre uimirea mea, nepotul dumneavoastră a anunţat credincioşii că îi va vindeca pe bolnavi şi pe betegi, dar mai întâi trebuie să fie cercetaţi cu ajutorul maşinăriei. Asta înseamnă pur şi simplu că persoana bolnavă priveşte în timp ce o serie de ace indicatoare sunt potrivite în prezenţa lui, după cum se pretinde, pentru a-i stabili radiaţia vindecătoare. Eram acolo când l-am auzit pe Lord Clane spunându-i unui individ că din acel moment, fiecare senzaţie pe care o va simţi în trup se va datora maşinăriei şi că puterea vindecătoare a acesteia va fi resimţită zi şi noapte.

Bătrânul cărturar făcu o pauză, înfiorându-se, apoi continuă:

— Excelenţă, mă doare să văd cum nepotul dumneavoastră abuzează de veneraţia pe care oamenii o poartă templului. Atât cinism este foarte supărător.

Lordul Conducător se făcu că nu observă tonul critic şi întrebă:

— Ei bine, şi rezultatele? Nu cred poveştile care îmi ajung la ureche când ele sunt prea favorabile. Această – hm – maşină… îi vindecă pe bolnavi şi pe răniţi?

— Sigur că da. (Nellian devenise nerăbdător). Dar excelenţa voastră nu vede esenţialul. A profita de credinţa în temple pentru nişte scopuri atât de pământeşti este categoric un – căută cuvântul – sacrilegiu.

Medron Linn îl privi curios:

— Din ceea ce mi-ai spus am înţeles că Clane a îmbogăţit posibilităţile de folosire a ritualurilor stimulative din temple. După părerea ta, la ce ar trebui utilizate ele?

Nellian era ferm.

— Doar în scopuri pur spirituale. Pentru a insufla femeilor şi bărbaţilor de rând un mai mare respect pentru zei. De vreme ce oamenii sunt influenţabili, trebuie să aibă o cauză fundamentală,

apropiată de însăşi originea divină a vieţii. Să foloseşti acest lucru pentru a vindeca suferinţele cărnii…

Se cutremură, clătinând din cap, apoi spuse hotărât:

— Începând cu noul an nu voi mai rămâne părtaş la un asemenea experiment.

Linn se plimbă înainte şi înapoi prin faţa ferestrei, străduindu-se să-şi ascundă un zâmbet. În cele din urmă se opri şi întrebă liniştit:

— Spune-mi, Clane îndeplineşte toate aceste ritualuri fără niciun sprijin? Mi se pare o întreprindere destul de anevoioasă pentru o singură persoană.

Profesorul clătină din cap, dintr-odată mai binevoitor.

— La început a făcut-o, dar după cum ştiţi, de mult timp a devenit un fel de protector al altor mutanţi asemenea lui. A ales câţiva dintre cei mai inteligenţi şi i-a învăţat ritualurile legate de maşinărie. Aşa că acum ei sunt cei care se ocupă de asta, îndelung, iar nepotul dumneavoastră se mulţumeşte să viziteze templul o dată pe săptămână. Ce e bun în toată povestea este faptul că oamenii au început să-şi schimbe părerea despre mutanţi. Va dura mult probabil până când schimbarea să-i cuprindă pe toţi cei din păturile de jos, atât timp cât Linn este plin de cinici şi zeflemişti. Dar este un progres continuu spre toleranţă, la o scară mică, desigur. Trebuie să existe, totuşi, alte căi pentru a dobândi bunăvoinţa faţă de mutanţi.

— Tu ce-ai propune? întrebă prietenos Lordul Conducător.

— Nu am acum nicio idee, spuse Nellian morocănos, dar fără îndoială că se va găsi un procedeu care să ne folosească.

Celălalt bărbat încuviinţă gânditor, apoi spuse pe un ton grav:

— După cum ştii, Nellian, am un mare respect pentru tine. Dar sunt atât de preocupat de problema acestui mutant, încât aş aprecia foarte mult dacă vei tolera activitatea nepotului meu şi în acelaşi timp te vei gândi la alte metode pentru atingerea aceluiaşi scop, care este acceptarea mutanţilor de către marea masă a oamenilor… Să nu ne facem probleme în privinţa atitudinii claselor înalte… (Termină insinuant): Imediat ce vei pregăti o metodă alternativă, vino la mine şi dacă ea se va dovedi aplicabilă, îţi voi acorda tot sprijinul meu pentru a o pune în practică.

Nellian încuviinţă posomorât:

— Cum doriţi, excelenţă. Nu aş vrea să par prea rigid; de fapt sunt recunoscut pentru spiritul meu tolerant, dar asta este prea mult pentru un om cu principii. Voi plănui o asemenea metodă, după cum mi-aţi cerut, şi vă voi prezenta-o la timpul cuvenit. Vă doresc toate cele bune, domnule.

Medron Linn strigă după el:

— Spune-i lui Clane să nu se arate când soţia mea e prin preajmă!

Profesorul se opri din drumul spre uşă şi se întoarse cu gravitate:

— Prea bine, excelenţă!

Lordul Conducător adăugă cu prefăcătorie:

— Cât despre maşinăria care vindecă cel puţin o persoană în douăzeci şi patru de ore, singurul meu regret este că nu sunt şi eu influenţabil. Mi-ar prinde bine puţină candoare în această perioadă a vieţii.

Nellian răspunse:

— Atunci de ce nu veniţi la templu într-un fel mai obişnuit, domnule? Sunt încredinţat că zeii pot aduce alinare chiar şi celor mai nobile minţi.

— Aici nu putem fi de acord, veni sardonică replica. Este un lucru cunoscut de toată lumea că zeii atomici sunt interesaţi doar de ignoranţi, de nevinovaţi, de credincioşi şi, desigur, de slujitorii lor fideli, savanţii templelor. La revedere, domnule.

Se răsuci pe călcâie şi părăsi ţeapăn încăperea.

CAPITOLUL XI

ÎNTR-O ZI, în timp ce se plimba pe o stradă din Linn însoţit de Selk, sclava marţiană, şi urmat cu discreţie la cincizeci de paşi de un gardian, Clane dădu peste un tânăr artist care picta. Se opri.

Bărbatul le zâmbi o clipă prietenos, apoi continuă să lucreze cu mişcări îndemânatice la pânza din faţa lui. Pictura consta într-un amalgam vesel de culori ce se dorea o reflectare surprinzătoare a străzii şi a clădirilor din jur. Clane, a cărui educaţie estetică era mai ales de natură religioasă, fu uimit.

— Cât costă? întrebă el.

— Cinci sute de sesterţi.

Mutantul plăti jumătate din sumă, apoi spuse:

— Când pictura va fi gata, adu-mi-o acasă.

Îşi scrise numele şi adresa pe o hârtie şi i-o înmână tânărului, care când o citi ridică din sprâncene, însă fără să comenteze.

Sosi la reşedinţa din oraş a lui Clane în după-amiaza zilei următoare, împreună cu o brunetă focoasă şi cu un tânăr țeapăn, neânsoţit. Toţi trei se dovediră simpatici, iubitori de pictură şi dispuşi să discute în amănunt despre ce ar trebui ia să reprezinte. Clane se simţi cu ei în largul său, aşa că se hotărî pe loc să le propună să rămână la cină.

Pe când aşteptau ca masa să fie pregătită şi servită, prezenţa fetei îl captivă. Se mişca necontenit, aducând băuturile pe care le alesese de la bar şi pe care le pregătise cu mâna ei. Refuzase să fie servită de vreun sclav.

— Nu cred în sclavie, proclamă ea, indiferentă, în faţa celor trei sclavi. Mi se pare o practică abominabilă şi barbară.

Clane nu spuse nimic. Îi erau cunoscute argumentele împotriva sclaviei, dar ştia cât de delicat din punct de vedere politic era un asemenea subiect. Aşa că se mulţumi să-şi observe în continuare musafira. Băgă de seamă că ea cerceta atentă toate ţesăturile costisitoare şi mobila rafinată. Fata tocmai ridicase colţul unui covor minunat şi îl pipăia cu admiraţie, când deveni conştientă

de privirea ţintuită asupra ei.

Se întoarse şi spuse:

— Trebuie să lămurim un lucru, ca să nu existe nici în obstacol între noi. Tu eşti mutantul Linn?

El simţi că îngheaţă… pe loc. Dar era prea multă căldură în felul ei de a fi pentru ca paralizia să nu cedeze. Încuviinţă cu o mişcare a capului şi pentru prima dată în viaţă îşi descrise nenorocirea cu voce tare:

— Zeii atomici m-au însemnat cu un piept debil, cu braţe răsucite şi umeri meschini.

— Şi asta te deranjează? întrebă ea. Pe mine nu.

Înainte să apuce Clane să răspundă, se anunţă că masa era pregătită. De vreme ce urma să fie servită de sclavi, Clane era curios să-i vadă reacţia. Dar, chiar dacă ea observase paradoxul, nu arătă în niciun fel. Era evident că, deşi îşi spusese punctul de vedere, nu era pregătită să forţeze un deznodământ imposibil.

În timpul mesei se dovedi că singuraticul era compozitor.

— Dacă doreşti, spuse el, voi compune o piesă în onoarea acestui eveniment şi ţi-o voi dedica.

Clane deveni interesat.

— Ce instrumente vor fi necesare pentru a interpreta lucrarea? întrebă el.

— Coarde.

— Atunci compune-o, zise Clane. Voi fi fericit să ţi-o cumpăr şi să aduc aici o orchestră de coarde care să cânte pentru noi.

— Să-mi plăteşti pentru asta?! spuse tânărul. (Părea scandalizat.)

Fata se grăbi să intervină:

— Oh, putem să încropim o orchestră, dar cred că ar fi nemaipomenit dacă i-ai plăti lui Medda. E atât de naiv când e vorba de bani! Ai lui sunt negustori şi, de când tatăl său l-a dezmoştenit din cauză că s-a făcut muzician, pretinde că banii nu au nicio importanţă.

Medda o privi ameninţător, apoi se întoarse spre Clane:

— Excelenţă, spuse el, această fată are o voce deosebit de plăcută, o înfăţişare atrăgătoare şi se pricepe să ciupească o mulţime de instrumente de coarde. Dar nu a învăţat încă să-şi vadă doar de treburile ei.

Fata nu-l luă în seamă. I se adresă lui Clane:

— Cam cât i-ai plăti pentru o lucrare de zece minute care să inspire forţă, entuziasm şi sensibilitate?

Clane zâmbi:

— Ce-aţi spune de cinci sute de sesterţi?

Fata bătu din palme.

— S-a făcut, zise ea. Medda, vei avea din ce să mănânci o lună.

Medda bâigui ceva, dar nu păru nemulţumit. Căzu de acord în cele din urmă să predea compoziţia peste o săptămână.

Mai târziu, când se pregăteau de plecare, fata întârzie în hol şi îi spuse lui Clane:

— Am auzit că duci o viaţă foarte studioasă, înconjurat de oameni în vârstă şi sclavi. Ce-ar fi dacă ai cunoaşte mai mulţi dintre tinerii artişti, pentru a afla ce creează oamenii din zilele noastre, nu numai ce au creat cu o sută de ani în urmă?

Această idee mijise deja în mintea lui Clane. Nu căzuse în greşeala de a minimaliza importanţa trecutului, dar seara fusese o surpriză plăcută pentru el. Înainte de a apuca să răspundă, fata vorbi din nou, pe un ton mai potolit:

— Există câţiva tineri grozav de talentaţi printre artiştii din oraş, precum şi câteva foarte talentate şi atrăgătoare fete, eu fiind una dintre ele.

Zâmbi şi făcu un pas înapoi, pentru ca el s-o poată privi mai bine.

Avea o personalitate atât de neaşteptată şi emana atâta prospeţime, încât Clane rămase descumpănit de comportarea ei. Vorbi în cele din urmă, cu efort:

— Deosebit de atrăgătoare…

Ea surâse de plăcere şi spuse:

— Sunt convinsă că fetele vor dori să faci parte din grupul nostru. Dar avem o regulă, excelenţă, la care nu renunţăm pentru nimeni. Cât timp eşti de-al nostru, sclavele nu au ce căuta. La revedere!

Se răsuci pe călcâie şi păşi uşor dincolo de poartă, unde aşteptau însoţitorii ei. Apoi cei trei porniră de-a lungul aleii luminate de torţe.

Rămas singur, Clane îşi cântări musafirii. Bănuia că întâlnise reprezentanţii unei colonii nevoiaşe de artişti şi mai credea că cineva care le-a oferit întâmplător cinci sute de sesterţi ar fi bine

venit în rândurile lor.

Îşi putea permite să se încurce cu aşa ceva? Teoretic, ca Savant-Şef, trebuia să fie o persoană cu existenţă ascetică. Dar „mutantul Linn”, al cărui ţel principal era să dobândească puterea de a-şi stăpâni propriul comportament, ar fi meritat să-şi dea osteneala de a deveni – zâmbi la absurditatea termenului – un patron al artelor.

Tânărul îşi făcuse din evitarea Lydiei o problemă de conduită pe care o respecta grijuliu şi conştiincios. Când ea se afla la reşedinţa din Linn, Clane îşi petrecea timpul la locuinţa din provincie, pentru a evita să fie văzut de către soţia Lordului Conducător. Doar atunci când ea se retrăgea la unul dintre palatele mai îndepărtate, revenea la casa lui din oraş.

Ţinându-se la adăpost, putea aprecia deschis pericolul pe care ea îl reprezenta pentru el. Niciodată în timpul anilor de dinainte de a deveni major nu simţise cu adevărat teama de Lady Lydia. Pur şi simplu ştia ce este în stare şi acţiona în consecinţă.

Fusese o perioadă de studiu pentru el. Epuizase toate sursele de învăţătură, atât de la temple, cât şi din biblioteca lui Joquin. Toţi marii cărturari pe care îi invitase la el acasă se treziseră „prădaţi” unul câte unul de ideile şi învăţătura lor, cel puţin de atât cât erau dispuşi să dezvăluie. Printre multe alte lucruri interesante pe care le aflase în acele ocazii fusese şi faptul că una dintre cele mai mari depozitare de cunoştinţe din întregul Imperiu era biblioteca bunicului său de la Palatul Capitolin.

Acolo – i se spusese – ar fi putut obţine multe cărţi vechi, de negăsit în altă parte, adunate de agenţi vreme de o sută de ani din tot Sistemul Solar, special pentru familiile Deglet şi Linn. După cel care îi dăduse informaţia, unele dintre cărţi nu fuseseră citite niciodată în timpul vieţii vreunuia dintre trăitorii de atunci. Şi asta din cauză că Lordul Conducător şi le rezervase pentru bătrâneţe, nădăjduind că atunci va avea timp să-şi desăvârşească învăţătura. După cum era de aşteptat, în cazul cuiva atât de ocupat cum era el, vremea aceea nu mai venise.

Clane aşteptă până când Lady Lydia părăsi oraşul pentru una dintre obişnuitele ei perioade de odihnă. Apoi îşi schimbă reşedinţa în Linn şi ceru Lordului Conducător permisiunea de a citi cărţile rare. Marele bărbat, al cărui interes în asemenea probleme se topise treptat până ce dispăruse aproape cu totul,

îşi dădu acordul. Şi astfel, Clane, împreună cu trei sclavi-secretari (doi bărbaţi şi o femeie), intrară zilnic vreme de câteva săptămâni în biblioteca palatului. Clane citi despre credinţele unei perioade de tranziţie a istoriei. În orice caz, cărţile fuseseră scrise după legendara epocă de aur, dar înainte ca toate amănuntele unei asemenea perioade de înflorire să fie şterse ca nişte minciuni lipsite de sens.

Cărţile nu aduseră decât puţine informaţii în plus faţă de ceea ce aflase deja, dar autorii lor istoriseau cele transmise din tată în fiu, cale de generaţii, prin negura timpului. Poveştile indicau o anumită direcţie, întărindu-i convingerea că se afla pe un drum care conducea la descoperiri poate şi mai valoroase decât cele pe care le făcuse până acum.

Într-o zi, pe când se afla cufundat în lectura unei cărţi şi îşi ridicase privirea să-şi odihnească ochii, o văzu intrând în bibliotecă pe bunica lui vitregă. Pentru prima dată află de întoarcerea ei în oraş.

Pentru Lady Lydia întâlnirea a fost la fel de neaşteptată ca şi pentru Clane. Aproape că uitase de existenţa lui. Se întorsese în Linn din cauza unui raport al medicului soţului ei, din care reieşea că Lordul Conducător era suferind. Acest raport o făcuse să înţeleagă că nu mai avea timp de pierdut, dacă dorea să-l convingă pe bătrân de necesitatea chemării lui Tews din exil.,

Era pentru prima oară când îl vedea pe Clane în circumstanţe favorabile. Purta cu simplitate roba de lucru cuvenită unui savant al templului, veşmânt foarte eficient în a-i ascunde diformităţile fizice.

Cutele pânzei îi mascau atât de dibaci braţele contorsionate încât mâinile lui normale apăreau din falduri ca şi cum ar fi fost prelungirile fireşti ale unui trup sănătos.

Pelerina se continua în partea de sus cu o fâşie îngustă, nu lipsită de bun gust, înfăşurată în jurul gâtului şi care servea pentru a disimula umerii teşiţi şi diformitatea pieptului. Mai sus de guler, chipul lui Lord Clane se înălţa cu toată mândria unui mic senior.

Avea o figură care ar fi făcut orice femeie să-l privească de două ori; era de o frumuseţe delicată şi cu o piele deosebit de curată. Lydia, care nu îl mai văzuse pe nepotul soţului ei decât de departe – Clane avusese grijă de asta – îşi simţi inima cuprinsă

de teamă.

„Pe Uranium!” gândi ea. „Iată un alt mare bărbat. Ca şi cum nu aş avea destul de furcă să-l aduc pe Tews din exil.”

Greu de crezut că moartea unui mutant ar fi putut fi necesară. Dar dacă mai spera ca Tews să moştenească Imperiul, atunci trebuia să aibă grijă într-un fel sau altul de toţi ceilalţi descendenţi direcţi. Privindu-l, ea adăugă această nouă rubedenie pe lista celor mai primejdioase neamuri ale suferindului Lord Conducător.

Băgă de seamă că şi Clane o privea. Faţa i se schimbase: înţepenise şi îşi pierduse ceva din aspectul plăcut. Asta îi aduse în minte lucrurile pe care le auzise despre el, şi anume că era instabil din punct de vedere emoţional. Era o perspectivă interesantă. Se îndreptă spre el cu un zâmbet vag întipărit pe faţa prelungă şi mândră.

Clane încercă să se ridice în picioare de două ori, după ce Lydia se oprise în faţa lui. Nu izbuti. Culoarea îi dispăruse din obraji şi chipul îi era şi mai schimonosit, pământiu şi nefiresc, în aşa fel încât se risipise şi ultima formă de frumuseţe. Buzele lui se zbăteau în încercarea de a vorbi, dar nu răzbătea decât o bolboroseală de neînţeles.

Lydia observă că tânăra secretară sclavă era aproape la fel de agitată ca şi stăpânul ei. Fiinţa îi aruncă o privire rugătoare şi în cele din urmă reuşi să îngaime:

— Pot vorbi, Excelenţa Voastră?

Rămase de-a dreptul şocată. Sclavii nu aveau voie să vorbească decât atunci când li se vorbea. Nu era doar o regulă ce depindea de capriciile proprietarului, ci însăşi legea pământului, şi oricine putea reclama o asemenea încălcare ca pe un delict, primind jumătate din amenda care i se aplica ulterior stăpânului sclavului. Ce o uluise însă pe Lady Lydia era că tocmai ea trebuia să fie victima unei experienţe atât de degradante. Era aşa de înmărmurită încât tânăra avu timp să spună, suspinând:

— Trebuie să-l iertaţi. Este stăpânit de o criză de paralizie nervoasă şi nu se poate mişca sau vorbi. Vederea ilustrei sale bunici l-a luat prin surprindere…

Atât reuşi să spună. Lydia îşi regăsise glasul. Izbucni:

— Ce păcat că sclavii nu păţesc acelaşi lucru. Cum de îndrăzneşti să mi te adresezi?

Se opri, reuşind cu greu să se stăpânească. Nu i se întâmpla prea des să-şi iasă din fire şi nu avea intenţia să scape situaţia de sub control. Sclava se îndoi, ca şi cum ar fi fost lovită cu o violenţă mai mare decât puterea ei de a îndura. Lydia o privi curioasă cum se înmoaie. Nu putea fi decât o singură explicaţie pentru îndrăzneala cu care sărise în ajutorul stăpânului ei. Era probabil una dintre amantele lui favorite. Şi cel mai bizar lucru era că sclava însăşi părea să fie mulţumită de această legătură, pentru că altfel nu ar fi fost atât de neliniştită din cauza lui.

Se pare, gândi Lydia, *că ruda mea, mutantul, ştie să fie atrăgător în pofida diformităţilor lui şi că aici nu este cazul unei tinere sclave forţate de împrejurări.*

I se păru că momentul trebuia speculat.

— Cum te numeşti? întrebă ea.

— Selk, răspunse femeia, gâtuită de emoţie.

— Oh, o marţiană deci!

Războiul marţian, încheiat cu câţiva ani înainte, asigurase şcolilor de pregătire a sclavilor câteva sute de mii de băieţi şi fete, voinici şi arătoşi.

Planul Lydiei deveni clar. Va avea grijă ca fata să fie asasinată, ceea ce va face ca mutantul să simtă pentru început o teamă cumplită. Asta urma să-l ţină deoparte până când ea va reuşi să obţină aprobarea pentru întoarcerea din exil a lui Tews, şi preluarea puterii supreme de către acesta. La urma urmei, nu putea fi atât de periculos. Era de neconceput ca un mutant demn de dispreţ să devină vreodată Lord Conducător. Trebuia doar îndepărtat pe termen lung, pentru că altfel susţinătorii clanului Linn vor încerca să-l folosească împotriva lui Tews şi a ei.

Aruncă o ultimă privire spre Clane. Zăcea nemişcat, cu ochii holbaţi şi faţa palidă, lipsită de viaţă. Nu făcu nicio încercare să-şi ascundă dispreţul în timp ce, foşnindu-şi rochia, se răsuci şi se îndepărtă, urmată de doamnele de companie şi sclavele personale.

Sclavii erau adesea pregătiţi să devină asasini. Avantajul folosirii lor era că nu puteau depune mărturie în faţa tribunalului: nici pentru, nici împotriva celui acuzat. Dar Lydia descoperise că, dacă ceva nu mergea cum trebuie, dacă o criză lua naştere ca urmare a unei tentative de omor, un sclav asasin nu dovedea aceeaşi hotărâre în depăşirea obstacolelor. Sclavii dădeau înapoi

din cauza celui mai neînsemnat motiv, iar apoi se întorceau justificându-se cu cele mai fantastice poveşti. Lydia folosea foşti cavaleri şi odrasle ale unor familii care îşi pierduseră rangul pentru că sărăciseră. Asemenea oameni erau mânaţi de dorinţa disperată de a face rost de bani, iar atunci când dădeau greş, ea reuşea cel puţin să afle care erau motivele.

Nu putea suporta să nu fie la curent cu tot ce se întâmplă. De mai bine de treizeci din cei şaizeci de ani pe care îi adunase, mintea îi devenise un burete nesăţios să soarbă toate amănuntele. Aşa că fu mai mult decât intrigată când cei doi cavaleri angajaţi să o ucidă pe Selk, tânăra sclavă a nepotului ei vitreg, îi raportară că nu reuşiseră să dea de urma fetei.

— Nu există în clipa de faţă la reşedinţa din oraş o asemenea persoană aflată în serviciul Lordului Clane.

Cel care îi dădu ştirea, un tânăr zvelt pe nume Meerl, vorbise cu acel amestec de îndrăzneală şi respect pe care asasinii nepăsători îl afişau atunci când se adresau notabilităţilor.

— Doamnă, continuă el făcând *o* plecăciune şi zâmbind, cred că aţi fost păcălită.

— Lasă-mă pe mine să gândesc, răspunse Lydia cu asprime. Tu eşti doar sabia sau cuţitul şi braţul care le mânuieşte. Nimic altceva.

— Şi mintea care loveşte, completă Meerl.

Lydia abia auzi. Replica ei fusese aproape reflexă. Pentru că… oare era posibil? Era posibil să fi înţeles Clane ce avea ea de gând?

Era uluită de promptitudinea cu care acţionase ca urmare a unei simple bănuieli. Lumea era plină de oameni care nu dădeau doi bani pe intuiţia lor. Dacă Clane îi dejucase planul în mod conştient, atunci era mult mai periculos decât crezuse. Trebuia să-şi pregătească următoarea mişcare cu mai multă grijă.

Observă că cei doi bărbaţi se mai aflau încă în faţa ei. Îi privi încruntată.

— Ei bine, ce mai aşteptaţi? Ştiaţi că dacă daţi greş nu vedeţi niciun ban.

— Distinsă doamnă, răspunse Meerl, nu noi am dat greş, ci dumneavoastră.

Lydia şovăi, atinsă de precizia împunsăturii. Nutrea pentru acest asasin un soi de respect amestecat cu invidie.

— Jumătate din sumă! spuse ea.

Azvârli spre ei o pungă cu bani, care fu înhăţată cu dibăcie. Bărbaţii făcură grăbiţi câte o plecăciune ţeapănă, lăsând să li se vadă pentru o clipă albul dinţilor şi să se audă zăngănitul armelor. Apoi se răsuciră pe călcâie şi dispărură valvârtej dincolo de draperiile groase care ascundeau uşa pe unde intraseră.

Lydia rămase singură cu gândurile ei, dar nu pentru mult timp. Se auzi o bătaie în uşă şi intră una dintre doamnele de companie, ţinând în mână un plic sigilat.

— Doamnă, în timp ce eraţi ocupată a sosit asta.

Sprâncenele Lydiei se arcuiră pentru o clipă văzând că scrisoarea era de la Clane. O citi, cu buzele strâns lipite.

Distinsei mele bunici.

Onorată doamnă,

Îmi cer sincer iertare pentru jignirea şi supărarea pe care le-am produs domniei-voastre ieri în bibliotecă. Nu pot invoca decât că slăbiciunea mea nervoasă este bine cunoscută în familie şi că, atunci când sunt copleşit, îmi este peste puteri să mă controlez.

Îmi cer totodată iertare pentru că sclava mea a îndrăznit să vă vorbească. Prima pornire a fost să v-o trimit pentru a fi pedepsită. Dar apoi mi-am dat seama că trebuie să fiţi îngrozitor de ocupată, iar ea abia dacă merită atenţia dumneavoastră. Drept pentru care am vândut-o în provincie unui neguţător de mână de lucru, aşa încât va avea timp să-şi regrete obrăznicia.

Cu reînnoite şi umile scuze, rămân

Al dumneavoastră supus nepot,

Clane

Deşi nu-i făcea plăcere, Lady Linn fu nevoită să admire scrisoarea. Acum nu va mai putea afla dacă fusese păcălită sau dacă ieşise victorioasă.

„Bănuiesc, gândi ea acră, *că ar fi foarte costisitor să verific dacă nu cumva a trimis-o la mafia lui de la {ară, unde să aştepte până când voi uita cum arată. Poate că totuşi ar trebui s-o fac”.*

Se opri, cântărind dificultăţile. Ar fi trebuit să trimită în cercetare pe cineva care o văzuse pe fată. Dar pe cine? îşi ridică

ochii.

— Dalat!

Femeia care adusese scrisoarea tresări.

— Da?

— Cum arăta sclava aia tânără pe care am găsit-o ieri în bibliotecă?

Dalat se zăpăci.

— Păi... hm, nu cred că am băgat de seamă, Domnia-Voastră. Blondă, parcă...

— Blondă! explodă Lydia. Asta-i bună, tâmpito! Tânăra avea cea mai neobişnuită claie de păr auriu pe care am văzut-o, şi tu n-ai băgat de seamă!?

Dalat îşi revenise.

— Nu sunt obişnuită să reţin înfăţişarea sclavilor, răspunse ea.

— Ieşi afară! spuse Lydia.

Vorbise însă pe un ton plictisit, fără iritare. De această dată pierduse.

În cele din urmă ridică din umeri. La urma urmei nu fusese decât o primă încercare. Problema ei cea mai importantă era aducerea lui Tews înapoi în Linn. Lord Clane, singurul mutant născut vreodată în familia Lordului Conducător, mai putea aştepta.

Dar amintirea eşecului tot nu-i dădea pace.

CAPITOLUL XII

LORDUL CONDUCĂTOR devenise de câţiva ani un om suferind, pe care nimic nu-l mai mulţumea. La şaptezeci şi unu de ani ochiul stâng îi era aproape orb, dar vocea îi rămăsese puternică. Avea un glas baritonal tunător, care băga spaima în inimile criminalilor atunci când ocupa scaunul de înalt Judecător – o îndatorire pe care, din cauza naturii ei sedentare, o prefera din ce în ce mai des pe măsură ce treceau lunile din anii declinului său.

Munca mai avea şi o altă caracteristică. Odată, după ce se pronunţase într-o anumită cauză, deşi adversarii încă se mai ciondăneau, îşi abătu gândul la problema mult mai presantă a viitorului familiei.

— Adevărul este, hotărî el într-o după-amiază, că trebuie să-i văd eu însumi pe toţi tinerii familiei pentru a-mi da seama în ce măsură au stofă de Lord Conducător.

Conştiincios, îl incluse şi pe mutant printre cei pe care planificase să-i viziteze.

În acea noapte făcu greşeala să rămână prea mult timp pe balcon fără o pătură. Răci şi petrecu toată luna următoare în pat. În timp ce zăcea neajutorat pe spate, resimţind cu intensitate slăbiciunea trupului care îi amintea că mai avea, în cel mai bun caz, doar câţiva ani de trăit, Lordul Conducător decise în sfârşit că nu mai putea amâna alegerea succesorului său. În ciuda antipatiei lui pentru Tews, începu să o asculte pe soţia sa, la început în silă, apoi ceva mai interesat.

— Aminteşte-ţi, repeta ea o dată şi încă o dată, visul tău de a lăsa posterităţii lumea unită într-un singur imperiu. Doar nu o să devii sentimental în ultima clipă. Lorzii Jerrin şi Draid sunt încă prea tineri. Jerrin este, fără îndoială, cel mai sclipitor din generaţia lui. Va fi cu siguranţă un viitor Lord Conducător şi trebuie să-l treci ca atare în testamentul tău. Dar nu încă. Nu poţi lăsa soarta Sistemului Solar în mâinile unui tinerel de douăzeci şi

patru de ani.

Lordul Conducător se agită îngrijorat. Observase că în argumentaţia ei nu pomenise nimic despre cauza exilului lui Tews. Ştia că era suficient de abilă pentru a nu lăsa nici cea mai neînsemnată inflexiune a vocii să trădeze că pentru ea conta, emoţional, dincolo de orice argument logic, faptul că Tews este fiul ei.

— Mai sunt, desigur, continuă Lydia, unchii băieţilor din partea mamei, amândoi administratori pricepuţi, dar lipsiţi de voinţă. (Făcu o pauză). Şi apoi ar mai fi fiicele tale şi ginerii, cu copiii lor.

— Lasă-i pe ei.

Lordul Conducător, slăbit şi cufundat în perne, dădu cu lehamite din mână ca şi cum ar fi îndepărtat această sugestie. Nu îl interesau cei de mâna a doua.

— Dar l-ai uitat pe Clane, spuse în cele din urmă.

— Un mutant! spuse Lydia surprinsă. Vorbeşti serios?

Lordul Linn rămase tăcut. Din păcate, o ştia prea bine.

Dar făcuse această sugestie cu un motiv clar. Dorea să obţină o amânare. Îşi dădea seama că era forţat inexorabil să-l aleagă drept succesor al său pe durduliul ei fiu din prima căsătorie.

— Dacă ai în vedere numai rudele tale de sânge, insistă Lydia, nu va fi decât un nou caz de succesiune dinastică atât de răspândit printre monarhiile tributare nouă şi la barbarii de pe Aiszh, Venus şi Marte. Din punct de vedere politic, un asemenea lucru ar fi de neînţeles. Dacă totuşi nu vei fi atât de părtinitor, actul tău ar fi o dovadă supremă de patriotism.

Nu există niciun alt mijloc de a convinge lumea într-un mod definitiv şi fără de tăgadă că nu pui nimic mai presus decât interesele ei.

Bătrânul ticălos, deşi avea mintea slăbită de boală şi bătrâneţe, nu se lăsa uşor convins. Ştia şi el că pe la colţuri se vorbea că Lydia îl modela pentru planurile ei ca pe o bucată de plastilină. Niciuna dintre părerile de genul acesta nu-l deranja prea mult. Propaganda neobosită a duşmanilor precum şi bârfele clevetitorilor îi sâcâiseră urechile timp de aproape cincizeci de ani, dar el devenise imun la flecăreală.

Până la urmă, argumentele Lydiei şi disperarea lui că nu are de ales au contribuit doar în parte la luarea hotărârii. Factorul neaşteptat, dar decisiv, a fost vizita făcută la căpătâiul său de

cea mai tânără dintre fiicele pe care le avea din prima căsătorie. Ea îi ceru acordul pentru divorţul de actualul soţ şi permisiunea de a se căsători cu exilatul Tews.

— Întotdeauna, îi mărturisise ea, l-am iubit pe Tews, numai pe Tews şi doresc să mă alătur lui în exil.

Era o perspectivă atât de uluitoare, încât de această dată bătrânul se lăsă amăgit. Nu avea de unde să ştie că Lydia se străduise două zile să o convingă pe prevăzătoarea Gudrun că era singura ei şansă de a deveni prima doamnă din Linn.

— Altfel, îi explicase Lydia, vei rămâne doar o rudă oarecare, dependentă de toanele soţiei Lordului Conducător în exerciţiu.

Linn nu bănuise nimic din aranjamentul de culise.

Fata lui căsătorită cu Lord Tews! Posibilităţile ce se deschideau îi dezmorţiră sângele din vine. Era prea în vârstă, desigur, pentru a avea alţi copii, dar va fi pentru Tews ceea ce Lydia fusese pentru dânsul, o reprezentantă a opoziţiei, un element de sprijin perfect pentru propriul său grup politic. Fiica lui!

„*Trebuie,* gândi el, *să merg să văd ce gândeşte Clane. Dar între timp pot trimite după Tews”.*

Nu spuse nimic cu voce tare. Nimeni în familie în afara lui nu avea habar de cantitatea enormă de cunoştinţe pe care de mult răposatul savant al templului, Joquin, o transmisese lui Clane. Lordul Conducător preferase să păstreze secrete aceste informaţii. Era la curent cu predilecţia Lydiei pentru asasinii plătiţi şi nu dorise să-l expună pe Clane la un pericol şi mai mare din partea ei.

Îl privea pe mutant ca pe o nebănuită forţă de stabilitate în haosul care era de aşteptat să urmeze dispariţiei lui. Scrise o scrisoare prin care îl invita pe Tews şă se întoarcă în Linn. Şi o săptămână mai târziu, când reuşi să se dea jos din pat, îl vizită pe Clane la locuinţa sa din suburbiile de la apus ale oraşului. Rămase acolo peste noapte şi când reveni a doua zi trecu la concedierea mai multor oameni-cheie pe care Lydia îi strecurase în diverse funcţii administrative, în timpul când din cauza bolii nu avusese ştiinţă de problemele aşa-zis urgente pentru care i se ceruse semnătura.

Lydia nu reacţionă, deşi remarcase desfăşurarea evenimentelor. O vizită la Clane, urmată de acţiunea împotriva oamenilor ei. Chibzui asupra întâmplării vreme de câteva zile şi

apoi, cu o zi înainte de sosirea lui Tews, se hotărî să facă prima ei vizită la locuinţa nu prea arătoasă a Lordului Clane Linn, îngrijindu-se să nu fie aşteptată.

Pe drum, îi trecu prin minte că nu prea avea motive să fie mulţumită de situaţia în care se afla. O mulţime dintre planurile ei erau, pe cale de a se îndeplini şi totuşi iat-o mergând să-l întâlnească pe Lord Clane, un element complet necunoscut. Privind lucrurile în acest fel, se simţea uimită. Ce pericol putea reprezenta pentru ea un mutant? se întreba pentru a nu-ştiu-câta-oară.

Chiar dacă aceste gânduri o înfuriau, în adâncul ei ştia că are dreptate. Simţea că aici e ceva. Bătrânul nu s-ar fi deranjat niciodată pentru un fleac. El era ori liniştit – acea linişte dată de plictiseală, ori nerăbdător de-a binelea. De obicei, tinerii îl scoteau din sărite, iar dacă Clane făcea excepţie, atunci trebuia să existe un motiv.

De la distanţă, reşedinţa lui Clane părea modestă. Se zăreau în prim-plan tufişuri şi un pâlc compact de arbori, desfăşurat în faţa conacului pe o lungime de peste opt sute de picioare. Clădirea răsărea din spatele unui desiş de pini şi brebenei. Pe măsură ce ajunse mai aproape, Lydia observă că era o construcţie cu trei niveluri, mult mai mică decât palatele celorlalţi membri ai familiei Linn. Purtătorii de lectică urcară gâfâind o colină, traversară pe sub un plăcut umbrar şi ajunseră în scurt timp la un gard scund şi masiv pe care nu-l zăriseră de jos. Lydia, întotdeauna prudentă în prezenţa obstacolelor militare, porunci să fie lăsată jos.

După ce coborî simţi o adiere uşoară, răcoroasă, în locul a ceea ce până atunci nu fusese decât aerul nemişcat şi înăbuşitor al unei zile fierbinţi de vară. Atmosfera era încărcată de o mireasmă plăcută de verdeaţă.

Păşi cu grijă de-a lungul împrejmuirii, remarcând că, deşi vizibilă din apropiere, era cu dibăcie ascunsă vederii din stradă de un gard viu foarte des. Recunoscu materialul din care era făcută clădirea; era aidoma celui din care se construiau templele savanţilor, numai că nu părea să fie şi placat cu plumb. Aprecie gardul la trei picioare înălţime şi o grosime în jur de trei şi jumătate. Era scund şi turtit, iar din punct de vedere defensiv părea inutil.

„Când eram tânără, gândi ea, *chiar şi eu aş fi putut sări peste*

el”. Se întoarse la lectică, agasată că nu putea înţelege rostul gardului, căci nu-i venea să creadă că fusese construit fără niciun scop. Dar deveni şi mai contrariată când descoperi, la o sută de picioare mai încolo de-a lungul aleii, o deschizătură aparent nepăzită în perete. Un minut mai târziu, purtătorii lecticii o transportau printr-un tunel alcătuit din arbuşti împletiţi şi copaci falnici, care dădea spre un spaţiu larg, înverzit. Abia aici începea adevărata surpriză.

— Opriţi! porunci Lady Lydia.

Un amestec de pajişte şi grădină se desfăşura în faţa ei, începând din dreptul copacilor. Era învăţată să măsoare din ochi aşa că, fără să stea pe gânduri, aprecie întinderea pe care o putea cuprinde cu privirea la cincisprezece acri. Un pârâiaş subţirel şerpuia traversând în diagonală pajiştea. Pe maluri fuseseră construite zeci de căsuţe pentru oaspeţi, scunde şi îngrijite, fiecare dintre ele bucurându-se de umbra copacilor, în dreapta se înălţa conacul, o clădire de formă pătrată. În capătul îndepărtat al proprietăţii se aflau cinci nave spaţiale, dispuse ordonat una lângă alta. Peste tot se zăreau oameni. Bărbaţi şi femei, singuri sau în grupuri, şedeau pe scaune, se plimbau, lucrau, citeau, scriau, desenau şi pictau. Lydia se îndreptă prudentă spre un pictor care îşi avea şevaletul la câţiva iarzi mai încolo. Nu era obişnuită să nu fie băgată în seamă.

I se adresă cu voce tăioasă:

— Ce-i asta? (Arătă cu mâna la agitaţia din jur.) Ce se întâmplă aici?

Tânărul ridică nepăsător din umeri. Gânditor, adăugă o trăsătură de penel peisajului pe care îl picta, apoi, fără să ridice ochii, spuse:

— Doamnă, vă aflaţi în inima Universului. Aici se zămisleşte şi se toarnă în tipare, pentru folosul public, gândirea şi doctrina Imperiului. O dată născute, ideile sunt răspândite în mase şi devin ale întregii naţiuni, ale Sistemului Solar. Să fii invitat aici constituie o onoare inegalabilă, înseamnă că opera ta ca savant sau artist a primit recunoaşterea supremă, mai importantă decât cea pe care ţi-o pot asigura puterea şi banii. Doamnă, oricine sunteţi, fiţi bine venită în centrul intelectual al lumii. Nu aţi fi ajuns aici dacă nu aveaţi meritul unor realizări deosebite. Cu toate acestea, vă implor, nu-mi spuneţi despre ce este vorba

până diseară, când voi fi fericit să vă stau la dispoziţie. Şi acum, femeie venerabilă şi merituoasă, vă urez o zi bună.

Lydia se retrase gânditoare. Primul ei impuls, acela de a pune ca tânărul să fie despuiat şi biciuit, cedă în faţa dorinţei neaşteptate de a rămâne incognito cât mai mult timp posibil, pentru a putea explora acest surprinzător salon în aer liber.

Era un univers de necunoscuţi. Nu văzu nicio figură pe care să o ştie. Acei oameni, oricare ar fi fost realizările lor, nu făceau parte dintre celebrităţile Imperiului. N-a întâlnit nici măcar un patron şi, dintre bărbaţii prezenţi, unul singur purta insigna de cavaler. Iar când se apropie de el, înţelese după simbolul religios care însoţea aceste însemne, că era din provincie. Stătea în apropierea unei fântâni din care ţâşnea un amestec special de apă şi fum. Era un spectacol frumos fumul care se ridica neîntrerupt într-un norişor. În momentul în care se opri lângă fântână, observă că briza răcoroasă încetase şi simţi un val de căldură care îi reaminti arşiţa din oraşul aflat la poalele colinei. Lydia se apropie de bărbat, preocupată să obţină cât mai multe informaţii.

— Sunt nouă aici, zise ea încercând să pară fermecătoare. Funcţionează de mult acest centru?

— De vreo cinci ani, doamnă. La urma urmei, tânărul nostru prinţ nu are decât douăzeci şi patru!

— Prinţ? se miră Lydia.

Cavalerul, un individ cu trăsături aspre, îşi ceru scuze.

— Vă rog să mă iertaţi. Este un vechi cuvânt de prin părţile mele şi desemnează un conducător de origine nobilă. Am descoperit, în diversele mele călătorii prin genunile în care sălăşluiesc zeii atomici şi unde odată existau oraşe, că acest nume are o origine legendară. Aşa rezultă din cărţile vechi pe care le-am găsit între ruinele de acolo.

Lydia era uluită:

— Ai coborât într-unul dintre celebrele lăcaşuri ale zeilor, unde ard focurile eterne?

Cavalerul chicoti:

— După cum am văzut, unele dintre ele sunt mai puţin eterne decât celelalte.

— Şi nu te-ai temut că vei fi vătămat?

— Doamnă, ridică el din umeri, am trecut de cincizeci de ani.

De ce m-aş mai teme dacă sângele meu este uşor atins de suflarea zeilor?

Lydia şovăi, curioasă. Dar se abătuse de la intenţiile ei. „Prinţ!” repetă ea încruntată. Folosit pentru Clane, titlul avea o rezonanţă care o deranja. Era mai degrabă uimitor că existau oameni care îl priveau ca pe un conducător. Ce se întâmplase oare cu vechile prejudecăţi în privinţa mutanţilor?

Tocmai se pregătea să vorbească din nou, când privirea i se opri asupra fântânii arteziene.

Zvâcni înapoi, uluită. Apa bolborosea. Un nor de aburi se înălţă deasupra. Uitându-se la tromba care ţâşnea din fântână, înţelese că nu era vorba de fum şi apă. Era pur şi simplu apă fiartă aburindă. Apă care mugea, clocotea şi se agita. Era mai multă apă fierbinte decât văzuse ea vreodată la o sursă artificială. Îşi aminti de oalele afumate în care sclavii îi încălzeau zilnic apa de care avea nevoie şi simţi un ghimpe de invidie faţă de faptul că cineva îşi putea permite luxul şi extravaganţa de a avea o fântână cu apă fiartă chiar în curte.

— Dar cum a făcut? întrebă sufocată de mirare. A captat un izvor subteran fierbinte?

— Nu, doamnă, apa vine de la pârâiaşul de colo. (Cavalerul arătă cu mâna.) Este adusă aici prin conducte de ceramică, după care pleacă spre fiecare casă de oaspeţi.

— Se folosesc cumva cărbuni încinşi?

Deloc, doamnă. (Cavalerul devenise din ce în ce mai mulțumit de el însuşi.) Este o deschizătură dedesubtul fântânii; dacă doriţi puteţi să vă convingeţi.

Lydia acceptă. Era fascinată. Îşi dădea seama că nu de asta venise, însă pentru moment scopul ei avea o importanţă secundară. Privi curioasă cum cavalerul ridică din pardoseală un capac, apoi se aplecă lângă el să poată privi în interior. Avu nevoie de câteva clipe pentru a se putea obişnui cu lumina slabă dinăuntru, dar în cele din urmă reuşi să vadă temelia masivă a fântânii şi ţeava groasă de şase ţoii la care era legată. Lydia se îndreptă încet. Bărbatul trânti sec capacul, apoi se întoarse spre ea. Îl întrebă:

— Dar cum funcţionează?

Cavalerul ridică din umeri.

— Unii spun că zeii apelor de pe Marte au fost prietenoşi cu

prinţul încă de pe vremea când l-a ajutat pe tatăl lui să învingă în războiul cu marţienii. Vă amintiţi că apele canalelor, clocotind furioase, i-au zăpăcit pe marţieni în timp ce erau atacaţi. Şi mai sunt alţii care spun că zeii atomici îl sprijină pe mutantul lor favorit.

— Oh! răbufni Lydia.

Mai auzise vorbe de felul acestora. Niciodată în viaţă nu-i pasase de părerea zeilor despre faptele ei. Şi nu avea de gând să înceapă acum. Deveni gravă şi-l privi cu severitate pe bărbat.

— Nu fi naiv, zise ea. Un bărbat care a îndrăznit să pătrundă în sălaşurile zeilor trebui să dea dovadă de mai multă judecată şi să nu repete asemenea poveşti pentru fete bătrâne.

Omul rămase cu gura căscată. Înainte ca el să poată spune ceva, femeia se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre lectică.

— Spre conac! le porunci ea sclavilor.

O depuseră în faţa intrării principale a reşedinţei înainte ca ea să-şi dea seama că nu aflase totuşi secretul extraordinar de preţios al fântânii cu apă fierbinte.

Îl luă pe Clane prin surprindere. Intră în locuinţă în stilul ei impetuos. În momentul în care un sclav alergă spre apartamentul stăpânului pentru a-i anunţa sosirea, era deja prea târziu. Se ivi în uşă când Clane tocmai întrerupsese cercetarea unui corp pe care îl diseca. Spre marea ei dezamăgire, de această dată el nu mai încremeni cuprins de unul dintre spasmele lui emoţionale. Ar fi dorit să se întâmple acest lucru, pentru că planul ei era să cerceteze laboratorul pe îndelete, fără a fi deranjată. Dar Clane se apropie.

— Distinsa mea bunică! spuse el şi îngenunche pentru a-i săruta mâna, apoi se ridică, plin de graţie şi naturaleţe.

— Nădăjduiesc, continuă el cu aparentă nerăbdare, că veţi avea timp şi bunăvoinţă pentru a-mi vizita locuinţa şi a-mi urmări munca. Amândouă sunt la fel de interesante.

Felul lui de a se purta era atât de omenesc şi de îndatoritor, încât Lydia fu puţin descumpănită, ceea ce nu prea i se întâmplase până atunci. Alungă iritată această stare. Din primele cuvinte îşi explică vizita.

— Voi fi bucuroasă să-ţi admir casa. Intenţionam de multă vreme să te vizitez, dar am fost atât de ocupată… (oftă)… îndatoririle guvernării sunt o adevărată povară.

Figura lui plăcută afişă o expresie înţelegătoare. O mână delicată arătă spre cadavrul de care acele degete subţiri se ocupaseră până atunci. Glasul catifelat o informă că scopul disecţiei era să cerceteze modul de aşezare a organelor, muşchilor şi oaselor.

Am operat pe mutanţi decedaţi, zise Clane, pentru a-i compara cu organismele normale.

Lydia nu prea înţelegea rostul acestor cercetări. La urma urmei, fiecare mutant era diferit, după felul în care fusese însemnat de zei. Îi spuse acest lucru. Ochii albaştri strălucitori ai lui Clane o fixară meditativi.

— Este bine cunoscut faptul, spuse el, că rareori mutanţii depăşesc vârsta de treizeci de ani. Era normal aşadar, continuă el zâmbind sfios, de vreme ce mă despart doar şase ani de această cumpănă, ca problema să mă preocupe. Joquin, acel pătrunzător savant bătrân care din nefericire nu mai trăieşte, pretindea că moartea este rezultatul tensiunilor interne, generate de felul în care mutanţii sunt trataţi de către semenii lor. El credea că dacă tensiunile ar putea fi eliminate, aşa cum s-a întâmplat în general în cazul meu, o viaţă normală ar duce şi la o dezvoltare normală a inteligenţei. Sau, altfel spus, el considera că dacă unui mutant i se acordă o şansă, el va fi în stare să-şi pună în valoare *posibilităţile,* care pot fi mai mici sau mai mari în comparaţie cu ale celorlalte fiinţe umane.

Clane zâmbi.

— Până acum, zise el, nu am observat nimic neobişnuit în ceea ce mă priveşte.

Lydia îşi aminti de fântâna clocotindă şi simţi că o trec fiori reci. *„Aiuritul ăla bătrân, Joquin!”* gândi ea înfuriindu-se. *„De ce n-am fost mai atentă la ceea ce făcea? A creat o minte diabolică în mijlocul nostru, la doi paşi de vârful puterii conducătoare a Imperiului.”*

Posibilitatea unui imens dezastru era mare. *„Moartea,* gândi ea, *la câteva ore după ce pleacă bătrânul pe lumea cealaltă; este singura soluţie! Nu e de glumit cu creatura asta.”*

Din acel moment nu o mai interesară decât posibilităţile de acces ale asasinilor în încăperile locuinţei. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, după un scurt tur al laboratorului – din care ea nu reţinu mai nimic – Clane o invită să viziteze toate camerele.

Atenţia i se ascuţi. Scotoci cu privirea în căutarea uşilor, cercetă ferestrele şi observă mulţumită că peste tot pardoseala era acoperită de covoare. Meerl va fi în stare să acţioneze fără zgomot.

— Dar dormitorul tău? întrebă ea în cele din urmă.

— Ajungem şi acolo, răspunse Clane. E jos, în vecinătatea laboratorului. Dar mai este ceva ce aş vrea să-ţi arăt. La început nu eram hotărât dacă s-o fac, dar acum, zâmbi el angelic, sunt!

Coridorul care ducea din sufragerie în dormitor era suficient de larg pentru a funcţiona ca anticameră. Pereţii erau acoperiţi cu draperii de sus până jos, ceea ce era ciudat. Lydia nu se putu abţine; ridică una dintre draperii şi privi în spatele ei. Peretele era călduţ precum cenuşa şi era construit din aceeaşi piatră ca templele. Îl privi întrebătoare pe Clane.

— Am în casă câteva metale divine. Desigur, nu risc nimic. Mai este un coridor care leagă laboratorul de dormitor.

Lydia se bucură când descoperi că uşa dormitorului nu avea niciun fel de zăvor sau încuietoare. În timp ce îl urma pe Clane prin anticamera ce ducea în laborator, chibzui asupra acestei constatări. Era de aşteptat ca lipsa lui de prevedere să nu dureze la nesfârşit. Asasinii trebuiau să acţioneze înainte ca el să devină bănuitor; cu cât mai repede, cu atât mai bine. Din păcate, gândi ea, nu se putea întâmpla nimic mai înainte ca Tews să fie confirmat moştenitor al tronului. Băgă de seamă că Clane se oprise în dreptul unei cutii întunecate.

— Gelo Greeant, îi explică el, mi-a adus asta după una dintre călătoriile lui în împărăţia zeilor. Voi păşi înăuntru, iar domnia voastră veţi privi de acolo, prin sticla aceea fumurie. Veţi rămâne uimită.

Lydia se conformă, curioasă. Pentru câteva clipe, după ce Clane păşise înăuntru, sticla rămase întunecată. Apoi începu să licărească slab. Făcu un pas înapoi la vederea acelei sclipiri ciudate, dar reamintindu-şi cine era, îşi reluă locul. Apoi ţipă.

Dincolo de ecranul de sticlă se zărea imaginea unui schelet. Se mai distingeau umbra inimii pulsând şi conturul plămânilor contractându-se şi dilatându-se. În timp ce privea încremenită, un braţ al scheletului se mişcă, apropiindu-se de ea, apoi se retrase. În cele din urmă creierul ei paralizat înţelese.

Avea în faţa ochilor alcătuirea internă a unei fiinţe omeneşti. A

lui Clane. Brusc deveni interesată. Clane. În grabă, ochii ei începură să cerceteze structura osoasă. Observă coşul pieptului care-i adăpostea inima şi plămânii şi grosimea deosebită a claviculelor. Privirea ei alunecă în jos spre rinichi, dar era prea târziu. Imaginea pâlpâi, apoi dispăru. Clane ieşi din cutie.

— Ei, întrebă el satisfăcut, ce părere aveţi despre micul meu dar din partea zeilor?

Formularea o uimi pe Lydia. Tot drumul spre casă nu se gândi decât la ea. Dar din partea zeilor! Într-un anume fel era. Zeii atomici transmiseseră mutantului lor o metodă de a se vedea pe sine, pentru a-şi studia propriul trup. Dar ce urmăreau *ei* prin asta? Avea sentimentul că dacă zeii într-adevăr existau şi dacă, după cât se părea, îl ajutau pe Clane, atunci zeităţile Atomului se amestecau la fel ca în vremurile legendare în treburile oamenilor.

Senzaţia de slăbiciune care o copleşise nu-i arăta decât o singură ieşire, răsunând în mintea ei ca un răpăit de tobă: Ucide! Şi cât mai curând. *Curând*!

Dar zilele treceau şi menţinerea stabilităţii politice îi absorbea toată atenţia. Cu toate acestea, în mijlocul unei mulţimi de probleme, ea nu uită de Clane.

Mesajul prin care Lordul Conducător îl invita pe Tews să se întoarcă din exil ajunse cu aceeaşi navă care purta şi o scrisoare din partea mamei sale. Suna ca şi cum ar fi fost scrisă în mare grabă, dar cuprindea o explicaţie a felului în care se obţinuse rechemarea lui.

Preţul îl uimi pe Tews.

Cum, gândi el, *să mă însor cu Gudrun!*

Avu nevoie de o oră întreagă pentru a-şi calma nervii îndeajuns cât să poată analiza propunerea. Planul lui, hotărî într-un târziu, era prea important ca să renunţe la el din cauza dezgustului faţă de o femeie al cărei interes pentru bărbaţi privea mai ales cantitatea, decât calitatea. Şi nu se punea problema vreunei legături cu o altă femeie. În urmă cu şapte ani, soţia lui, care descoperise că exilul din Linn poate fi definitiv, îi convinsese repede pe tatăl ei să-i declare divorţaţi. Ei da, era liber să se însoare.

Revenirea lui Tews a fost un triumf pentru abilitatea diplomatică a mamei lui şi un moment înălţător pentru el însuşi. Nava ateriză în piaţa coloanelor şi acolo, în faţa unei imense

mulţimi care ovaţiona, fu întâmpinat de Lordul Conducător şi de întregul Patronat. Parada desfăşurată apoi a fost deschisă de o unitate de cavalerie de cinci mii de călăreţi în straie sclipitoare, urmată de zece mii de pedestraşi, o mie de genişti şi o mulţime de maşinării pentru aruncat greutăţi şi pietre în timpul asalturilor. Urmau Lordul Conducător, Lydia şi Tews, cei trei sute de patroni şi şase sute de cavaleri ai Imperiului. Cortegiul era încheiat de o nouă unitate de cinci mii de cavalerişti

De la tribuna care se prelungea din clădirea Patronatului, Lordul Conducător, cu vocea lui pătrunzătoare neatinsă de vârstă, ură bun venit fiului său vitreg. Toate minciunile care se spuseseră până atunci despre motivele exilului lui Tews erau acum confirmate în mod oficial şi solemn. Se retrăsese pentru a medita. Plecase dezgustat de înşelăciunile şi prefăcătoria guvernanţilor. Revenise doar la rugăminţile repetate ale mamei sale şi ale Lordului Conducător.

— După cum ştiţi, încheie Lordul Conducător, cu şapte ani în urmă mi-am pierdut succesorul firesc, în timpul celei mai mari biruinţe din istoria Imperiului, cucerirea marţienilor. Astăzi, când mă aflu în faţa voastră fără a mai fi tânăr, fără puterea de a mai purta întreaga povară a conducerii militare şi politice, este o nemărginită bucurie pentru mine să vă comunic cu convingere şi hotărâre: cel căruia vă cer să-i acordaţi încrederea voastră este un simplu şi modest membru al familiei mele, fiul iubitei mele soţii Lydia. Pe soldaţi îi asigur că nu este o dovadă de slăbiciune. Amintiţi-vă de Cimbri, cucerită datorită priceperii lui pe vremea când nu avea decât douăzeci şi cinci de ani. Mă adresez în special trupelor aflate la ananghie pe Venus, acolo unde căpetenii trădătoare au îndemnat triburile sălbatice din provinciile venusiene insulare la o răscoală fără succes. Spun „fără succes” pentru că în curând Tews va ajunge acolo cu cea mai numeroasă armată pusă pe picioare în Imperiu de pe vremea războiului cu Marte. Îndrăznesc să fac o profeţie. Presimt că în mai puţin de doi ani căpeteniile venusiene vor atârna de aceleaşi frânghii pe care le folosesc ei acum ca să-şi spânzure prizonierii. Prezic că acela care va izbuti pedepsirea lor va fi *Lordul Conducător Asociat,* generalul Tews, pe care îl desemnez acum în mod oficial moştenitorul şi succesorul meu, şi în numele căruia îi avertizez pe toţi cei care pun la cale prăbuşirea Imperiului: iată-l

pe cel care vă va zădărnici planurile!

Uluit, Tews, căruia Lydia îi povestise despre proporţiile victoriei pe care o obţinuse pentru el, păşi înainte ca să răspundă uralelor şi să spună câteva cuvinte. „Nu prea multe”, îl prevenise mama sa. „Fii evaziv.” Dar Lord Tews avea alte gânduri. Îşi calculase cu grijă toate acţiunile viitoare şi, pe lângă răsunătoarele fraze de acceptare a funcţiei de conducător militar care i se oferise şi pe lângă promisiunea că răsculaţii de pe Venus vor avea parte de soarta pe care le-o promisese Lordul Linn, mai dorea să declare ceva. Declaraţia lui privea titlul de Lord Conducător Asociat cu care fusese învestit.

— Sunt încredinţat, se adresă el mulţimii, că veţi fi de acord cu mine că titlul de Lord Conducător aparţine numai celui dintâi şi celui mai mare bărbat din Linn. Iată motivul pentru care cer – şi aceasta devine o obligaţie pentru membrii guvernului – să fiu numit Lord Consilier. Ar fi o bucurie pentru mine să fiu consilier, atât Lordului Conducător, cât şi Patronatului, şi aceasta este calitatea în care doresc să fiu cunoscut de azi înainte poporului măreţului Imperiu Linn. Vă mulţumesc pentru că m-aţi ascultat şi acum vă asigur că timp de trei zile vor avea loc jocuri în amfiteatre şi întreaga perioadă se va servi mâncare pe cheltuiala mea în tot oraşul. Mergeţi şi petreceţi, şi fie ca zeii atomici să vă aducă noroc.

La un minut după ce el îşi încheiase cuvântarea, Lydia era încă îngrozită. Să fi fost Tews nebun să refuze titlul de Lord Conducător? Strigătele entuziaste ale mulţimii o liniştiră puţin şi, treptat, în timp ce îi urma pe Tews şi pe bătrân de-a lungul promenadei care lega tribuna de palat, începu să priceapă isteţimea proaspătului Lord Consilier. Ei da, va fi un adevărat scut împotriva acuzaţiilor aduse de cei care întotdeauna se străduiau să ridice masele împotriva guvernării absolute a celor din familia Linn. Era evident că îndelungatul exil, în loc să-i întunece mintea, mai degrabă i-o ascuţise.

Pe măsură ce zilele treceau, transformarea lui Tews ieşea tot mai mult la iveală. Chiar şi Lordul Conducător ajunsese să aibă păreri de rău. Restricţiile pe care le impusese fiului său vitreg în timpul şederii lui în Awai i se păreau acum, când privea în urmă, mult prea nedrepte şi severe. Nu ar fi trebuit, de exemplu, să-i fi permis soţiei lui Tews să divorţeze, ci ar fi fost mult mai bine

dacă insista ca ea să-l însoţească.

Ajunse la concluzia că nu mai avea decât o singură soluţie. Grăbi căsătoria lui Tews cu Gudrun şi apoi îi expedie în luna de miere pe Venus, având grijă să fie însoţiţi şi de un sfert de milion de oameni, în aşa fel încât viitorul Lord Conducător să alterneze dragostea cu războiul.

După ce rezolvă astfel principalele probleme, Lordul Conducător se dedică unei vieţi domestice liniştite, gândindu-se la căile şi mijloacele prin care să-şi poată pune ceilalţi urmaşi la adăpost de planurile criminale pe care fără îndoială le urzea Lydia.

Mult prea curând însă, în ciuda precauţiilor lui şi ale doctorului personal, Lordul Conducător ajunse la capătul drumului. Zăcea între perne în pat, trăindu-şi ultimele ceasuri. Toate încercările făcute de doctorul palatului, inclusiv o baie rece ca gheaţa, unul dintre leacurile sale favorite, dădură greş în a-l pune pe picioare pe bărbatul atins de boală. În câteva ore era înştiinţat întregul Patronat şi toţi conducătorii statului fură invitaţi să vegheze la căpătâiul muribundului. Lordul Linn introdusese cu câţiva ani înainte o lege care prevedea că niciun cârmuitor nu va fi lăsat să moară în singurătate.

Era o măsură prin care încerca să prevină otrăvirile, deosebit de frecvente în acea perioadă, dar care, în timp ce privea mulţimea ce se înghesuia dincolo de uşile deschise ale dormitorului şi asculta murmurul potolit al vocilor, i se părea acum oarecum nedemnă.

Făcu un semn spre Lydia. Ea se apropie uşor şi încuviinţă dorinţa lui ca uşa să fie închisă. Câţiva dintre cei prezenţi în încăpere se priviră întrebător în timp ce ea îi gonea, dar glasul stins al Lordului Conducător îi îndemnă să se grăbească, aşa că în cele din urmă ieşiră. Trecură vreo zece minute până când se goli camera. Lordul Conducător privi cu tristeţe spre soţia lui. Avea de îndeplinit o obligaţie neplăcută şi atmosfera îngreunată de iminenţa morţii făcea ca lucrurile să pară şi mai jalnice. Începu fără niciun fel de pregătire.

— În ultimii ani ţi-am dat de înţeles adesea despre temerile pe care le-am avut privind sănătatea rudelor mele. Reacţiile tale nu m-au făcut decât să mă îndoiesc că în inima ta a mai rămas ceva din sentimentele şi delicateţea care, se presupune, ar aparţine

femeilor.

— Ce vrei să spui? zise Lydia.

În mintea ei licări pentru prima oară gândul a ceea ce va urma. Spuse cu ipocrizie:

— Dragul meu soţ, ţi-ai pierdut minţile?

Lordul Conducător continuă calm:

— De această dată, Lydia, nu-ţi voi mai vorbi într-un limbaj diplomatic. Îţi cer să nu-ţi pui în aplicare planurile de a-mi asasina rudele după ce voi muri!

Formularea era neaşteptată pentru femeie. Culoarea îi dispăru din obraji şi deveni palidă ca moartea.

— Eu? respiră ea greu, să-ţi omor neamurile?

Acum apoşi, ochii odinioară cu luciri de oţel o priviră fără milă.

— Am reuşit să-i pun pe Jerrin şi Draid la adăpost de încercările tale. Se află la comanda unor armate puternice, iar în testamentul meu am lăsat instrucţiuni clare în ceea ce priveşte viitorul lor. Ceilalţi băieţi, judecătorii, sunt astfel protejaţi într-o oarecare măsură. Femeile, în schimb, nu au tot atâta noroc. Fiicele mele cred că sunt în siguranţă. Cea mare nu are copii şi nici ambiţii. Dar Gudrun este acum soţia lui Tews. Vreau să-mi promiţi că nu vei încerca să-i faci vreun rău, şi că în acelaşi timp te vei abţine să acţionezi împotriva celor trei copii ai mei din prima căsătorie. Vreau ca legământul tău să includă şi copiii celor trei veri ai mei şi, în sfârşit, aş dori să-mi făgăduieşti că nu te vei atinge de Lady Tania, de cele două fiice ale ei şi de fiul ei, Lord Clane.

— Clane! bâigui Lydia.

Mintea începuse să-i lucreze încă în timp ce el vorbea. Trecuse peste imensa insultă care i se adusese, peste toate celelalte nume, dar se oprise la aceasta. Îl pronunţă din nou, de această dată mai tare:

— Clane!

Ochii îi erau precum două ape învolburate. Privi spre soţul ei cu înverşunare.

— Şi ce te face să crezi că eu, pe care mă consideri în stare de astfel de crime, voi putea să-mi ţin făgăduielile făcute unui om mort?

Bătrânului îi reveni dintr-odată culoarea în obraji.

— Pentru că tu, Lydia, răspunse el încetişor, eşti mai mult

decât o mamă care-şi protejează odrasla. Eşti un conducător a cărui înţelepciune politică şi inteligenţă au făcut posibilă adevărata unitate a Imperiului pe care Tews îl va moşteni. În străfundul tău eşti o femeie cinstită, şi dacă îmi faci o promisiune, cred că o vei respecta.

Ea simţi că el într-adevăr spera aceasta. Aşa că redeveni calmă. Îl privi cu ochi strălucitori, conştientă cât de neînsemnată era puterea muribundului, oricât de disperat se străduia el să obţină asigurări privind îndeplinirea dorinţelor legate de urmaşii lui.

— Foarte bine, dragul meu, îl linişti ea, îţi promit ceea ce doreşti. Îţi garantez că nu voi omorî pe niciunul dintre cei pe care i-ai pomenit.

Lordul Conducător o privi deznădăjduit. Înţelese că nu o convinsese câtuşi de puţin. Pentru a ajunge la onestitatea acestei femei – era încredinţat că avea aşa ceva! – nu trebuia să conteze pe sentimentele ei. Abandonă tactica imediat.

— Lydia, spuse el, nu-l înfuria pe Clane încercând să-l ucizi.

— Să-l înfurii! izbucni Lydia.

Vorbise tăios pentru că nu se aşteptase la o asemenea ripostă. Îşi fixă uimită soţul, ca şi cum nu era sigură să auzise corect. Repetă cuvintele rar, ascultându-le de parcă le-ar fi căutat un înţeles secret.

— Să-l înfurii?

— Cred că îţi dai seama, începu Lordul Conducător, că mai ai cincisprezece douăzeci de ani de viaţă de suportat după moartea mea, în cazul în care îţi drămuieşti forţele. Dacă îţi vei cheltui aceşti ani încercând să cârmuieşti lumea prin Tews, vei fi repede şi pe de-a-ntregul înlăturată. Asta este ceea ce nu înţelegi încă, şi te sfătuiesc să te reorientezi. Trebuie să-ţi ascunzi puterea în spatele altcuiva. Jerrin nu va avea nevoie de tine, iar Draid are nevoie doar de Jerrin. Tews se va putea dispensa de tine şi o va face. Dintre bărbaţii importanţi rămâne Clane. El îţi poate fi de folos. Iată de ce prin dânsul vei fi în măsură să-ţi păstrezi puterea.

Privirea ei îi fixase buzele tot timpul în care vorbise. Ascultase cum vocea lui se stingea încetul cu încetul, până când nu se mai auzi nimic. În tăcerea care se lăsă între ei, Lydiei i se păru că în sfârşit înţelege. Clane fusese acela care vorbise prin bunicul său

aflat pe moarte.

Era doar încercarea perfidă a lui Clane de a se folosi de eventualele ei temeri pentru propriul viitor. Acelaşi Clane care îi dăduse peste cap planurile în privinţa sclavei Selk încercase acum, cu disperare, să o împiedice să-şi pună în aplicare planurile care-l vizau pe el.

În timp ce-l privea pe bătrânul care-şi dădea ultima suflare, undeva în adâncul fiinţei ei râdea. Cu trei luni înainte, după ce remarcase semnele prăbuşirii soţului ei, insistase ca Tews să fie rechemat de pe Venus, iar Jerrin să fie numit în locul lui. Puterea ei de anticipaţie dădea acum roade şi totul se potrivea mai bine decât se aşteptase. Mai era cel puţin o săptămână până când nava spaţială a lui Tews urma să aterizeze în Linn. În această săptămână, văduva Lydia va avea puterea întreagă.

Nu era exclus să fie nevoită să renunţe la planurile ei în privinţa unora dintre membrii familiei. Aceştia cel puţin erau oameni. Dar Clane, străinul, creatura neomenească, trebuia distrus cu orice preţ. Avea la dispoziţie o săptămână în care, dacă era nevoie, putea folosi trei legiuni şi o sută de nave pentru a-i zdrobi pe el şi pe zeii care-l creaseră.

Discuţia lungă şi tensionată storsese şi ultima picătură de viaţă a Lordului Conducător. Cu zece minute înainte de apusul soarelui, uriaşa gloată strânsă afară văzu deschizându-se porţile palatului şi pe Lydia ieşind rezemată de braţele a doi patroni bătrâni, urmată de o mulţime de nobili. Vestea morţii celui care fusese cel dintâi Linn din Linn se răspândi într-o clipă.

CAPITOLUL XIII

LYDIA se trezi alene în dimineaţa zilei ce urmă morţii Lordului Conducător. Se întinse şi căscă încântată, desfătându-se în aşternutul curat şi răcoros. Apoi deschise ochii şi privi în tavan. Soarele strălucitor pătrundea prin ferestrele deschise, iar Dalat se foia la capătul patului.

— Aţi cerut să fiţi trezită devreme, distinsă doamnă, spuse ea.

Glasul femeii avea o notă de respect pe care Lydia nu o remarcase niciodată până atunci. Cumpăni în minte, reflectând asupra diferenţei aproape insesizabile. Şi brusc îşi aminti. Linn murise. Pentru o săptămână era nu numai legal, dar şi de facto, Conducătorul oraşului şi al statului. Nimeni nu ar fi îndrăznit să se opună mamei noului lider – hm, Lordul Consilier Tews. Se ridică entuziasmată în capul oaselor.

— A sosit vreo veste de la Meerl?

— Niciuna, doamnă.

La auzul răspunsului se posomorî. Cu asasinul ei de încredere avea o legătură pe care la început o acceptase în silă, dar apoi, dându-şi seama că e folositor, i se dedicase cu o bunăvoinţă zâmbitoare. Avea intrare liberă în dormitorul Lydiei la orice oră din zi sau din noapte. Şi era surprinzător că tocmai el, căruia îi încredinţase o asemenea misiune importantă, nu raportase încă nimic.

Dalat vorbi din nou:

— Cred, doamnă, că ar trebui să-i spuneţi totuşi… că nu este înţelept din partea lui ca pachetele care îi sunt destinate, să ajungă aici, la dumneavoastră.

Lydia sări din pat, uimită şi furioasă.

— Cum, obrăznicătura a făcut asta? Arată-mi pachetul!

Sfâşie mânioasă ambalajul şi se trezi în mână cu un bol plin cu cenuşă. De gâtul vasului era legat un bilet. Curioasă, îl întoarse şi citi:

Doamnă,

Asasinul trimis de dumneavoastră era prea umed.

Zeii atomici, o dată aţâţaţi, devin violenţi în prezenţa umezelii.

Uranium,

din partea Consiliului Zeilor

Trosc! Zgomotul vasului prăbuşit pe pardoseală o trezi din amorţeala care pusese stăpânire pe ea. Cu ochii larg deschişi privi spre grămăjoara de cenuşă amestecată acum cu cioburi de ceramică. Cu degetele crispate se aplecă şi ridică biletul. De această dată îi atrase atenţia nu conţinutul notei, ci semnătura: *Uranium.*

A fost ca un duş cu apă rece. Privirea goală fixa cenuşa celui care fusese Meerl, cel mai de încredere asasin al ei. Îşi dădu seama că moartea lui o afecta mai mult decât cea a soţului. Bătrânul se ţinuse tare vreme îndelungată. Cât timp în trupul lui mai existase puţină vlagă, avusese şi puterea să mai facă schimbări. Când murise, ea răsuflase uşurată pentru prima oară în ultimii ani, ca şi cum i s-ar fi luat o piatră de pe suflet.

Dar acum o altă povară părea să-i ia locul. Respiraţia îi deveni sacadată. Împrăştie cenuşa cu piciorul ca şi cum i-ar fi negat importanţa în viaţa ei. Cum putuse Meerl să eşueze? Meerl cel prudent, cel dibaci, Meerl îndrăzneţul, curajosul şi puternicul!

— Dalat!

— Da, doamnă.

Cu ochii mijiţi şi buzele strânse, Lydia chibzui la acţiunea pe care o avea în vedere. Dar nu dură mult timp.

— Cheamă-l pe colonelul Maljan. Spune-i să vină imediat!

Pentru a omorî un anume om avea la dispoziţie o săptămână. Şi venise timpul să pună piciorul în prag.

Ajunse cu lectica până la poalele colinei pe care îşi avea reşedinţa Lordul Clane, Era acoperită cu un văl des şi folosise drept cărăuşi nişte sclavi care nu apăruseră niciodată cu ea în public; lectica, veche şi banală, aparţinea uneia dintre doamnele ei de companie. Ochii care pândeau din spatele acestei excelente deghizări străluceau de emoţie.

Dimineaţa era neobişnuit de fierbinte. De pe deal, dinspre casa

lui Clane, suflau rafale de aer cald. După puţin timp văzu că soldaţii aflaţi la o sută de yarzi în faţă se opriseră. Întrucât popasul lor se prelungea, deveni intrigată. Tocmai se pregătea să coboare din lectică, dar îl văzu pe Maljan venind spre ea. Ofiţerul cu ochi întunecaţi şi nas coroiat era teribil de transpirat.

— Doamnă, spuse el, nu putem să ne apropiem de gard. Se pare că arde.

— Dar nu văd flăcări.

— Nu este un foc obişnuit.

Lydia era uimită să-l vadă pe bărbat tremurând de spaimă.

— Se întâmplă ceva supranatural acolo sus, continuă el. Nu-mi place.

Ea coborî din lectică, simţindu-se cuprinsă de fiorii înfrângerii.

— Eşti idiot? rosti muşcătoare. Dacă nu poţi trece de gardul ăla, paraşutează oamenii dincolo cu navele spaţiale.

— Am şi trimis după ele, răspunse ofiţerul, dar…

— *Dar!* spuse Lydia fără să mai aştepte. Voi merge sus pentru a arunca eu însămi o privire la gardul ăla.

Urcă, dar se opri brusc în locul în care soldaţii, căzuţi la pământ, respirau cu greutate. Căldura o copleşise deja. Ajunsese în punctul în care nu mai putea răsufla. Simţi că plămânii i se usucă pe dinăuntru. Într-o clipă gâtul începu să o usture, parcă i-ar fi luat foc. Se adăposti în spatele unei tufe, dar fără folos. Frunzele erau ofilite şi întunecate. Se retrase după o movilă. Se ghemui acolo, prea înspăimântată pentru a putea gândi. Băgă de seamă că Maljan urca, încercând să răzbată până la ea. Ajunse, gâfâind, dar dură câteva clipe până să fie în stare să vorbească. Arătă cu mâna în sus.

— Navele, îngăimă el.

Le priviră trecând la joasă înălţime pe deasupra copacilor. Se înclinară în momentul în care depăşiră gardul, apoi dispărură din vedere, afundându-se dincolo de arborii care ascundeau conacul lui Clane. Nu mai puţin de cinci nave trecură peste împrejmuirea reşedinţei. Lydia observă că sosirea lor îi făcu pe soldaţi să se împrăştie neajutoraţi peste tot în jurul ei.

— Spune-le oamenilor să coboare, porunci ea răguşită, dând semnalul uneia dintre cele mai precipitate retrageri.

Strada de la poala colinei era încă aproape pustie. Câţiva trecători se opriseră să privească din curiozitate, dar se

îndepărtară atunci când gărzile postate în drum le cerură să se împrăştie. Acţiunea trebuia să rămână cât mai discretă.

Aşteptă. Nu răzbătea niciun sunet de dincolo de copaci, unde dispăruseră navele. Era ca şi cum ele s-ar fi prăbuşit într-un abis al tăcerii. Trecu jumătate de oră, când deodată se ivi una dintre nave. Lydia îşi ţinu respiraţia, apoi privi cum maşinăria se îndrepta spre ei, plutind peste copaci şi aterizând în mijlocul drumului. Dinăuntru ieşi un bărbat în uniformă. Maljan îi făcu un semn şi se grăbi spre el. Discuţia care urmă fu foarte aprigă. În cele din urmă Maljan se întoarse şi, fără nicio tragere de inimă, se apropie de Lydia. Spuse cu voce joasă:

— Casa este apărată de o barieră de căldură care o face inexpugnabilă. Dar au vorbit cu Lordul Clane. Vrea să discute cu dumneavoastră.

Ştirea o făcu să chibzuiască îndelung. Era conştientă că impasul în care se afla putea dura câteva zile.

Dacă aş reuşi să mă apropii de el, gândi ea fără remuşcări, *şi să mă prefac că-i ascult propunerile*,..

Planul părea să funcţioneze perfect. În timp ce nava o trecu dincolo de împrejmuire, căldura iradiată de pereţii casei se domoli până la o temperatură suportabilă. Şi – incredibil! – Clane fu de acord ca ea să fie însoţită înăuntrul casei de o gardă personală de doisprezece soldaţi. Pe când intra, avu pentru prima dată un sentiment straniu. Nu era nimeni prin preajmă, niciun sclav, nu se vedea nicio mişcare. Se îndreptă înspre dormitor, încetinind cu fiecare pas. Simţi un fel de admiraţie răutăcioasă. I se părea de necrezut ca el să se fi pregătit atât de scrupulos încât să-şi fi îndepărtat toţi sclavii. Deşi i s-ar fi potrivit. Niciodată în relaţiile dintre ei de până atunci, el nu făcuse vreo greşeală.

— Bunico, eu nu m-aş apropia mai mult!

Ea se opri brusc. Văzu că ajunsese la mai puţin de un yard de coridorul care ducea spre dormitorul lui. Clane se afla la celălalt capăt şi părea să fie singur şi fără apărare.

— Încă un pas, spuse el, şi vei muri pe loc.

Ea nu vedea nimic neobişnuit. Coridorul era aşa cum şi-l amintea. Draperiile fuseseră îndepărtate de pe pereţi, lăsând să se vadă piatra de templu de dedesubt. Şi totuşi, stând acolo, simţi o căldură vagă, stranie şi totodată mortală. Reuşi cu mare greutate să îndepărteze acest sentiment.

Deschise gura pentru a da comanda, dar Clane vorbi primul.

— Bunico, să nu faci nimic nesăbuit. Gândeşte-te bine înainte de a sfida puterea atomului. Nu ai înţeles nimic din ceea ce s-a întâmplat astăzi? Te-ai putut convinge că pe cei iubiţi de zei nu-i poate distruge niciun muritor.

Sumbră, femeia părea hotărâtă să-şi atingă, scopul.

— Ai greşit proverbul, spuse ea. Cine este iubit de zei moare tânăr.

Şi totuşi, şovăi din nou. Ce o uimea era că el continua să stea acolo, la mai puţin de treizeci de picioare distanţă, neînarmat, neapărat, cu un vag zâmbet pe buze. *„Ce transformare”,* gândi ea. *„Cum reuşise să-şi învingă boala de nervi! Şi ce chip minunat, atât de liniştit, atât de încrezător!”*

Încrezător! Era posibil ca acolo *să fi fost* zei?

Era posibil?

— Bunico, te previn, nu te mişca. Dacă trebuie să-ţi dovedeşti că zeii vor lovi în numele meu, trimite-ţi soldaţii. *Dar nu te mişca.*

Se simţea slabă, cu picioarele paralizate. Sentimentul de vinovăţie care se revărsase asupra ei, convingerea că el nu minţea, se amestecau cu hotărârea de a nu da înapoi.

Şi totuşi, trebuia!

Îşi dădea seama de nebunia acestei indecizii. Într-o clipă înţelese că nu ea era persoana capabilă de o sinucidere conştientă. Aşadar, cedarea, renunţarea, acceptarea realităţii. Deschise gura să ordone retragerea, când se petrecu imprevizibilul.

Niciodată nu s-a putut afla ce l-a împins pe acel soldat să acţioneze. Poate că devenise nerăbdător. Poate sperase într-o avansare. Oricare ar fi fost motivul, el strigă pe neaşteptate: „Am să vi-l înhaţ eu pe nenorocitul ăsta!” şi se repezi înainte. Reuşi să facă câţiva paşi dincolo de Lydia şi începu să se dezintegreze. Se boţi precum un sac gol. În locul în care se aflase mai înainte, acum cobora alene o pulbere de cenuşă. Imediat se simţi o explozie de căldură. Vârtejul fierbinte o atinse în treacăt pe Lydia, care sărise într-o parte, dar îi lovi pe soldaţii din spatele ei. Se auziră câteva urlete şi schelălăieli oribile, după care urmă o hărmălaie cumplită. O uşă se trânti cu zgomot şi femeia rămase singură. Ridică privirea şi observă că aerul de pe coridor era încă incandescent. Râmase prudentă în locul unde se afla şi strigă:

— Clane!

Răspunsul veni imediat:

— Da, bunico!

Preţ de câteva clipe ea ezită, trăind toată agonia unui general pe cale să se predea. Într-un târziu, întrebă încetişor:

— Ce vrei?

— Să se termine cu atacurile împotriva mea. Cooperare politică deplină, dar fără ca oamenii să afle, cel puţin atâta timp cât ne va sta în putere.

— Oh!

Începu să răsufle mai uşurată. Se temuse că îi va pretinde recunoaşterea publică.

— Şi dacă nu sunt de acord? întrebă ea în cele din urmă.

— Moartea!

Vorbise încetişor. Dar femeia nici măcar nu se gândea să se îndoiască. I se acordase o şansă. Dar mai era ceva. Un lucru de o importanţă enormă.

— Clane, ţelul tău final este să ajungi Lord Conducător?

— Nu!

Răspunsul venise prea repede. Simţi un fior de neîncredere, o convingere maladivă că o minţise. Dar peste o clipă se bucură că el negase. Într-un fel, asta îl obliga. Parcurse cu gândul toate posibilităţile situaţiei, apoi se întoarse la necesitatea momentului.

— Prea bine, spuse suspinând. Accept.

După ce se întoarse la palat, trimise un asasin să îndeplinească o misiune esenţială împotriva singurului martor care ştia că Lady Lydia suferise o mare înfrângere. După-amiază târziu, i se aduseră la cunoştinţă două lucruri. Vestea minunată că Tews sosise mai devreme decât era aşteptat şi că se afla deja în drum spre palat, şi ştirea conform căreia colonelul Maljan zăcea mort pe una dintre alei, cu un cuţit înfipt în rinichi.

Abia atunci îşi dădu seama că se afla în exact acea poziţie pe care răposatul soţ i-o recomandase pentru propria ei siguranţă şi bunăstare. Revelaţia acestui lucru o făcu să lăcrimeze.

Pe piatra de mormânt a Lordului Conducător, poporul din Linn îi adusese un omagiu de care nu se bucurase nimeni până atunci:

MEDRON LINN
PĂRINTE AL IMPERIULUI

CAPITOLUL XIV

ÎN ÎNALTELE CERCURI guvernamentale şi militare din Linn şi de pe Venus, suitei de bătălii purtate cu triburile de venusieni din cele trei insule nu i se spunea pe nume: război! Din motive de propagandă era fluturat cu fiecare ocazie cuvântul „rebeliune”. Era o amăgire necesară. Inamicul se bătea cu încrâncenarea unui popor care cunoscuse sclavia. Pentru a trezi în rândul soldaţilor o furie şi o ură la fel de intense, nimic nu se potrivea mai bine ca acest cuvânt: „rebel”.

Oamenii care înfruntaseră pericole teribile în expediţii şi marşuri, cu greu şi-ar fi putut înfrâna gândul că toate necazurile se datorau trădătorilor Imperiului. Lordul Jerrin, un om de o remarcabilă onestitate, care aprecia un adversar îndrăzneţ şi ingenios, nu făcuse deocamdată nicio încercare de a stăvili această părere greşită. Ştia cu claritate că cei din Linn erau asupritorii şi uneori suferea cumplit că atât de mulţi oameni trebuiau să moară pentru perpetuarea acestei înrobiri. Dar îşi dădea totodată seama că nu exista altă soluţie.

Venusienii erau cea de-a doua rasă periculoasă din Sistemul Solar, fiind depăşiţi doar de cei din Linn. Cele două popoare se războiseră între ele vreme de trei sute cincizeci de ani, şi până la sosirea cu patruzeci de ani în urmă a armatelor lui Raheinl în Uxta – cea mai importantă insulă din Venus – nu se înregistrase nicio victorie mai importantă. Tânărul geniu militar avea doar optsprezece ani pe vremea bătăliei de la Casuna Marsh. A urmat cucerirea rapidă a altor două insule, dar adepţii lui, orbiţi, provocară un război civil care luă sfârşit după aproape opt ani prin executarea lui Raheinl de către Lordul Conducător. Ultimul dădu dovadă de multă cruzime, capturând alte patru insule puternic întărite ale venusienilor. În fiecare dintre ele instala câte un guvern, reînvie vechile graiuri şi interzise limba comună, reuşind astfel să-i facă pe insulari să se considere popoare diferite.

Trecură ani buni până când, pe neaşteptate, aceştia organizară o răscoală şi cuceriră cele mai mari oraşe din cele cinci insule mai importante. Descoperiră atunci că Lordul Conducător fusese mai abil decât bănuiseră ei. Punctele întărite nu se aflau în oraşe, cum îşi închipuiseră şi cum raportaseră spionii lor. Centrele puterii celor din Linn se găseau răspândite într-o mulţime de mici fortăreţe care împânzeau mlaştinile. Aceste forturi nu păruseră până atunci decât nişte posturi de pază neînsemnate, menite mai curând să descurajeze tâlharii decât răscoalele. Şi niciun venusian nu îşi bătuse capul să le numere. Citadelele impozante din oraşe, atacate sistematic, se dovediră a fi doar nişte ziduri pustii. În momentul în care venusienii se regrupară ca să asedieze forturile din mlaştini, era prea târziu pentru ca ocupanţii lor să mai poată fi luaţi pe nepregătite. Erau deja pe drum întăriri de pe Pământ. Ceea ce trebuia să fie o răsturnare a situaţiei dintr-o singură lovitură deveni un război nesfârşit. Încetul cu încetul, îi copleşi sentimentul îngrozitor al inutilităţii încercării lor.

Luni de-a rândul, menghina armelor de oţel întreţinută de flotile spaţiale şi alte nave mai mici, se închise vizibil în jurul zonelor tot mai restrânse pe care încă le controlau. Hrana devenea din ce în ce mai puţină şi în anul acela se aştepta o recoltă slabă. Bărbaţii erau înverşunaţi şi agitaţi, femeile plângeau tot timpul şi îşi dezmierdau copiii, atinşi şi ei, la rândul lor, de atmosfera generală de teamă.

Teroarea ducea la cruzime. Prizonierii din Linn erau spânzuraţi de stâlpi, cu picioarele atârnând la câteva degete de pământ, feţele schimonosite de moarte ale victimelor fixau feţele deformate de ură ale ucigaşilor. Cei în viaţă ştiau că plata pentru toate acestea va însemna moarte şi violuri. Nu făceau decât să-şi arvunească propria moarte.

Problema era mult mai încâlcită decât părea la prima vedere. Cu vreo şase luni înainte, ajunseseră la urechile Lordului Consilier Tews veşti despre perspectiva unui triumf apropiat pentru Jerrin. Cântărind situaţia, el înţelese că o victorie importantă ar putea seduce sentimentele mulţimii. Propriile lui planuri liberale – la care îşi spunea că nu renunţase – puteau fi în pericol. După ce chibzui îndelung, îşi aminti că Jerrin îi ceruse întăriri, cu mai mult de un an în urmă. La vremea aceea, Tews considerase inoportun să grăbească sfârşitul războiului venusian, dar acum, meditând, îi

veni o idee. Arătându-se în mod public deosebit de preocupat de soarta lui Jerrin, înaintă Patronatului cererea de noi trupe, adăugând recomandarea ca măcar trei legiuni să fie trimise pentru a sprijini „trupele noastre hărţuite de un inamic abil şi perfid”.

Ar fi putut adăuga – dar nu o făcu – şi că el însuşi intenţiona să predea întăririle şi să participe în acest fel la victorie. Patronatul n-ar fi îndrăznit să-i refuze un triumf asemănător celui deja plănuit pentru Jerrin. Discută despre proiectul călătoriei cu mama sa, Lady Lydia, iar aceasta, respectând înţelegerea politică pe care o avea cu Clane, îi transmise mutantului informaţia la timp. Lydia nu avu sentimentul că îşi trădează fiul. Nici nu intenţiona aşa ceva. Dar ştia că vestea plecării lui Tews pe Venus ar fi devenit curând de notorietate publică, aşa că, plină de sarcasm, îl anunţă pe Clane cu două săptămâni înainte ca Tews să fie gata de plecare.

Reacţia lui o descumpăni. Chiar a doua zi ceru o audienţă la Tews. Şi acesta, care adoptase o atitudine binevoitoare faţă de nepotul fostului Lord Conducător, nu se gândi să-i refuze lui Clane permisiunea să organizeze o expediţie pe Venus.

Deşi surprins, când expediţia plecă o săptămână mai târziu îşi spuse că, la urma urmei, era un lucru folositor. Prezenţa lui Clane pe Venus îl va stingheri pe Jerrin. Naşterea unui mutant cu douăzeci şi cinci de ani în urmă în familia domnitoare Linn făcuse senzaţie. Existenţa lui mai potolise superstiţiile privind asemenea monştri umani, dar sentimentele prostimii erau mai degrabă amestecate. În condiţiile specifice de pe Venus prejudecăţile puteau câştiga teren şi soldaţii ar fi putut intra în panică, la gândul ghinionului care loveşte o armată ai cărei oşteni zăresc un mutant în ajunul bătăliei.

Îi împărtăşi gândurile sale Lydiei, adăugând:

— Voi avea ocazia să descoper dacă Jerrin a fost implicat în vreun fel în cele trei comploturi împotriva mea pe care le-am dejucat în ultimul an. Şi dacă da, mă voi putea folosi de prezenţa lui Clane.

Lydia nu spuse nimic, dar falsitatea raţionamentului o tulbură. Şi ea uneltise odată împotriva lui Clane. De câteva luni se îndoia de pornirea ei de mamă iubitoare care o făcuse să conspire pentru a-l aduce pe Tews la putere. Sub conducerea lui Tews,

guvernul scârţâia din toate încheieturile, în timp ce el, nehotărât şi greoi, pretindea că urmăreşte să instaureze o cârmuire mai liberală. Planurile lui de schimbare erau mult prea vagi. Pricepută ea însăşi în ale strategiei, i se părea că poate recunoaşte cu uşurinţă un ipocrit în formare.

„Începe să guste din dulceaţa puterii”, gândi ea, „şi îşi dă seama că a dat prea mult din gură”. Perspectivele o făceau să se simtă neliniştită. Era normal ca un politician să-i păcălească pe alţii, dar un politician care se păcălea pe sine însuşi devenea o ameninţare. Din fericire, nimic din ceea ce ar fi riscat să ajungă periculos nu se putea întâmpla pe Venus. Propriile ei investigaţii o convinseseră de faptul că în conspiraţiile împotriva lui Tews nu fuseseră implicate familii importante. În plus, Jerrin nu era omul care să intre în controverse politice. Sosirea lui Tews îl va nemulţumi. Va înţelege ce urmăreşte, dar nu va face nimic.

După plecarea lui Tews şi a celor trei legiuni ale sale, se dedică plină de conştiinciozitate îndatoririlor de rutină, guvernând în numele lui. Intenţiona să ia unele măsuri în scopul reinstaurării unui control mai ferm asupra Patronatului şi mai avea în vedere cam o sută de persoane care trebuiau lichidate.

În toată perioada crizei de pe Venus, viaţa în Linn îşi urmă cursul obişnuit.

CAPITOLUL XV

LA ÎNCEPUT, pământul de dedesubt nu era decât o umbră care abia se ghicea în ceață. Pe măsură ce navele spaţiale ale expediţiei Lordului Clane Linn parcurgeau cele două mii de mile ale atmosferei, imaginile se limpezeau. Munţii, aducând mai degrabă cu nişte hărţi decât cu teritoriile reale, începeau să prindă contur. Marea nesfârşită de la nord se pierdea la orizont, dincolo de mlaştini, dealuri şi păduri. Decorul devenea tot mai sălbatic. Craterul se afla chiar în faţă – o imensă gaură neagră în câmpia lungă şi îngustă.

Navele aterizară în nord-est, pe o pajişte verde, la jumătate de milă de buza craterului. În jur de şase sute de bărbaţi şi femei, dintre care trei sute sclavi, ieşiră din ambarcaţiuni şi începură descărcarea unei mari cantităţi de echipament. Până la lăsarea întunericului fură ridicate locuinţe pentru Clane şi cele trei sclave care îl însoţeau, pentru doi cavaleri, trei învăţaţi templieri şi cinci cărturari fără legătură cu vreo organizaţie religioasă. Li se adăugă un ţarc pentru sclavi, în timp ce ambele companii de soldaţi îşi ridicară tabăra, făcând un semicerc în jurul taberei principale.

Fură postate santinele, iar navele spaţiale se retraseră la o înălţime de aproape cinci sute de picioare. O mulţime de focuri întreţinute de sclavi de încredere luminară întunericul tot timpul nopţii. Zorile veniră fără să se fi petrecut vreun incident. Încetul cu încetul în tabără începură activităţile unei noi zile. Clane însă nu rămase să le îndrume. Imediat după micul dejun caii fură înşeuaţi, iar el, împreună cu douăzeci şi cinci de bărbaţi, între care o duzină de soldaţi, se îndreptară spre sălaşul zeilor aflat în apropiere. Toţi însoţitorii erau oameni simpli, necredincioşi, dar abia făcură câteva sute de yarzi când Clane observă că unul dintre călăreţi era neobişnuit de palid. Îşi mână calul spre el.

— Ţi-a căzut greu micul dejun? îl întrebă cu blândeţe. Mai bine du-te înapoi în tabără şi odihneşte-te.

Cei mai mulţi dintre cei rămaşi să continue drumul îl priviră cu invidie pe norocos cum dispărea la trap dincolo de tufişuri.

Monotonia peisajului începu să se rupă. În locul pe care îl traversau, pământul era brăzdat de răni adânci care coborau pieziş spre crater, încă ascuns privirilor în spatele copacilor. Tăieturile erau drepte, ca şi cum cu mult timp în urmă nişte obiecte de neoprit s-ar fi năpustit cu putere dinăuntrul craterului sub unghiuri diferite, fiecare zgâriind pământul întâlnit, pe măsură ce ţâşneau din străfundurile iadului.

Clane avea propria lui teorie în privinţa craterelor: un conflict atomic într-o civilizaţie infinit superioară. Bombele atomice generaseră un adevărat şoc acolo unde căzuseră, pentru ca în timp puterea lor să slăbească, lovindu-se de puterea pământului, a betonului şi a oţelului marilor oraşe. Vreme de secole rămăşiţele avuseseră o acţiune distrugătoare. Cât trecuse de atunci? Nimeni nu ştia. Era de părere că dacă s-ar fi putut determina poziţia stelelor din acea perioadă, o estimare a intervalului de timp ar fi devenit posibilă. Oricum, el trebuie să fi fost foarte mare, pentru că mai mulţi oameni pe care îi cunoştea vizitaseră cratere asemănătoare pe Pământ, fără să fi avut de suferit în vreun fel.

Focurile zeilor erau pe cale să se stingă. Era timpul ca oameni inteligenţi şi îndrăzneţi să înceapă să le exploreze. Cei care aveau să ajungă primii urmau să se bucure de comori. Majoritatea craterelor de pe Pământ erau locuri pustii, năpădite de buruieni şi tufişuri. Câteva ascundeau în străfunduri ruine, clădiri pe jumătate îngropate, fragmente de ziduri, hrube misterioase. Oamenii iscoditori care se aventuraseră înăuntrul lor scoseseră la iveală ciudate alcătuiri mecanice, unele evident distruse, dar altele încă în stare de funcţionare; ele dovedeau un meşteşug mai presus decât toate cunoştinţele savanţilor templelor. Acest crater de pe Venus, de care tocmai se apropiau, înflăcărase întotdeauna imaginaţia exploratorilor. Ani de zile vizitatorii, ascunşi în spatele scuturilor de plumb sau al pereţilor de beton, cercetaseră prin periscoape adâncurile tulburătoare. Oraşul necunoscut care existase acolo fusese ridicat în măruntaiele pământului, pentru că fundul genunii era protejat cu o mulţime de diguri din beton, prevăzute cu găuri întunecate care păreau să conducă spre adâncimi şi mai îndepărtate.

Clane se trezi din reverie. Un soldat din faţa lui scoase un strigăt, îşi struni calul şi arătă înainte. Clane dădu pinteni calului şi urcă pe colina în vârful căreia se oprise omul. Smuci şi el hăţurile. Dedesubt se zărea un taluz uşor înclinat, acoperit de iarbă, lung de vreo sută de picioare. Apoi urma un perete scund de beton.

Dincolo se afla craterul.

Mai întâi dădură dovadă de prudenţă. Folosiră adăpostul oferit de perete ca pe o barieră împotriva radiaţiilor ce ar fi putut veni de jos. Cu excepţia lui Clane. El stătea drept, în picioare încă de la început, scrutând prin ochelari priveliştea de dedesubt. Treptat, renunţară şi ceilalţi la orice reţinere, aşa că în cele din urmă cu toţii, în afara celor doi pictori, se proţăpiseră pe buza craterului şi priveau cu uimire cel mai vestit dintre sălaşurile zeilor.

Nu era o dimineaţă prea limpede. O pâclă subţire ascundea cea mai mare parte a fundului craterului. Dar cu ajutorul ochelarilor se puteau distinge totuşi contururi vagi în abisul nesfârşit, până la aproape şapte mile adâncime.

În toiul dimineţii ceaţa se împrăştie şi razele soarelui lui Venus pătrunseră în hău, scoţând în evidenţă fiecare amănunt pe care distanţa nu îl făcea inaccesibil. Pictorii, care deja schiţaseră liniile principale, se puseră serios pe treabă. Fuseseră aleşi pentru priceperea lor în desenarea hărţilor şi Clane, atent, văzu că făceau treabă bună. Propria lui răbdare, dobândită de-a lungul vieţii singuratice, era mai mare decât a lor. Întreaga zi cercetă fundul craterului prin ochelari, comparând ceea ce vedea cu desenele care prindeau viaţă pe planşetă.

Târziu după-amiază, munca era încheiată, iar rezultatul mulţumitor. Găsiseră nu mai puţin de trei trasee pentru a părăsi craterul în caz de urgenţă. Poziţia fiecărui copac şi a fiecărei grote de dedesubt fu însemnată cu precizie, în raport cu ceilalţi copaci şi cu celelalte văgăuni. Hărţile, desenate la scară, conţineau până şi aliniamentele de arbuşti.

Noaptea trecu şi ea fără niciun eveniment. În dimineaţa următoare, Clane semnaliză uneia dintre navele spaţiale să coboare şi imediat după micul dejun el, cei doi învăţaţi templieri, un cavaler, trei pictori, doisprezece soldaţi şi cincisprezece membri ai echipajului urcară la bord. Nava plană fără să atingă

pământul. Apoi, câteva minute mai târziu, trecu peste marginea craterului şi porni în jos.

Nu încercară să aterizeze, ci doar plutiră în căutarea unor zone radioactive. Făcură câteva ocoluri, zburând între cinci sute de picioare şi periculoasa înălţime de numai două sute de picioare. Nava era singurul lor mijloc pentru detectarea prezenţei energiei atomice. Cu mult timp în urmă se descoperise că atunci când o navă spaţială trecea pe deasupra alteia, cea dintâi suferea o scădere bruscă a forţei motrice, ceea ce ar fi dus imediat la prăbuşirea ei. Totuşi, în cazul navelor spaţiale, viteza obişnuită era atât de mare, încât suprapunerea lor nu putea fi decât foarte scurtă. Aşa că nava afectată reuşea să se redreseze cu repeziciune şi să-şi continue drumul.

Savanţii militari făcuseră mai multe încercări pentru a folosi metoda la doborârea navelor duşmane încercările erau însă limitate de faptul că pentru o navă care reuşea să păstreze cel puţin cinci sute de picioare înălţime deasupra sursei de energie efectul resimţit era atât de neînsemnat, încât nu reprezenta vreun pericol.

De două ori nava lor intră în astfel de picaje datorate prezenţei radioactivităţii; dar reveniră de câte ori a fost nevoie pentru a determina limitele exacte ale suprafeţelor şi a le trece pe hărţi, în vederea stabilirii mai întâi a celei mai periculoase zone, apoi a zonei cu pericol mediu şi, în cele din urmă, a zonei de siguranţă. Ultima operaţie depindea de intensitatea semnalului, dar ziua se sfârşi înainte ca această fază a muncii lor să se încheie. Abia în ziua următoare, către prânz, fură definitivate toate detaliile. Pentru că era prea târziu ca să încerce o aterizare, se întoarseră în tabără şi petrecură după-amiaza odihnindu-se după oboseala acumulată.

Se luă hotărârea ca la prima coborâre pe fundul craterului să participe o sută de oameni, având la ei provizii pentru două săptămâni. Locul aterizării fu ales de Clane după ce se sfătui cu cavalerii şi învăţaţii. De sus, părea a fi o construcţie imensă de beton, cu pereţii şi acoperişul intacte; dar avantajul cel mai important era apropierea ei de unul dintre traseele pe care oamenii puteau evacua craterul la nevoie pe propriile lor picioare. În preajmă se mai găseau şi o mulţime de deschideri ca nişte văgăuni.

Nava spaţială ajunse jos fără probleme, iar capacul pneumatic fu deschis imediat. Pregătindu-se să coboare, Clane avu sentimentul unei linişti desăvârşite. Trecu dincolo de pragul navei şi păşi pentru prima dată pe un teren pe care până atunci nu-l văzuse decât de la distanţă. Imediat, ceilalţi oameni începură să se strecoare afară în urma lui şi freamătul plăcut al activităţii învioră starea de încremenire dimprejur. Aerul dimineţii răsuna de larma celor o sută de oameni care respirau, se mişcau, se agitau şi descărcau proviziile.

La mai puţin de o oră după ce călcase pentru prima dată pe pământul moale din fundul craterului, Clane privea cum nava spaţială se desprindea de sol şi se ridica în viteză până la înălţimea de cinci sute de picioare. Ajunsă acolo, începu să patruleze înainte şi înapoi, deasupra capetelor exploratorilor.

Şi de această dată lucrară pe îndelete. Ridicară corturile şi, luară severe măsuri de pază. Alimentele fură adăpostite în spatele unui stâlp de beton. Cu puţin înaintea amiezii, după un dejun grăbit, Clane, un Cavaler, un învăţat templier şi şase soldaţi părăsiră tabăra şi se îndreptară spre „clădirea” care, printre altele, îi atrăsese în acest loc. Văzută de aproape nu semăna deloc cu o clădire, ci mai degrabă cu un adăpost din metal şi beton, o rămăşiţă a ceea ce fusese odată un adăpost ridicat de oameni în străfundurile pământului, un monument al zădărniciei căutării siguranţei prin mijloace mecanice în locul celor intelectuale şi morale. Ruina îl mâhni pe Clane. Dăinuia acolo de un mileniu; mai întâi, într-un ocean de energie dezlănţuită, apoi într-o linişte copleşitoare, aşteptase întoarcerea omului.

După părerea lui, marele război avusese loc cu aproximativ opt mii de ani în urmă. Avea suficiente date provenind din alte cratere în ceea ce privea tipul de calendar folosit de strămoşi pentru a presupune că, după cronologia lor, actualul Linn exista în anul 12.000 AD.

Se opri să cerceteze o poartă întredeschisă, apoi porunci unor soldaţi să o împingă. Nu reuşiră să o urnească; dându-i la o parte, Clane se strecură cu băgare de seamă dincolo de pragul ruginit al uşii. Pătrunse într-un hol îngust care continua vreo opt picioare până la altă uşă. Una încuiată, de această dată. Pardoseala era din beton, dar uşa era metalică. Clane şi cavalerul – un bărbat

voinic, cu ochii negri – izbutiră cu greu să o deschidă, făcând-o să scârţie din toate încheieturile.

Se opriră uluiţi. Interiorul nu era întunecos, aşa cum se aşteptau, ci vag luminat. Licăririle de lumină veneau de la o mulţime de globuri aflate pe tavan. Globurile nu erau transparente, ci acoperite cu un strat opac de culoare arămie. Nu mai văzuseră ceva asemănător nici în Linn, nici în altă parte. După un moment de stinghereală, Clane se întrebă dacă nu cumva luminile se aprinseseră când forţaseră ei uşa.

Schimbară câteva cuvinte, apoi închiseră uşa. Nu se întâmplă nimic. O deschiseră din nou, dar luminile nici măcar nu pâlpâiră. Cu siguranţă că ardeau de secole.

Cu un mare efort Clane îşi stăpâni pornirea de a da jos imediat acele comori pentru a le lua cu el în tabără.

Liniştea mormântală, atmosfera încărcată de povara anilor îi reaminti că nu era cazul să se pripească. Era primul care ajunsese aici. Încet, aproape şovăind, îşi mută privirea din tavan asupra încăperii. O masă stricată zăcea într-un colţ. În faţa ei era un scaun cu un picior frânt şi cu fundul spart, în colţul învecinat se găsea un morman de moloz din care răsărea ceva ce părea a fi un mănunchi de coaste ale unui schelet prăfuit. Rămăşiţele unei fiinţe omeneşti tronau în vârful unei lungi vergele metalice. În încăpere nu se mai zărea nimic altceva. Clane păşi înainte şi trase vergeaua de sub schelet. Deşi foarte uşoară, mişcarea fu prea mult pentru acea alcătuire de oase. Tigva şi coastele se prefăcură în pulbere; o pâclă alburie învălui pentru o clipă camera, apoi se depuse pe pardoseală. Se dădu înapoi cu grijă, după care, cu bagheta metalică încă în mână, ieşi în holul îngust şi de acolo afară.

Decorul se schimbase. Lipsise cel mult cincisprezece minute, dar în acest timp se petrecuse o transformare. Nava spaţială cu care venise continua să patruleze deasupra lor. Dar o a doua navă se pregătea să aterizeze în apropierea taberei.

Se aşeză pe pământ în larma produsă de trosnetul arbuştilor zdrobiţi şi de şuieratul vârtejului de aer iscat la contactul cu solul. O uşă se deschise şi, în timp ce Clane se îndrepta spre tabără, trei oameni coborâră din navă. Unul dintre ei, îmbrăcat în uniformă de aghiotant al Marelui Stat Major, îi înmână o mapă de corespondenţă. Înăuntru se afla o singură scrisoare. Era un mesaj

din partea fratelui său mai mare, Lordul Jerrin, Generalul Suprem al armatelor din Linn aflate pe Venus. În testamentul defunctului Lord Conducător, Jerrin fusese desemnat să devină părtaş la guvernare la împlinirea vârstei de treizeci de ani, urmând să se ocupe de administrarea planetelor. Puterea lui în Linn trebuia însă subordonată celei a lui Tews.

Scrisoarea era tăioasă:

> „Am fost informat despre sosirea ta pe Venus. Trebuie neapărat să-ţi spun că prezenţa unui mutant aici, într-un punct critic al războiului împotriva rebelilor, este menită să producă un efect dăunător. Mi s-a adus la cunoştinţă că solicitarea ta pentru această expediţie a fost încuviinţată personal de către Lordul Consilier Tews. Dacă nu ştii motivele pentru care Tews ţi-a acordat permisiunea, înseamnă că nu înţelegi posibilele nenorociri care ar putea lovi ramura noastră din familie. Este dorinţa şi porunca mea să te întorci neîntârziat pe Pământ.
>
> Jerrin."

Când îşi ridică ochii de pe scrisoare, Clane îl văzu pe comandantul navei care adusese mesajul făcându-i semne mute. Se îndepărtă câţiva paşi şi îl luă pe căpitan deoparte.

— Nu am vrut să vă îngrijorez, spuse bărbatul, dar poate este mai bine să vă aduc la cunoştinţă că azi-dimineaţă, la puţin timp după ce aţi coborât în crater, am observat un grup numeros de oameni călare, la câteva mile spre nord-vest. Nu păreau să aibă intenţia de a se îndrepta în această direcţie, dar s-au împrăştiat în grabă când am trecut pe deasupra lor, ceea ce dovedeşte că sunt rebeli venusieni.

Clane stătu o clipă încruntat, apoi clătină din cap în semn de încuviinţare. Se întoarse şi intră în cortul lui spaţios, hotărât să-i scrie fratelui său un răspuns care să potolească criza dintre ei, cel puţin până când adevărata criză, mai gravă, cea care îl adusese pe Venus, avea să-i spulbere nemulţumirea legată de prezenţa lui.

Această criză urma să se abată pe neaşteptate asupra lui Jerrin cam peste o săptămână.

CAPITOLUL XVI

TEWS îşi stabili reşedinţa în palatul de mult răposatului împărat venusian Heerkel, tocmai în partea opusă a oraşului faţă de cartierul general militar al lui Jerrin. Era o greşeală dintre cele care uimesc şi urnesc istoria. Nesfârşita perindare a generalilor şi ofiţerilor revărsaţi înspre şi dinspre Mered îl lăsa rece. Câţiva indivizi mai ageri la minte remarcaseră absurditatea acestor deplasări interminabile de-a lungul oraşului, dar mulţi dintre ei erau atât de grăbiţi, încât cu greu şi-ar fi îngăduit răgazul unei întrevederi ceremonioase cu Conducătorul lor.

Se pregătea un război greu. Ofiţerilor li se părea de la sine înţeles că atitudinea lor este justificată. Se simţeau departe de atmosfera fastuoasă şi nepăsătoare din Linn. Doar câţiva avuseseră ocazia să călătorească pe Pământ şi pricepuseră indiferenţa totală a populaţiei faţă de războiul de pe Venus. Pentru cei de acasă era o problemă de frontieră îndepărtată. Asemenea lupte avuseseră loc neîntrerupt încă din vremea copilăriei lor, doar că de fiecare dată scena era pentru o vreme alta.

Izolarea permanentă îi întări lui Tews bănuielile avute la sosire. Şi îl înfioră. Nu-şi dăduse seama cât de răspândită era nemulţumirea. Conspiraţia trebuie că ajunsese într-un stadiu avansat, atât de avansat încât mii de ofiţeri erau la curent cu ea şi nu riscau să fie prinşi alături de cel care – hotărâseră ei – urma să piardă. Probabil că privind în jur la imensele armate aflate sub comanda lui Jerrin îşi dădeau seama că nimeni nu l-ar fi putut învinge pe bărbatul care dobândise loialitatea atâtor legiuni alcătuite din soldaţi de prim rang.

Era nevoie de o acţiune rapidă, hotărâtoare, considera Tews. Când Jerrin îi făcuse o vizită de curtoazie la o săptămână după sosire, rămăsese uimit de răceala cu care Tews îi refuzase cererea ca întăririle să fie trimise pe front pentru ofensiva finală împotriva armatelor venusiene împotmolite în mlaştini.

— Şi ce intenţionaţi să faceţi după ce veţi obţine victoria pe care o aşteptaţi? întrebă Tews, observând mulţumit iritarea celuilalt.

Mai mult decât tonul, subiectul întrebării îi veni în ajutor lui Jerrin, aflat în încurcătură. Îşi făcuse multe planuri legate de apropiatul moment al izbânzii, iar după o clipă înţelese că adevăratul motiv al sosirii lui Tews pe Venus era discutarea aspectelor politice ale victoriei. Devreme ce bătrânul hotărâse să-i încredinţeze lui Tews puterea, acesta nu era decât felul în care noul conducător încerca să-şi îndeplinească atribuţiile.

Jerrin schiţă pe scurt ideile lui: executarea tuturor căpeteniilor răspunzătoare de uciderea prizonierilor, luarea în sclavie a tuturor celor care participaseră direct la comiterea crimelor. Dar toţi ceilalţi vor fi cruţaţi, fără a fi maltrataţi în vreun fel, ba chiar li se va permite să se întoarcă la casele lor. La început, fiecare insulă va fi administrată ca o colonie separată, dar chiar din această primă fază se va reintroduce limba comună şi va fi permis comerţul liber între insule. Cea de-a doua fază, în care s-ar fi intrat peste cinci ani şi care urma să fie făcută cunoscută dinainte, consta în autorizarea unor conduceri locale în fiecare insulă, deşi acestea vor rămâne teritorii ale Imperiului şi vor suporta trupe de ocupaţie. A treia etapă, prevăzută să înceapă peste alţi zece ani, presupunea organizarea unei administraţii centrale venusiene pentru toate insulele, cu un sistem de guvernare federal.

Bineînţeles, acest sistem nu permitea existenţa unor trupe proprii şi urma să fie înglobat în structura Imperiului.

Cinci ani mai târziu putea începe a patra şi ultima etapă. Toate familiile care dovedeau timp de douăzeci de ani ascultare şi loialitate puteau solicita cetăţenia linno-venusiană, cu toate privilegiile şi drepturile care decurgeau din ea.

— Se uită uneori, spuse Jerrin, că Linn a început ca un oraş-stat care a cucerit oraşele vecine şi şi-a consolidat puterea asupra lor prin extinderea treptată a cetăţeniei. Nu văd nicio piedică în aplicarea acestui sistem cu succes şi în cazul planetelor. Tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru, spuse în încheiere, arată că sistemul supunerii absolute folosit în ultimii cincizeci de ani a fost un eşec total. A venit timpul să aplicăm metode de guvernare mai progresiste.

În agitaţia care-l cuprinsese în timp ce asculta aceste proiecte, Tews aproape că se ridicase în picioare. Avea în sfârşit imaginea completă. Răposatul Lord Conducător lăsase prin testament administrarea planetelor în grija lui Jerrin; şi acesta nu era altceva decât planul lui Jerrin de a transforma moştenirea într-un puternic bastion militar, capabil la nevoie să-şi extindă stăpânirea până şi în Linn.

Tews zâmbi îngheţat. *Nu încă, Jerrin, –* gândi el, *mai sunt doar Conducătorul absolut, iar trei ani de-acum încolo ceea ce hotărăsc eu e lege. Şi apoi, planurile tale ar putea stânjeni decizia mea de a restabili republica atunci când va sosi momentul. Sunt convins că tu, cu toată aiureala asta liberală, nu ai nicio intenţie să reinstaurezi ordinea constituţională. Şi acesta este ţelul care trebuie atins cu orice preţ.*

Spuse însă cu voce tare:

— Voi examina cu atenţie recomandările voastre. Dar de azi înainte doresc să-mi fie aduse la cunoştinţă toate avansările în grad. Toate ordinele pe care le emiteţi pentru ofiţerii de pe câmpul de luptă vor fi trimise aici pentru avizare, iar eu le voi transmite mai departe. Încheie cu un aer tranşant. Motivul pentru toate acestea este că vreau să mă familiarizez cu poziţiile actuale ale trupelor şi cu numele celor aflaţi la comandă. Asta este tot. A fost o plăcere să stau de vorbă cu dumneavoastră. La revedere, domnule.

Prima mutare fusese una radicală. Şi era doar începutul. Pe măsură ce începură să sosească ordinele şi documentele, Tews le cercetă cu sârguinţa unui arhivar. Mintea lui obişnuită cu studiul hârţoagelor, ca şi scopul aţâţător urmărit, făceau fiecare amănunt să pară important şi interesant. Era familiarizat cu războiul venusian. Cu doi ani mai înainte locuise într-un palat la câteva sute de mile mai departe şi avusese funcţia de Comandant-Şef, atribuită acum lui Jerrin. Aşa că nu era necesar să studieze situaţia chiar de la început. Nu trebuia decât să se familiarizeze cu schimbările survenite în ultimul an şi jumătate. Şi, deşi erau numeroase, nu-i fu greu deloc.

Reuşise încă din prima zi să-şi atingă obiectivul principal: înlocuirea ofiţerilor îndoielnici cu alţii, din ceata de linguşitori pe care o adusese cu sine din Linn. Tews simţise mustrări de conştiinţă pentru această acţiune, dar o considera justificată din

motive de forţă majoră. Din moment ce avea de-a face cu ofiţeri ce conspirau împotriva lui, era nevoit să meargă şi el pe căi ocolite. Cel mai important era să se asigure că armata nu era folosită împotriva lui, Lordul Consilier, moştenitorul legal al Imperiului Linn, singurul om care nu era mânat de scopuri autocratice şi egoiste.

O altă măsură de prevedere a fost modificarea poziţiilor unora dintre trupele lui Jerrin. Ea privea în special legiunile pe care Jerrin le adusese cu el de pe Marte şi care, probabil, îi erau dintre cele mai loiale. Era de dorit ca el să nu le cunoască poziţia în următoarele câteva săptămâni critice.

În cea de-a douăsprezecea zi, primi de la un spion informaţia pe care o aştepta. Jerrin, care plecase cu două zile în urmă într-o inspecţie a frontului, se întorcea în Mered. Tews nu avu decât o oră la dispoziţie. Încă pregătea punerea în scenă pentru discuţia ce avea să urmeze, când fu anunţat Jerrin. Tews le zâmbi curtenilor adunaţi în preajma sa.

Spuse cu voce tare:

— Transmite-i excelenţei sale că pentru moment sunt ocupat, dar dacă mai aşteaptă puţin voi fi încântat să-l primesc.

Remarca, împreună cu surâsul plin de subînţeles care o însoţi, stârni un murmur de uimire în încăpere. Din nenorocire, Jerrin nu avusese răbdare să aştepte transmiterea mesajului şi păşea deja spre mijlocul încăperii. Nu se opri până când nu ajunse în faţa lui Tews. Ultimul îl privi alene, cu obrăznicie.

— Ei bine, ce e?

Jerrin vorbi liniştit:

— Este o îndatorire neplăcută, distinse Lord Consilier, să vă aduc la cunoştinţă că va fi nevoie să evacuez neîntârziat toţi civilii din Mered. Ca urmare a unui şir de neglijenţe din partea unor anumiţi ofiţeri aflaţi în prima linie, venusienii au izbutit să facă o breşă în nordul oraşului. Se vor da lupte în Mered înainte de venirea zorilor.

Câteva dintre doamne şi nu puţini dintre domnii aflaţi de faţă lăsară să le scape ţipete îngrijorate, apoi se iscă o mişcare generală spre ieşiri. Un răcnet al lui Tews opri dizgraţioasa panică. Se lăsă pe spate în jilţul său şi rânji.

— Nădăjduiesc că ofiţerii neglijenţi au fost pedepsiţi cum se cuvine, spuse el.

— Treizeci şi şapte dintre ei au fost executaţi. Iată o listă cu numele lor, o puteţi cerceta pe îndelete, răspunse Jerrin.

Tews zvâcni în picioare.

— Executaţi!

Avu deodată teribila bănuială că Jerrin nu ar fi executat cu uşurinţă nişte oameni care se aflaseră sub comanda lui timp mai îndelungat. Smulse cu un gest repezit sigiliul de pe document şi parcurse în fugă rândurile cu privirea.

Fiecare dintre numele scrise acolo era al unuia dintre adepţii săi, unul dintre cei pe care el însuşi îi numise în ultimele douăsprezece zile.

Ridică ochii încet şi se uită ţintă la tânărul din faţa lui. Privirile li se întâlniră şi se înfruntară. Ochilor albaştri şi reci ai lui Tews, încărcaţi de ură, le răspundea dispreţuitoare lucirea metalică din ochii cenuşii şi neînduplecaţi ai lui Jerrin.

— Excelenţă, spuse ultimul cu voce calmă, una dintre legiunile mele marţiene a fost măcelărită. Tot ceea ce am plănuit şi am clădit cu răbdare şi trudă în tot acest ultim an s-a prăbuşit. Cred că cei care se fac vinovaţi de dezastru ar face mai bine să părăsească planeta şi să se întoarcă la viaţa de huzur din Linn. Dacă nu, se va întâmpla exact lucrul de care se tem atât de mult.

Înţelese pe loc că riscase o declaraţie primejdioasă. Vorbele lui îl făcură pe Tews să înţepenească. Pentru o clipă, figura sumbră a acestuia se schimonosise de furie, dar, graţie unui efort teribil, reuşi să se stăpânească.

Se ridică.

— Având în vedere gravitatea situaţiei, spuse el, voi rămâne în Mered şi mă voi ocupa personal de toate trupele, până la noi ordine. Veţi preda imediat cartierul general ofiţerilor mei.

— Dacă ofiţerii dumneavoastră, răspunse Jerrin, se apropie de cartierul meu general, vor fi alungaţi cu biciul. Şi asta este valabil pentru *oricine* din această parte a oraşului.

Se răsuci pe călcâie şi părăsi încăperea. Încă nu ştia cum va rezolva teribila criză care apăruse.

CAPITOLUL XVII

CLANE petrecuse cele trei săptămâni în care frontul venusian se prăbuşea explorând miile de orificii care se deschideau în pereţii. Craterului. Şi, deşi ameninţarea cetelor de venusieni nu se materializă, pentru mai multă siguranţă îşi mută întregul grup pe fundul craterului. Fură instalate posturi de pază pe cele trei trasee principale care duceau în adâncuri, iar două nave spaţiale supravegheau în permanenţă împrejurimile şi craterul însuşi. Aceste măsuri de prevedere, deşi nu erau suficient de liniştitoare, ajutau destul de mult. Orice tentativă a unor atacatori de a coborî să ia cu asalt tabăra ar fi fost o acţiune atât de complicată, încât ar fi rămas îndeajuns timp pentru a îmbarca toţi oamenii în nave şi a părăsi locul.

Acesta nu era singurul avantaj. După o jumătate de secol de stăpânire a celor din Linn, venusienii, deşi venerau o divinitate a mării numită Submerne, respectau şi zeii atomici. Era îndoielnic că ei ar fi riscat să aducă divinităţii o ofensă încercând să pătrundă într-unul dintre lăcaşurile zeilor. Aşa că cei şase sute de oameni aflaţi în prăpastie erau protejaţi de restul lumii nu numai de inaccesibilitatea pereţilor verticali ai craterului, ci şi de factorul psihologic.

În fiecare zi, una dintre navele spaţiale se deplasa la Mered, iar când revenea în străfundul genunii, Clane urca la bord, ciocănind rând pe rând la fiecare uşă. Întotdeauna era primit cu băgare de seamă, fie de către un bărbat, fie de către o femeie, şi cu fiecare avea o discuţie confidenţială. Spionii lui nu se vedeau niciodată unul cu altul. Întotdeauna reveneau în Mered pe înserat şi coborau câte unul în diferite puncte ale oraşului.

Spionii nu erau cu toţii mercenari. Existau oameni din cele mai înalte pături sociale ale Imperiului care îl priveau pe mutantul Linn ca pe succesorul firesc al Lordului Conducător. Pentru ei, Tews era mai degrabă un locţiitor provizoriu şi urma să fie îndepărtat la momentul potrivit. Mereu, astfel de indivizi

aparţinând tot altor grupuri, îşi schimbau atitudinea după ce îl întâlneau pe Clane şi deveneau pentru el preţioase surse de informaţii. Clane însă îşi cunoştea locul mai bine decât aceşti binevoitori. Oricât de bună impresie făcea oamenilor inteligenţi, realitatea era că un mutant nu putea deveni cârmuitorul Imperiului. Abandonase cu mult timp în urmă asemenea ambiţii, concentrându-se asupra a două obiective politice majore.

Mai trăia încă, ba mai mult, se afla chiar într-o poziţie privilegiată, numai pentru că familia lui era una dintre cele mai puternice din Linn. Deşi nu avea prieteni printre rubedeniile lui, ele îl tolerau datorită legăturii de sânge. Avea tot interesul ca ei să deţină în continuare funcţii înalte. Când se aflau la ananghie, era nevoit să facă tot ce-i stătea în putere pentru a le veni în ajutor. Acesta devenise primul lui obiectiv.

Cel de-al doilea era să participe într-un fel la toate mişcările politice importante care aveau loc în Imperiul Linn, ceea ce ţinea de o ambiţie care nu credea că i se va împlini vreodată. Îşi dorea să ajungă general. După cum i se părea lui privind dinafară, războiul era, în aspectele sale practice, crud şi lipsit de inteligenţă. Din fragedă copilărie studiase strategia şi tactica, în intenţia de a reduce confuzia la un punct cât mai mic... La un punct în care bătăliile să poată fi câştigate prin ceva mai mult decât printr-o manevră iscusită şi norocoasă.

Sosi în Mered a doua zi după ciocnirea dintre Tews şi Jerrin şi îşi stabili reşedinţa într-o casă pe care o alesese cu mult timp în urmă pentru el şi suita lui. Acţionase cât mai discret, dar nu-şi făcea iluzii că venirea sa va trece neobservată. Ceilalţi erau şi ei diabolic de inteligenţi, întocmai ca el însuşi, cu toţii întreţineau armate de iscoade. Toate planurile care depindeau de păstrarea unor secrete purtau meteahna fragilităţii. Iar faptul că uneori ele izbuteau, dovedea mai degrabă că adversarul nu fusese suficient de abil. Era una dintre bucuriile vieţii să fii în stare să duci la îndeplinire toate pregătirile necesare pentru o astfel de întreprindere, în văzul şi auzul inamicului.

Fără să se grăbească, se apucă să facă tocmai acest lucru.

CAPITOLUL XVIII

CÂND TEWS FU INFORMAT despre descinderea lui Clane în Mered, la aproape o oră după ce ea avusese loc, evenimentul nu-i prea trezi interesul. Mult mai importante erau, – sau aşa păreau – veştile care soseau neîntrerupt din alte surse şi care priveau dispunerea trupelor lui Jerrin pentru apărarea oraşului. Ceea ce îl uimea pe Tews era faptul că unele dintre aceste informaţii veneau chiar de la Jerrin, sub forma unor copii ale ordinelor pe care le dăduse.

Oare încerca el să restabilească relaţiile, prefăcându-se să nu-şi dea seama că avusese loc o ruptură? Era o manevră neaşteptată şi nu putea însemna decât că deja criza începuse înainte ca Jerrin să fie pregătit. Tews surâse cu răceală la acest gând. Acţiunea lui hotărâtă aruncase opoziţia într-o zăpăceală generală. Nu va fi nicio problemă să ocupe a doua zi dimineaţă cartierul general al lui Jerrin cu cele trei legiuni ale sale şi astfel să pună capăt rebeliunii.

Până la ora trei, Tews transmisese toate dispoziţiile necesare. Pe la patru, o iscoadă cu totul specială, aflată în slujba sa – fiul scăpătat al unui cavaler – îi raportă că Lord Clane trimisese un mesager la Jerrin, solicitându-i o • întrevedere în acea seară. Aproape imediat alţi spioni îl informară despre activitatea care avea loc la reşedinţa lui Clane. Printre alte lucruri, mai multe obiecte rotunde, învelite în pânză, fuseseră transportate din nava spaţială în casă. Mai mult de o tonă de praf fin de cupru, aflat în saci, ajunsese într-o dependinţă din beton. În sfârşit, un cub dintr-un material asemănător celui folosit la construcţia templelor fusese descărcat cu grijă. Probabil că era nu numai greu, ci şi foarte fierbinte, pentru că sclavii care îl duseseră în casă folosiseră frânghii şi mănuşi căptuşite cu azbest.

Tews chibzui asupra celor aflate; lipsa lor de sens îl îngrijora. Îşi aminti dintr-odată poveştile confuze pe care le auzise în legătură cu mutantul, poveşti cărora nu le acordase nicio atenţie

până atunci. Nu era momentul în care să-şi asume riscuri. Ordonă ca o escortă de cincizeci de oameni să-l însoţească şi porni spre reşedinţa din Mered a lui Clane.

Priveliştea îl uimi pe Tews când privi locul pentru prima oară. Nava spaţială, despre care i se spusese că a plecat, era din nou acolo. O nacelă, de felul celor atârnate sub nave atunci când era necesară transportarea urgentă a unui mare număr de soldaţi, se găsea suspendată cu un cablu gros agăţat de traversa cea mai de jos. În spaţiu, nacelele erau folosite numai pentru transportul mărfurilor. Acum se afla pe sol şi în jurul ei mişuna o mulţime de sclavi. Tews izbuti să vadă ce făceau numai după ce se apropie.

Fiecare om avea agăţat în jurul gâtului un sac de pânză cu pulbere de cupru, iar un soi de soluţie chimică era folosită pentru a acoperi cu praful de cupru carcasa semitransparentă a nacelei.

Tews, o matahală dolofană cu ochi albaştri, pătrunzători, coborî din lectică. Dădu fără grabă târcoale nacelei, dar cu cât se uita mai mult, cu atât operaţiunea i se părea mai de neînţeles. Şi, curios, nimeni nu-i acorda niciun pic de atenţie. Se aflau acolo doi gardieni, dar probabil că nu primiseră niciun fel de instrucţiuni în privinţa spectatorilor. Stăteau tolăniţi în diverse poziţii, fumau, îşi spuneau glume deocheate, fără să pară câtuşi de puţin conştienţi că în preajma lor se afla Lordul Consilier al Imperiului Linn.

Tews nu încercă să-i lămurească. Încurcat şi nehotărât, păşi încet spre casă. Din nou, nimeni nu făcu efortul de a-i ieşi în cale. În holul imens dinăuntru, o mulţime de savanţi templieri stăteau la taclale şi se amuzau. Îi aruncară o privire curioasă, dar nu părură să-şi dea seama că nu era de-al lor.

Tews întrebă calm:

— Lordul Clane e înăuntru?

Unul dintre savanţi se întoarse pe jumătate şi încuviinţă peste umăr, familiar:

— Îl găseşti în cabinet, lucrează la binecuvântare.

Mai erau savanţi şi în camera de zi. Când îi văzu, Tews se posomori înăuntrul lui. Venise pregătit pentru o acţiune hotărâtă, dacă era nevoie. Dar n-ar fi fost înţelept să-l aresteze pe Clane de faţă cu atât de mulţi savanţi templieri. Şi în plus, erau prea multe gărzi. Deşi nu vedea niciun motiv pentru arestare. Totul părea să facă parte din pregătirea unei ceremonii religioase. Îl

găsi pe Clane în cabinet, o încăpere de mărime mijlocie care dădea într-un patio. Clane stătea cu spatele la el, concentrat profund asupra unui cub din materialul de construcţie al templelor. După descrierea făcută de iscoadele sale, Tews îl recunoscu: era obiectul greu şi „fierbinte” pe care sclavii năduşiseră cărându-l cu atâta grijă de la nava spaţială. Pe masă, lângă „cub”, se aflau şase emisfere dintr-o substanţă arămie. Nu apucă să le cerceteze îndeaproape, căci Clane se întoarse să vadă cine a intrat. Se îndreptă zâmbitor.

Tews rămase pe loc, privind întrebător. Tânărul se apropie.

— Nădăjduim cu toţii, spuse el, că această baghetă, pe care am descoperit-o în craterul cu lăcaşul zeilor, este legendara baghetă de foc. După cum spune povestea, o condiţie esenţială era ca mânuitorul ei să fie curat la suflet, şi dacă această condiţie era îndeplinită, zeii puteau găsi de cuviinţă ca, în anumite împrejurări, să activeze bagheta.

Tews încuviinţă cu gravitate, apoi arătă cu mâna spre obiect.

– Este o bucurie pentru mine, spuse el, să te găsesc preocupat de aceste chestiuni religioase. Consider ca deosebit de important faptul că un membru al ilustrei noastre familii a dobândit un rang înalt în ierarhia templelor, şi vreau să te asigur că indiferent ce se va întâmpla făcu o pauză plină de subînţeles *indiferent ce se va întâmpla,* te poţi bizui pe mine ca protector şi prieten.

Se întoarse la palatul Heerkel, dar fiind prevăzător din fire şi ştiind prea bine că nu toţi oamenii sunt atât de curaţi la suflet pe cât pretind, îşi instrui spionii să fie cu ochii în patru la orice acţiune subversivă.

Aflase la timpul cuvenit că Clane fusese invitat la cină de către Jerrin, dar că acesta îl primise cu aceeaşi afectare rece care caracteriza de mult timp relaţiile dintre cei doi fraţi. Unul dintre sclavii care serveau la masă, mituit de o iscoadă, mărturisise că la un moment dat, în timpul cinei, Clane insistase ca o sută de nave spaţiale să fie retrase din patrulare pentru a li se încredinţa o altă misiune, pe care sclavul nu o prea înţelesese.

Mai auzise ceva despre străpungerea liniei frontului la nord-est, dar informaţia era atât de confuză, încât Lordul Consilier nu se mai gândi la ea până când, la scurt timp după miezul nopţii, fu trezit din somn de strigătele disperate ale oamenilor şi de zăngănitul de arme care răzbătea prin uşa dormitorului său.

Înainte de a apuca să facă altceva decât să se ridice în capul oaselor, uşa se izbi de perete şi o mulţime de soldaţi venusieni năvăliră în încăpere.

Frontul de nord-est fusese într-adevăr străpuns.

Era a treia noapte a captivităţii lui, noaptea execuţiei. Tews se înfioră când paznicii veniră să îl ia la o oră după lăsarea întunericului. Îl conduseră afară, unde bezna era străpunsă de luminile unor focuri. Urma să fie primul. După ce trupul său va fi ridicat în laţ, douăzeci de mii de venusieni vor ridica în ştreang zece mii de soldaţi din Linn. Era de aşteptat ca zvârcolirile şi chinurile să dureze încă zece minute, sau chiar mai mult.

Tews privea în jur cu ochii împăienjeniţi; noaptea nu semăna cu nicio alta pe care o trăise. Nenumărate focuri ardeau pe tot întinsul câmpiei. În apropiere se zărea stâlpul înalt de care avea să fie spânzurat. Ceilalţi se înşirau imediat după acesta, rânduri-rânduri. Stâlpii erau plantaţi la mai puţin de cinci picioare, unul de altul, distanţa dintre rânduri fiind de zece picioare, pentru ca focurile de tabără ce trebuiau să lumineze scena să poată să încapă.

Nenorociţii se aflau la locul execuţiei, cu mâinile şi picioarele legate, cu funiile în jurul gâturilor.

Tews nu reuşea să distingă decât primul rând. Întreg acest şir de victime era alcătuit de ofiţeri; cu toţii erau liniştiţi. Unii stăteau de vorbă cu cei de lângă ei, dar când Tews fu condus alături, tăcură imediat.

Niciodată în viaţa lui nu mai văzuse Tews o asemenea descurajare cuprinzând atât de multe figuri deodată. Se auziră strigăte de groază şi gemete de disperare. Lordul Consilier nu se aşteptase să fie recunoscut, dar era posibil ca oamenii să fi fost preveniţi în legătură cu identitatea lui. În realitate, barba nerasă de trei zile şi noaptea cu umbrele tremurătoare ale focurilor nu puteau să le ofere deplină siguranţă. Toţi tăcură când urcă pe eşafod. Însuşi Tews rămase liniştit şi palid în timp ce funia îi era potrivită în jurul gâtului. La vremea lui poruncise şi el ca mulţi să fie spânzuraţi. Era o senzaţie diferită şi înfiorătoare să fii victimă şi nu judecător.

Sentimentul de furie care îl încerca provenea din înţelegerea faptului că nu s-ar fi aflat acolo dacă ar fi crezut posibilă o

schimbare. Dimpotrivă, fusese convins că Jerrin îşi va păstra poziţiile în faţa duşmanului şi că legiunile sale vor prelua controlul de la Jerrin.

Undeva în adâncul lui crezuse în onestitatea lui Jerrin. Încercase să-l umilească în aşa fel încât să-i răpească onorurile cuvenite acestui tânăr cu care nu dorea să împartă conducerea statului. Mânia lui neputincioasă îl făcuse să ajungă repede încredinţat că în realitate Jerrin complotase împotriva sa. Învălmăşeala din mintea lui avea să crească pentru încă un motiv: în acel moment privi întâmplător în jos şi acolo, lângă platformă, împreună cu un grup de căpetenii venusiene, îl văzu pe Clane.

Şocul resimţit fu enorm. Tews se holbă la silueta subţire a tânărului şi crezu că are, în sfârşit, imaginea clară a ceea ce se petrecea. Existase o înţelegere perfidă între Jerrin şi venusieni. Observă că mutantul era înveşmântat în roba de învăţat templier şi că purta în mână „bagheta de foc”, lungă de patru picioare. Asta îi aminti ceva. Uitase cu totul de binecuvântarea cerului. Privi în sus, dar întunericul era de nepătruns. Dacă nava şi nacela se aflau undeva acolo, ele erau învăluite în beznă, invizibile şi inaccesibile.

Se uită din nou în jos spre mutant şi îşi luă inima în dinţi pentru a-i vorbi, dar înainte de a apuca să spună ceva, Clane zise:

— Excelenţă, să nu ne pierdem timpul cu acuzaţii reciproce. Moartea dumneavoastră nu ar face decât să reînvie războiul civil în Linn. Este ultimul lucru pe care îl dorim şi în această noapte v-o vom dovedi, în ciuda îndoielilor pe care le aveţi.

Tews se abţinu. Cântări iute şansele de salvare. Nu exista niciuna. Dacă navele spaţiale ar fi încercat să debarce trupe, venusienii nu ar fi avut decât să tragă de funii şi să-i spânzure pe prizonierii înlănţuiţi, iar apoi să-şi întoarcă imensa armată ca să respingă atacurile disperate lansate de puzderia de nave spaţiale. Pentru această manevră erau fără îndoială pregătiţi; de vreme ce era singura speranţă posibilă şi ea nu se putea îndeplini, însemna că vorbele lui Clane nu erau decât o amăgire.

Se dezmetici brusc din gânduri pentru că împăratul venusian, un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu figura încruntată, tocmai urca scările platformei. Aşteptă câteva minute până când, treptat, peste mulţimea uriaşă se lăsă liniştea, apoi se apropie de

grupul de megafoane din faţă şi vorbi în limbajul comun venusian.

— Fraţi venusieni, spuse el, în această noapte a răzbunării tuturor crimelor pe care Imperiul Linn le-a făptuit împotriva noastră, avem cu noi un trimis al Generalului-Conducător al ticăloşilor noştri inamici. A venit cu o ofertă, aşa că vreau să vină aici sus, să v-o spună el însuşi, pentru ca să-i puteţi râde şi voi în nas, cum am făcut şi eu.

Din întuneric se auzi strigătul mulţimii:

— Spânzuraţi-l! Spânzuraţi-l şi pe el!

Tews îngheţă la auzul urletelor furioase, dar fu nevoit să admire dibăcia căpeteniei venusiene. Era omul căruia supuşii îi puseseră de multe ori la îndoială priceperea în luptă. Faţa lui avea trăsăturile fioroase şi îndârjite ale unui general preocupat, care ştia ce înseamnă critica. Ce ocazie era acest război pentru câştigarea sprijinului maselor!

Clane urcă treptele. Aşteptă până se făcu din nou linişte, apoi spuse cu o voce surprinzător de puternică:

— Zeii atomici ai Linn-ului, ai căror trimis sunt, s-au săturat de acest război. Îi chem să-l oprească ACUM.

Împăratul venusian se repezi spre el.

— Nu asta e ceea ce voiai să spui, strigă. Te voi…

Se opri. Pentru că apăruse soarele.

Apăruse soarele! De mai multe ore, acesta coborâse dincolo de orizontul roşu ca focul al mării de nord. Acum, dintr-un salt, răsărise pe cer deasupra capetelor tuturor.

Scena iminentelor execuţii se contură clar ca în miezul zilei. Toţi stâlpii spânzurătorilor, cu victimele alături de mii de spectatori venusieni, câmpia vastă şi îndepărtatul oraş de coastă – acum vizibil – totul era scăldat într-o lumină orbitoare.

Umbrele începeau în partea cealaltă a câmpiei. Poziţia oraşului putea fi ghicită numai datorită uşoarelor reflexii luminoase. Marea de la nord şi munţii din sud rămăseseră ca şi până atunci în beznă.

Zărind zonele întunecate, Tews înţelese că nu soarele se afla pe cer, ci o incredibilă minge de foc, un izvor de lumină care, pentru acea milă cubică de spaţiu în care se aflau, egala soarele în intensitatea strălucirii. Zeii din Linn răspunseseră la chemarea care le fusese adresată.

Gândul îi fu întrerupt aici. Se auzi un strigăt pornit din zecile de mii de piepturi, un strigăt mai neomenesc şi mai teribil decât orice alt sunet pe care Tews îl auzise până atunci, în el era spaimă, disperare şi o profundă veneraţie. Bărbaţi şi femei, laolaltă se lăsară în genunchi. În acea clipă, conducătorul venusian resimţi măsura înfrângerii. Cu un urlet teribil se repezi spre zăvorul trapei pe care stătea Tews. Cu coada ochiului, Tews îl zări pe Clane înălţând bagheta de foc.

Fără nicio urmă de flacără, împăratul se... topi.

Tews nu a reuşit niciodată după aceea să înţeleagă ce s-a petrecut de fapt în acel moment, deşi a păstrat în memorie imaginea unei fiinţe umane transformându-se literalmente într-o substanţă lichidă. Aceasta se prelinse pe platformă şi, arzând lemnul, lăsă în urmă o gaură. Imaginea fusese atât de teribilă, încât Tews închisese ochii, neîndrăznind să admită că ceea ce văzuse fusese adevărat. Când în cele din urmă privi iar, navele spaţiale coborau din văzduh. Pentru venusienii deja prosternaţi, apariţia neaşteptată a cincizeci de mii de soldaţi din Linn în mijlocul lor păru probabil un miracol la fel de mare ca şi celelalte două la care fuseseră martori.

O întreagă armată de rezervă a fost capturată în acea noapte şi, cu toate că luptele de pe celelalte insule au continuat încă multă vreme, cucerirea marii insule Uxta s-a încheiat în câteva săptămâni. Cuvântul lui Clane se dovedi mai presus de orice îndoială.

O săptămână mai târziu, într-o după-amiază noroasă, Clane se afla printre personalităţile originare din Linn care asistau la plecarea flotilei de nave ce avea să-l însoţească pe Lordul Consilier Tews înapoi pe Pământ. Tews sosise împreună cu suita sa şi, în timp ce urca pe platformă, un grup de iniţiaţi templieri izbucni într-o incantaţie paroxistică. Lordul Consilier se opri şi ascultă preţ de un minut, cu un zâmbet vag în colţul buzelor.

Întoarcerea pe Pământ – sugerată discret de către Clane – îl mulţumea întru totul. Va duce cu el primele veşti despre victoria asupra venusienilor; va avea răgazul să înăbuşe toate zvonurile despre faptul că însuşi Lordul Consilier a fost capturat în mod umilitor; şi, peste toate, va fi cel care va insista pentru acordarea tuturor onorurilor triumfale lui Jerrin.

Se mira că în ultimul timp uitase de recunoscuta lui iscusinţă

pentru asemenea lucruri. Pe când se urca la bordul navei amiral, iniţiaţii începură să psalmodieze din nou.

Era evident că zeii atomici erau şi ei mulţumiţi.

CAPITOLUL XIX

ÎN PRIMA LUI CUVÂNTARE adresată Patronatului, după întoarcerea de pe Venus, Tews spuse printre altele: „Deşi pare greu de crezut, Imperiul Linn nu mai are acum nicăieri duşmani de temut. Odată ce adversarii noştri de pe Marte şi Venus au fost învinşi definitiv în ultimele două decenii, ne găsim într-un moment unic, istoric: suntem singura mare putere din Univers. Ne aşteaptă o lungă perioadă de pace şi reconstrucţie”.

Când reveni la palat, ovaţiile Patronatului îi mai răsunau încă în urechi, iar dispoziţia sa era una optimistă. Iscoadele îl informaseră deja că patronii îi acordau cele mai mari merite pentru victoria de pe Venus. La urma urmei, războiul trenase multă vreme înaintea sosirii sale acolo. Apoi brusc, aproape peste noapte, luase sfârşit. Concluzia era că strălucitoarele lui calităţi de conducător îşi aduseseră o contribuţie hotărâtoare. Nu-i trebuia prea multă perspicacitate lui Tews pentru a înţelege că, în asemenea condiţii, putea să-şi permită generozitatea de a-i acorda laurii triumfului lui Jerrin fără a pierde nimic din onorurile cuvenite sieşi.

În pofida propriilor cuvinte rostite în faţa Patronatului, pe măsură ce săptămânile se scurgeau paşnice, deveni treptat surprins de adevărul vorbelor sale: nu aveau duşmani. Nu exista nicio ameninţare. Deşi părea greu de crezut, Universul aparţinea Imperiului Linn şi, în postura de Lord Consilier, puterea lui se răsfrângea acum asupra mai multor supuşi decât i se întâmplase vreodată unui om. Aşa vedea Tews lucrurile.

Desigur, avea să fie un conducător devotat – se grăbea să-şi repete asta, nerecunoscându-şi vanitatea. Imagina construcţii imense care să reflecte gloria Imperiului Linn şi anii de aur ai cârmuirii Tews. Închipuirea era atât de nobilă şi însufleţitoare, încât multă vreme s-a mulţumit să se îmbete cu aceste planuri magnifice, fără să acţioneze concret în vreun fel.

Fu informat curând despre întoarcerea lui Clane de pe Venus.

La puţin timp după aceea, primi un mesaj din partea mutantului:

Excelenţei Sale,
Lordului Consilier Tews.
Prea onorate unchi,

Aş dori să vă vizitez pentru a vă pune în temă cu concluziile mai multor discuţii purtate cu fratele meu, Jerrin, şi care privesc anumite potenţiale ameninţări la adresa imperiului. Deşi nu pare foarte important, suntem amândoi preocupaţi de preponderenţa sclavilor printre cetăţenii Pământului şi suntem nemulţumiţi de lipsa noastră de informaţii legate de situaţia actuală a populaţiilor de pe sateliţii lui Jupiter şi Saturn.

De vreme ce acestea reprezintă singurele pericole ale momentului, cu cât mai repede vom examina fiecare aspect al problemelor, cu atât vom fi mai siguri că destinul Imperiului Linn va putea fi controlat printr-o acţiune inteligentă şi nu va depinde în viitor de hazard, care de multe generaţii a reprezentat elementul principal al guvernărilor.

Al dumneavoastră supus nepot,
Clane

Scrisoarea îl irită pe Tews. I se părea obraznică. Îi reamintea că autoritatea lui în Linn, ca şi viitorul pe care îl plănuia pentru Imperiu, nu erau complete, şi că în realitate aceşti nepoţi puteau cere anumite compromisuri în stare să facă să pălească măreţia pe care, evident, numai el o întrezărea. Cu toate acestea, răspunsul lui fu diplomatic:

Dragul meu Clane,

Mi-a făcut plăcere să aflu veşti de la tine şi imediat ce mă voi întoarce din munţi voi fi bucuros să te primesc şi să discutăm în întregime toate problemele. Am dat instrucţiuni diverselor departamente să adune informaţii, în aşa fel încât atunci când ne vom întâlni, vom putea sta de vorbă pe date reale.

Tews,
Lord Consilier

Dăduse într-adevăr acele instrucţiuni şi chiar ascultase o scurtă informare din partea unui ofiţer care era „expert” în ceea ce priveşte condiţiile de pe sateliţii planetelor Jupiter şi Saturn. Aceştia erau locuiţi de triburi aflate în diverse stadii de culturi barbare. Rapoarte recente, întocmite în urma chestionării primitivilor sosiţi de acolo şi a comercianţilor care vizitaseră anumite porturi de destinaţie, indicau că vechile confruntări bazate pe intrigă şi crimă continuau între căpeteniile triburilor în lupta pentru supremaţie.

Uşurat, deşi era dinainte convins că situaţia n-ar putea fi decât cea descrisă, Tews plecă în vacanţă la munte, însoţit de o suită de trei sute de curteni şi cinci sute de sclavi. Încă se afla acolo o lună mai târziu, când sosi un al doilea mesaj din partea lui Clane:

Prea distinse Lord Consilier Tews,

Răspunsul domniei voastre la mesajul meu mi-a adus o mare uşurare. Îndrăznesc să apelez în continuare la bunăvoinţa voastră, rugându-vă să cereţi şefilor de departament să afle numărul celor care se găsesc acolo şi poziţia lor. Motivul acestei întrebări este descoperirea că mulţi dintre agenţii mei de pe Europa, cel mai mare satelit al lui Jupiter, au fost executaţi pe neaşteptate în urmă cu un an şi că în realitate toate informaţiile pe care le deţin despre acel teritoriu se bazează pe rapoarte care, pe lângă că sunt vechi de mai bine de doi ani, sunt şi foarte vagi. Se pare că, în urmă cu cinci ani, un nou conducător a început să unifice Europa; iar rapoartele agenţilor mei – am constatat cercetând informaţiile furnizate – au devenit mai puţin clare cu fiecare lună. Bănuiesc că am fost victima unei propagande bine puse la punct. Dacă este aşa, faptul că cineva a fost atât de şiret încât să-mi anihileze canalele de informare mă îngrijorează.

Acestea sunt doar presupuneri, desigur, dar cred că ar fi înţelept ca oamenii dumneavoastră să facă o anchetă, având în vedere că actualele noastre surse de informare nu inspiră încredere.

Al dumneavoastră credincios servitor şi nepot,

Pomenirea „agenţilor” lui Clane îl făcu pe Tews să-şi reamintească fără plăcere că trăia într-o lume de spioni.

„Îmi închipui”, gândi el dezgustat, „că şi acum se face propagandă împotriva mea, pentru că mă aflu în vacanţă. Oamenii n-au de unde să ştie ce planuri grandioase în folosul statului pun la cale împreună cu sfetnicii mei, în această aşa-zisă călătorie de plăcere”.

Se întrebă dacă, în cazul în care ar da o serie de declaraţii publice despre viitorul măreţ al Imperiului, nu ar pune stavilă criticilor.

Starea de iritare nu îl părăsi toată ziua; după ce reciti scrisoarea lui Clane, ajunse la concluzia că era de preferat o apropiere calmă şi diplomatică. Trebuia să fie în permanenţă pregătit pentru orice eventualitate.

Aşa că dădu instrucţiunile necesare şi după ce îl informă pe Clane despre aceasta, începu să reflecteze serios la ce avea să se întâmple peste şase sau opt luni, când întoarcerea lui Jerrin urma să fie întâmpinată triumfal. Perspectivele nu mai păreau la fel de mulţumitoare ca atunci când el însuşi revenise de pe Venus. Nepoţii lui erau înclinaţi din ce în ce mai mult să se amestece în problemele de stat şi într-adevăr aveau amândoi dreptul legal de a fi consilierii guvernului. În conformitate cu legea, fiecare dintre ei avea un vot în Consiliul Imperiului, cu toate că niciunul nu putea influenţa direct administraţia.

„Presupun”, recunoscu în silă Tews, „că Clane ar avea acest drept, dar parcă mama spunea odată că: <acela care îşi exercită drepturile întotdeauna este un prost. >” Râse, strâmbându-se.

În acea noapte, cu puţin înainte de a merge să se culce, Tews avu o clipă de inspiraţie. „Mă cuprinde din nou neîncrederea – aceleaşi nelinişti care nu-mi dădeau pace când eram pe Venus. Cred că nu-mi prieşte atmosfera asta afurisită de la palat”.

Se credea incapabil de gânduri josnice, meschine, şi dacă le tolera altora – îşi spunea el – o făcea fără tragere de inimă şi numai datorită influenţei pe care o puteau ei avea asupra statului.

Simţul datoriei – aceasta era adevărata lui vocaţie, era convins! El îl silea să fie prevăzător, ba chiar să recurgă la intrigi

şi urzeli, deşi era revoltat de orice uneltire.

Convingerea integrităţii sale fundamentale îl linişti pe Tews. „La urma urmei”, îşi spuse, „s-ar putea ca întâmplător să mă mai înşel, dar nu greşesc dacă rămân cu ochii în patru la orice ameninţare, de oriunde ar veni ea. Chiar şi un mutant, cu ceva cunoştinţe ştiinţifice şi arme, este un subiect pe care, ca protector al statului, trebuie să-l iau în seamă”.

Chibzuise deja îndelung la armele pe care văzuse că le folosise Clane pe Venus. Şi, după câteva zile, ajunse la concluzia că trebuia să acţioneze. Spunându-şi că nu are de ales, îi comunică în cele din urmă lui Clane:

Dragul meu nepot,

Deşi nu ai considerat necesar să soliciţi protecţia pe care rangul şi importanţa muncii tale o îndreptăţesc, sunt convins că vei fi bucuros să afli că Statul este pregătit să-şi asume grija faţă de materialele pe care le-ai recuperat din sălaşurile zeilor şi din alte locuri străvechi.

Cel mai sigur loc pentru asta este reşedinţa ta din Linn. În acest sens am aprobat fondurile necesare pentru a transporta în oraş tot echipamentul pe care îl deţii la proprietatea de la ţară. O unitate de gardă va sosi acolo în mai puţin de o săptămână cu mijloace de transport potrivite, iar o altă unitate de gardă va primi în aceste zile misiunea de a asigura paza reşedinţei din oraş.

Căpitanul gărzii, care va fi direct răspunzător în faţa mea, va îndeplini, bineînţeles, toate condiţiile necesare continuării activităţii tale.

Este o plăcere pentru mine, dragă Clane, să-ţi asigur această protecţie costisitoare, dar meritată.

Peste un timp nu prea îndepărtat aş vrea să-mi acorzi favoarea de a-mi arăta personal materialele, pentru a avea o imagine a comorilor pe care le ai în colecţia ta, în scopul găsirii unor viitoare întrebuinţări pentru binele general.

Cu urări cordiale,
Tews,

Lord Consilier

„Cel puţin”, gândi Tews, după ce expediase mesajul şi dăduse ordinele necesare unităţilor militare, „asta va face pentru moment ca tot materialul să se afle într-un singur loc. Mai târziu, poate avea loc oricând un control mai sever, deşi sper să nu fie cazul, desigur”.

Înţeleptul cârmuitor se gândea la orice situaţie neprevăzută. Chiar şi activitatea rudelor sale cele mai apropiate trebuia studiată amănunţit.

Află curând că Clane nu opusese nicio împotrivire şi că materialele fuseseră transportate în Linn tară probleme.

Se mai găsea încă în palatul de la munte al familiei Linn când sosi o a treia scrisoare de la Clane. Deşi redactată foarte concis, era un document public de o deosebită importanţă. Introducerea suna aşa:

Unchiului nostru, Lordul Consilier.

Noi, Lorzii Jerrin şi Clane Linn, am ajuns la părerea că preponderenţa sclavilor în Linn a devenit periculoasă şi deoarece sclavia nu are ce căuta într-un stat sănătos, îi propunem Lordului Consilier Tews ca în timpul guvernării sale să emită drept regulă generală pentru generaţiile viitoare următoarele principii:

1. Toate fiinţele umane care respectă legile au dreptul să hotărască libere asupra propriei persoane.

2. În cazurile în care acest lucru nu poate fi îndeplinit acum, el va fi înfăptuit în etape succesive, dintre care primele două vor intra în vigoare imediat.

3. Prima etapă prevede că niciun sclav nu va mai fi pedepsit fizic decât ca urmare a unei hotărâri judecătoreşti.

4. Cea de-a doua etapă prevede că ziua de lucru a sclavilor nu va depăşi în viitor zece ore pe zi.

Celelalte etape schiţează o metodă de eliberare treptată a sclavilor, în aşa fel încât după douăzeci de ani doar incorigibilii vor fi „neliberi”, iar toţi aceştia vor fi supravegheaţi chiar de stat, pe baza unor legi prin care fiecare va fi tratat „în mod individual”.

Tews citi documentul uimit şi amuzat în acelaşi timp. Îşi aminti o altă vorbă a mamei sale: „Nu-ţi bate capul cu idealiştii. Gloata le va tăia gâtul la momentul potrivit”.

Dar buna dispoziţie îl părăsi curând. „Băieţii ăştia îşi bagă nasul în problemele de stat chiar şi în Linn, unde, orice s-ar spune, nu este domeniul lor”. În timp ce făcea pregătirile pentru întoarcerea în oraş – vara fiind pe sfârşite – Tews se gândea încruntat la „ameninţarea asupra statului” care, i se părea lui, creştea cu o viteză îngrijorătoare.

În cea de-a doua zi după revenirea în Linn, primi o altă scrisoare de la Clane. De data aceasta solicita o audienţă pentru a discuta „acele probleme privind apărarea Imperiului despre care departamentele dumneavoastră au adunat informaţii”.

Ceea ce îl scotea din sărite cel mai mult pe Tews în privinţa scrisorii era că mutantul nu-i oferea nici măcar răgazul necesar să se liniştească după sosire. Era adevărat, problema restabilirii lui nu-l privea pe Clane, dar era o chestiune de respect faţă de funcţia pe care o îndeplinea. Dacă a ajuns până aici, îşi spuse Tews negru de furie, insistenţa lui Clane prezintă toate semnele unei insulte deliberate. Trimise o scurtă notă de răspuns, care preciza simplu:

> Dragul meu Clane,
>
> Te voi încunoştiinţa de îndată ce mă voi mai elibera de problemele presante ale guvernării. Te rog să aştepţi mesajul meu.
>
> Tews.

În acea noapte adormi liniştit, convins că a pus în sfârşit piciorul în prag, şi că era şi timpul.

Se trezi odată cu vestea dezastrului.

Singurul semn fusese o licărire rece, metalică, pe cerul dimineţii. Invadatorii se năpustiseră asupra oraşului Linn cu trei sute de nave spaţiale. Probabil că spionaseră în prealabil, căci luară cu asalt porţile cele mai bine păzite şi principalele cazărmi din oraş. Din fiecare navă debarcaseră două sute de oameni ciudaţi la înfăţişare.

— Şaizeci de mii de soldaţi! exclamă Lordul Consilier Tews

după ce studie rapoartele.

Dădu dispoziţii pentru apărarea palatului şi trimise un porumbel călător cu un mesaj către cele trei legiuni care îşi aveau tabăra în afara oraşului, poruncind că două dintre ele să atace de îndată ce vor fi gata. Se aşeză apoi, palid dar liniştit, să privească spectacolul de la una dintre ferestrele care dădeau spre întinderile ceţoase ale domeniului Linn.

Totul era confuz şi ireal. Majoritatea navelor invadatoare dispăruseră în spatele clădirilor masive. Câteva se aflau la vedere, dar păreau părăsite. Era greu să-şi dea cineva seama de luptele îndârjite care se purtau în apropiere. La nouă sosi un mesager trimis la Lady Lydia:

> Dragă fiule,
>
> Ai aflat noutăţi? Cine ne atacă? Este un asalt restrâns sau se încearcă invadarea Imperiului? Ai luat legătura cu Clane?
>
> L.

Primul prizonier fu adus înăuntru tocmai când Tews, încruntat, citea sugestia nesuferită de a cere sfatul rudei sale. Mutantul era ultima persoană pe care şi-ar fi dorit să o vadă. Prizonierul, un bărbos uriaş, mărturisi cu mândrie că era de pe Europa, unul dintre sateliţii lui Jupiter, şi că nu se temea nici de oameni, nici de zei. Statura omului şi îndrăzneala lui îl uimiră pe Tews. Dar concepţia sa naivă despre viaţă îl înveseli. Următorii prizonieri aveau aceleaşi trăsături fizice şi mentale. Şi aşa, cu mult înaintea amiezii, Tews obţinu o imagine îndeajuns de exactă a situaţiei.

Era vorba despre o invazie barbară de pe Europa. În mod evident scopul ei era jaful. Dar dacă nu acţiona repede, în Linn ar fi fost devastate, în câteva zile, comori adunate de-a lungul secolelor. De pe buzele lui Tews porniră câteva porunci sângeroase. Toţi prizonierii să fie trecuţi prin sabie. Să le fie distruse navele, armele, hainele. Să nu rămână nicio urmă a prezenţei lor care să întineze oraşul etern.

Dimineaţa trecea încet. Tews se hotărî să facă o inspecţie în oraş, escortat de cavaleria palatului. Renunţă însă la acest plan, gândindu-se că dacă s-ar afla în mişcare ar fi imposibil să primească rapoarte de la căpeteniile sale. Din acelaşi motiv nu

putea nici să-şi transfere cartierul general într-o clădire mai puţin bătătoare la ochi. Înainte de prânz sosi şi ştirea îmbucurătoare că două dintre cele trei legiuni atacau în forţă la porţile principale.

Vestea îl linişti. Mai destins, începu să se gândească la cauzele care făcuseră posibil tot ceea ce se întâmplase. Îşi aminti cu amărăciune că departamentele şale obţinuseră informaţii pe care – – îndemnat de Clane – le ceruse cu luni în urmă. Convocă în grabă mai mulţi experţi şi ascultă sumbru în timp ce îi raportară pe rând ceea ce aflaseră.

Erau o mulţime de informaţii. Europa, marele satelit al lui Jupiter, fusese locuit în vremuri străvechi de triburi care se războiau cu înverşunare. Se spunea că atmosfera vastă a satelitului fusese creată artificial de învăţaţii din Epoca de Aur, cu ajutorul zeilor atomici. Ca orice atmosferă artificială, conţinea din abundenţă teneol, un gaz care permitea pătrunderea luminii Soarelui, dar nu lăsa prea multă căldură să se piardă în spaţiu.

Cu cinci ani îţi urmă, călătorii începuseră să aducă informaţii despre un conducător numit Czinczar care lupta cu înverşunare să unească toate triburile rivale într-o singură naţiune. Pentru o vreme, teritoriul fusese atât de plin de pericole încât comercianţii aterizau doar în anumite porturi de intrare. Informaţiile pe care le primiseră susţineau că tentativa de unificare a lui Czinczar eşuase. Contactele deveniseră apoi şi mai dificile. Acum, în timp ce asculta, deveni limpede pentru Tews că noul conducător izbutise de fapt în încercarea lui şi că toate informaţiile contrare erau doar propagandă. Czinczar descoperise cu abilitate sursele de informare şi le păcălise, consolidându-şi în acelaşi timp poziţia printre forţele barbare de pe planetă.

Czinczar. Numele avea o rezonanţă sinistră, ca o plesnitură violentă de bici, ca un zornăit aspru, metalic. Dacă un asemenea om şi susţinătorii lui reuşeau să ducă cu ei doar o mică parte dintre bogăţiile lui Linn, întregul Sistem Solar ar fi răsunat la auzul isprăvii. Guvernul Lordului Consilier Tews ar fi putut să se prăbuşească atunci ca un castel din cărţi de joc.

Tews şovăia. Avea în minte un plan care ar fi funcţionat mai bine pus în aplicare la adăpostul întunericului. Dar asta ar fi însemnat să le lase atacatorilor la dispoziţie câteva ore bune pentru jaf. Hotărî să nu mai întârzie şi trimise ordin celei de-a treia legiuni – încă în aşteptare – să pătrundă în tunelul care

ducea la palatul central.

Ca măsură de prevedere şi în intenţia de a distrage atenţia căpeteniei inamice, îi transmise un mesaj lui Czinczar prin intermediul unui ofiţer barbar capturat. În el arăta cât de nebunesc ar fi fost un atac de pe urma căruia ar fi putut decurge represalii sângeroase chiar asupra Europei şi sugeră că nu era timpul pierdut pentru o retragere onorabilă. În toate aceste planuri, un singur lucru era greşit. Czinczar concentrase o mare parte a trupelor sale cu scopul de a captura familia imperială şi stătea în expectativă, căutând confirmarea bănuielii că Lordul Consilier se găsea în interiorul palatului. Prizonierul eliberat care îi transmise mesajul lui Tews îi convinse de prezenţa acestuia înăuntru.

În urma atacului în forţă care avu loc, întregul palat central fu cucerit şi toţi cei aflaţi înăuntru capturaţi; soldaţii care reuşiseră să pătrundă prin pasajul secret fură prinşi. Oamenii lui Czinczar turnară tot gazul găsit în marile rezervoare ale palatului în tunelul înclinat şi îi dădură foc.

Astfel îşi găsi sfârşitul o legiune întreagă, în acea noapte, o sută de nave spaţiale barbare aflate în aşteptare aterizară în spatele soldaţilor din Linn care asaltau porţile, iar în zori, când barbarii din interiorul oraşului lansară un atac, cele două legiuni rămase fură măcelărite.

Despre toate acestea însă Lordul Consilier nu află nimic. Tigva lui ajunsese cu o zi înainte în mâinile giuvaergiului favorit al lui Czinczar pentru a fi placată cu aur din Linn şi turnată în cristal spre a celebra cea mai mare biruinţă a secolului.

CAPITOLUL XX

PENTRU LORDUL CLANE LINN, adâncit în verificarea socotelilor proprietăţii sale de la ţară, vestea căderii oraşului Linn produse un şoc deosebit. Cu câteva excepţii nesemnificative, toate materialele atomice se găseau în Linn. Dădu liber curierului nechibzuit care strigase noutatea în gura mare de cum intrase pe uşa de la contabilitate. Apoi se aşeză la biroul său, gândindu-se că pentru moment ar fi mai bine să accepte, aşa cum erau, cifrele privitoare la situaţia proprietăţii, prezentate de sclavii contabili.

Aruncând o privire prin încăpere, după ce anunţase amânarea controlului registrelor, se păru că cel puţin unul dintre sclavi arăta vizibil uşurat. Îl chemă fără întârziere în faţa lui. Avea un fel neînduplecat de a se purta cu sclavii, sistem moştenit împreună cu moşia de la de mult răposatul său mentor, Joquin.

Cinstea, hărnicia, loialitatea şi o atitudine pozitivă erau răsplătite prin condiţii mai bune, program de lucru mai scurt, mai multă libertate de acţiune, după treizeci de ani dreptul de a se căsători, iar după patruzeci libertatea deplină. Lenevia, precum şi alte obiceiuri proaste – cum ar fi fost înşelătoria – erau pedepsite printr-o serie de retrogradări succesive. În afară de schimbarea legii pământului, Clane nu reuşise până atunci să imagineze un sistem mai bun, atât timp cât sclavia exista. În ciuda rezervelor sale, aplică şi acum preceptul lui Joquin valabil pentru situaţia în care lipseau probele vinovăţiei. Îi spuse bărbatului, pe nume Oorag, ce anume îi trezise bănuielile şi îl întrebă dacă erau îndreptăţite.

— Dacă eşti vinovat şi mărturiseşti, spuse el, vei fi retrogradat numai cu o treaptă. Dacă nu mărturiseşti şi mai târziu vei fi dovedit vinovat, vor urma trei retrogradări, ceea ce, după cum bine ştii, înseamnă muncă fizică.

Sclavul, un om voinic, ridică din umeri şi răspunse rânjind:

— După ce Czinczar vă va veni de hac vouă, celor din neamul

Linn, tu vei munci pentru mine.

— La munca câmpului, rosti scurt Clane, vreme de trei luni, zece ore pe zi.

Nu era momentul să dea dovadă de milă. Într-un imperiu aflat în stare de război, acţiunile severe deveneau necesare. Orice ar fi putut fi interpretat drept slăbiciune risca să producă un dezastru.

În timp ce gărzile conduceau sclavul afară, acesta apucă să arunce peste umăr o ultimă insultă:

— Mutant blestemat, când Czinczar va ajunge aici, ai să capeţi ceea ce meriţi.

Clane nu răspunse. I se părea îndoielnic că noul cuceritor fusese trimis de soartă ca să-i pedepsească pentru faptele lor pe toţi ticăloşii din Linn. Ar fi luat prea mult timp. Alungă din minte acest gând şi se îndreptă spre uşă. Acolo se opri şi se întoarse eu faţa spre cei câţiva sclavi de încredere aşezaţi la mesele lor de lucru.

— Să nu faceţi nimic nesăbuit, spuse calm şi răspicat. Dacă nutriţi sentimente asemănătoare cu cele exprimate de Oorag, ar fi mai bine să vă abţineţi. Pierderea unui oraş în urma unui atac prin surprindere nu este importantă.

Şovăi pentru o clipă. Îşi dădea seama că apela la instinctele lor de conservare, dar raţiunea îi spunea că în situaţiile de criză oamenii nu ţin seama întotdeauna de toate posibilităţile.

— Sunt încredinţat, spuse în încheiere, că nu e o mare bucurie să fii sclav, deşi există şi avantaje: siguranţa economică, deprinderea gratuită a unui meşteşug. Dar vorbele prosteşti spuse de Oorag sunt o dovadă că, dacă sclavii tineri ar avea posibilitatea de a face cum îi taie capul, ei ar provoca în cadrul comunităţii doar scandaluri, dacă nu adevărate revolte. Din păcate este cât se poate de adevărat că oamenii de rase diferite nu pot învăţa decât treptat să trăiască împreună.

Ieşi mulţumit că făcuse tot ce se putea face într-o asemenea situaţie. Nu avea niciun fel de îndoială că în actul de nesupunere al lui Oorag se arătase în miniatură întreaga problemă a unui imperiu bazat pe sclavie. Dacă Czinczar reuşea să cucerească un teritoriu important pe Pământ, ar fi urmat automat o revoltă a sclavilor. Erau prea mulţi sclavi, mult prea mulţi pentru siguranţa Imperiului Linn.

Afară văzu primii refugiaţi. Coborau în apropierea hambarelor

principale cu o puzderie de scutere aeriene viu colorate. Clane privi o clipă spre ei, încercând să-şi imagineze plecarea lor din Linn. Uimitor era faptul că aşteptaseră până în dimineaţa celei de-a doua zile. Pur şi simplu oamenilor nu le venise că creadă că oraşul lor se afla în pericol deşi, desigur, primii fugari zburaseră în alte direcţii, departe de împrejurimile moşiei.

Se eliberă hotărât din mrejele reveriei. Chemă un sclav şi îl trimise în întâmpinarea noilor veniţi cu o poruncă pentru garda lui personală.

— Spuneţi-le celor care au mijloace de transport rapide să meargă mai departe. Aici, la doar optzeci de mile depărtare de Linn, vom avea grijă doar de cei veniţi pe jos.

Plin de energie, se duse la reşedinţa lui oficială şi-l convocă pe ofiţerul comandant al trupelor.

— Vreau câţiva voluntari, explică el, mai ales oameni cu o profundă credinţă religioasă, care să fie pregătiţi ca în această a doua noapte de după invazie să zboare în Linn şi să-mi aducă tot echipamentul transportabil din laboratorul meu.

Planul lui, aşa cum îl descrise celor aproape patruzeci de voluntari, era simplitatea întruchipată. În confuzia creată de cucerirea unui atât de mare oraş, vor trece probabil mai multe zile până când armata barbară va reuşi să ocupe toate reşedinţele importante. Era de aşteptat ca în acele prime zile să nu acorde importanţă unei case adăpostite – aşa cum era cazul – de o adevărată barieră de copaci.

Dacă din nefericire locuinţa ar fi fost deja ocupată, era probabil atât de slab păzită încât un grup de oameni îndrăzneţi va reuşi cu uşurinţă să-i lichideze pe străini. Şi în acest fel să-şi îndeplinească obiectivul.

— Vreau să vă fac să înţelegeţi importanţa acestei misiuni, continuă Clane. După cum ştiţi, fac parte din ierarhia templierilor. Mi s-au încredinţat metale divine şi echipament sacru, inclusiv materiale aduse chiar din sălaşurile zeilor. Ar fi un dezastru dacă aceste relicve preţioase ar fi pângărite de mâini murdare. Iată de ce vă cer ca, în cazul în care printr-o nenorocire aţi fi capturaţi, să nu dezvăluiţi adevăratul scop al prezenţei voastre acolo. Spuneţi că aţi venit să salvaţi proprietatea stăpânului vostru. Mărturisiţi chiar că aţi fost nebuni să vă sacrificaţi pentru un asemenea lucru.

Îşi aminti de unitatea de pază a lui Tews, aşa că adăugă:

— S-ar putea ca echipamentul să fie păzit de soldaţi din Linn; în acest caz, daţi comandantului gărzii această scrisoare.

Îi înmână documentul căpeteniei voluntarilor. Era o autorizaţie semnată de Clane şi purta sigiliul cu însemnele rangului său. După moartea lui Tews, o asemenea hârtie nu putea fi ignorată.

După ce oamenii plecară să se pregătească pentru misiune, Clane trimise una dintre navele spaţiale personale către cel mai apropiat oraş, Goram, pentru a afla de la comandantul de-acolo – un prieten de-al lui – ce fel de acţiune de răspuns se pregăteşte împotriva invadatorilor. „Autorităţile din toate localităţile”, întrebă el, „cunosc mijloacele şi măsurile de acţiune prevăzute pentru astfel de situaţii urgente, sau este nevoie să li se explice legile de la început?”

Răspunsul sosi în cel mai scurt timp posibil, adică în mai puţin de patruzeci de minute. Generalul îşi punea trupele sub comanda lui Clane şi îl informa că trimisese mesageri către toate oraşele principale de pe Pământ, în numele „Excelenţei sale Lordul Clane Linn, succesorul în rang pe Pământ al nobilului Tews, fostul Lord Consilier, care şi-a pierdut viaţa în fruntea trupelor apărând oraşul Linn de atacul prin surprindere, sălbatic şi criminal lansat de o hoardă barbară de bestii cu chip omenesc, în încercarea de a distruge cea mai avansată civilizaţie care a existat vreodată”.

Mai erau şi altele, scrise în acelaşi stil, dar Clane nu fu uimit de excesul de cuvinte goale, ci de oferta în sine şi de implicaţiile ei. O armată pe cale de a fi organizată *în numele lui!*

După ce reciti mesajul, se îndreptă încet spre oglinda imensă din baia de alături şi îşi privi imaginea. Era îmbrăcat cu arătoasa togă de conferenţiar a savanţilor templieri. Ca toate veşmintele pe care le purta, şi faldurile acesteia ascundeau vederii „diferenţele” sale. Un privitor ar fi trebuit să dea dovada de multă perspicacitate pentru a observa grija cu care era înfăşurată pelerina în jurul gâtului, croiala bogată ce masca diformitatea trupului de la gât în jos, precum şi, mânecile foarte strâmte la încheietura mâinilor.

Ar fi fost nevoie de trei luni pentru a-l înştiinţa pe Lordul Jerrin, aflat pe Venus, şi de patru pentru a i se da de ştire Lordului Draid, pe Marte, întrucât ambele planete se aflau, faţă de Pământ, de partea cealaltă a Soarelui, iar un răspuns de la ei

trebuia aşteptat un timp de aproape două ori mai îndelungat. Numai un membru al familiei domnitoare putea nădăjdui să primească sprijinul diferitelor tabere existenţe în Imperiu. Din partea rudelor apropiate ale Lordului Consilier nu se primise încă niciun semn. Şi apoi, acestea erau femei. Nu rămânea deci decât Lordul Clane, fratele mai mic al lui Jerrin, nepotul răposatului Lord Conducător. Pentru următoarele cel puţin şase luni, el era acela care urma să îndeplinească funcţia de Lord Conducător în Linn.

După-amiaza zilei a doua a invaziei se scurgea încet. Începură să sosească nave uriaşe, pline cu soldaţi. Până la lăsarea întunericului, peste o mie de oameni se aflau în tabăra ce se întindea de-a lungul drumului spre oraşul Linn şi pe malul râului. Mici vehicule ca nişte săgeţi şi nave spaţiale obişnuite planau deasupra, în timp ce patrule de pedestraşi erau mobilizate să supravegheze împrejurimile proprietăţii.

Drumurile însă erau pustii. Era prea devreme să-şi facă apariţia mulţimea din Linn, despre care scuterele aeriene trimise în recunoaştere raportaseră că se refugiase din oraşul cucerit prin porţile care în toiul după-amiezii rămăseseră încă deschise.

Cu o oră înainte de a se înnopta, patrulele aeriene raportaseră că porţile se închideau una câte una şi că puhoiul de refugiaţi se subţia în apropierea oraşului întunecat până la o şuviţă firavă. În timpul ultimei ore, pe cer nu se mai zărise niciun scuter transportând refugiaţi. Părea evident că oamenii care îşi puteau permite asemenea maşini costisitoare ori se aflau deja în siguranţă, ori aşteptaseră prea mult în speranţa sprijinului vreunui membru absent al familiei.

La miezul nopţii, voluntarii porniră cu zece scutere şi o navă spaţială în periculoasa misiune încredinţată. Ca un prim gest al proaspăt dobânditei autorităţi, Clane le spori forţele, adăugând o sută de soldaţi din armata regulată. Privi plecarea navelor întunecate, apoi se grăbi să-i întâlnească pe generalii care reuşiseră să sosească. La intrarea sa, doisprezece bărbaţi se ridicară în picioare… Salutară, apoi rămaseră în poziţie de drepţi.

Clane se opri brusc. Îşi propusese să fie calm, sobru; încercase chiar să se convingă în sinea lui că ceea ce se întâmpla era firesc. Dar ceea ce trăia părea cu totul altfel. Era copleşit de o emoţie terifiantă pe care o cunoştea prea bine. O simţea

copleşindu-i sistemul nervos ca odinioară: acea panică primejdioasă, copilărească, produsul zilelor oribile în care nu era decât un mutant chinuit. Muşchii feţei i se contractaseră. De trei ori înghiţi în sec. Apoi, cu un gest scurt, răspunse la salut. Se îndrepta grăbit spre capul mesei şi se aşeză.

Clane aşteptă până luară loc cu toţii, apoi le ceru scurte rapoarte despre trupele disponibile. Îşi notă cifrele comunicate de fiecare în parte pentru provincia sa, apoi adună coloanele.

— Fără patru provincii, din care abia urmează să primim informaţii – anunţă el – avem un total de optsprezece mii de soldaţi instruiţi, şase mii de rezervişti parţial instruiţi şi cam cinci sute de mii de civili apţi.

— Excelenţă, spuse prietenul său, Morkid, Imperiul Linn are sub arme, în condiţii normale, o oaste de un milion de oameni. Pe Pământ, se ştie, forțele cele mai numeroase sunt staţionate în jurul sau în interiorul oraşului Linn, iar ele au fost anihilate. Aproape patru sute de mii de oameni se află încă pe Venus şi ceva mai mult de două sute de mii pe Marte.

Clane, care adunase în minte aceste date, spuse grăbit:

— Nu rezultă un milion de oameni.

Morkid încuviinţă cu gravitate.

— Pentru prima oară după mulţi ani, efectivele sunt sub cele obişnuite. Cucerirea planetei Venus părea să elimine toţi inamicii potenţiali ai Imperiului, iar Lordul Consilier a crezut de cuviinţă că este momentul să facă economii.

— Înţeleg, murmură Clane.

Se simţea istovit şi neputincios, ca un om care descoperă dintr-odată că nu poate merge singur.

CAPITOLUL XXI

LYDIA coborî cu greutate din lectică, conştientă cât de bătrână şi neatrăgătoare le părea barbarilor care rânjeau în curte. Nu era însă prea îngrijorată. Îmbătrânise de multă vreme, iar imaginea pe care o regăsea în oglindă nu o mai şoca. Lucrul important era că întrevederea pe care o solicitase primise consimţământul lui Czinczar, după ce la insistenţele lui, ea renunţase la pretenţia de a i se acorda un salvconduct.

Bătrână zâmbi cu tristeţe. Nu mai dădea doi bani pe alcătuirea de piele şi oase care era trupul ei. Simţea o oarecare uşurare la gândul că probabil mergea în întâmpinarea morţii. În pofida vârstei şi a dezamăgirii de sine, acceptase acest compromis fără tragere de inimă. Dar Clane îi ceruse să-şi asume acest risc. Se simţea surprinsă că preluarea funcţiei de Lord Conducător de către Clane nu o mai înspăimânta. Avea motivele ei să îl considere pe Clane apt pentru aşa ceva. Continuă să meargă încet pe coridoarele familiare, pe sub bolţile sclipitoare şi prin încăperile în care străluceau comorile familiei Linn. Peste tot erau tinerii bine clădiţi şi bărboşi care veniseră de pe îndepărtata Europă ca să cucerească un imperiu despre care ştiau doar din auzite. Privindu-i, se simţea îndreptăţită pentru toate acţiunile pline de cruzime pe care le întreprinsese pe vremuri. Pentru bătrâna neînduratoare ei nu erau decât personificarea haosului împotriva căruia luptase toată viaţa.

Intrând în sala tronului, gândurile negre i se risipiră. Privi în jur cu ochi scrutători, căutându-l pe conducătorul misterios. Nu se afla nimeni pe tron sau în apropierea acestuia. Grupuri de bărbaţi stând de vorbă erau împrăştiate peste tot. Într-unul dintre grupuri zări un bărbat tânăr, înalt şi zvelt, diferit de ceilalţi din încăpere. Toţi purtau barbă, doar el era proaspăt ras.

Când o văzu, încetă să mai asculte ceea ce spunea unul dintre însoţitorii lui. Schimbarea fu atât de evidentă încât peste întregul grup se lăsă tăcerea. Liniştea cuprinse apoi şi celelalte grupuri.

După mai puţin de un minut, toţi bărbaţii din încăpere se întorseseră spre ea, privind-o şi aşteptându-şi căpetenia să vorbească. Lydia aştepta şi ea, cercetându-l iute. Czinczar nu era un om chipeş, dar înfăţişarea lui inspira forţă, ceea ce întotdeauna face ca un bărbat să fie atrăgător. Şi totuşi nu era îndeajuns. Lumea barbarilor era plină de bărbaţi puternici. Lydia, care se aştepta la nişte calităţi deosebite, era intrigată.

Chipul lui părea mai degrabă senzual decât brutal, ceea ce era neobişnuit. Dar asta nu putea fi o explicaţie pentru faptul că era stăpânul absolut al acestei hoarde imense şi nedisciplinate.

Bărbatul înaintă spre ea. Spuse:

— Doamnă, aţi cerut să vă primesc.

Din acel moment Lydia ştiu care era puterea lui. Niciodată până atunci nu mai auzise o voce baritonală atât de profundă, atât de plăcută şi de poruncitoare în acelaşi timp. Îl transforma. Înţelese deodată că se înşelase în privinţa înfăţişării lui. Se aşteptase la o frumuseţe bine definită. Acest bărbat era însă minunat.

Simţi primii fiori de teamă. O asemenea voce… o asemenea personalitate…

Avu o viziune în care acest bărbat convingea Imperiul Linn să-i îndeplinească voinţa. Masele erau hipnotizate. Marii bărbaţi căzuţi în admiraţie. Se desprinse de sub puterea vrăjii cu un efort de voinţă. Întrebă:

— Tu eşti Czinczar?

— Eu sunt Czinczar!

Confirmarea hotărâtă îi dădu Lydiei un nou răgaz, deşi mai scurt. De această dată îşi veni în fire mult mai repede. Se regăsi complet. Ochii i se îngustară. Îl privea pe marele bărbat cu ostilitate din ce în ce mai mare.

— Se pare că ceea ce doream să obţin în urma acestei vizite nu se va îndeplini, spuse ea înţepată.

— Bineînţeles, încuviinţă Czinczar şi ridică nepăsător din umeri.

Nu o întrebă care era acel lucru. Părea indiferent. Rămase politicos în picioare, aşteptând ca ea să termine ce avea de spus.

— Până să te văd, continuă Lydia înverşunată, îmi închipuiam că eşti doar un general iscusit. Dar pot să-mi imaginez deja clipa când vei coborî în mormânt.

Din partea celorlalţi bărbaţi din încăpere se auzi un murmur. Czinczar îi linişti cu un semn. Spuse:

— Doamnă, asemenea remarci sunt jignitoare pentru ofiţerii mei. Spuneţi despre ce este vorba şi apoi voi hotărî ce voi face cu dumneavoastră.

Lydia încuviinţă, dar bagă de seamă că nu spusese despre el însuşi că s-ar fi simţit ofensat. Oftă înăbuşit. Avea acum în minte imaginea acestui om – şi asta o descuraja. De-a lungul istoriei, asemenea conducători naturali fuseseră ridicaţi de către mulţimile dezorientate. Purtau în ei hotărârea de a cârmui sau a muri. Faptul că de multe ori viaţa le era scurtă nu însemna mare lucru. Influenţa lor asupra mulţimilor era imensă. Un astfel de om putea fi în stare, chiar aflat în chinurile morţii, să tragă după el dinastii cu existenţe îndelungate. Îl ucisese deja pe conducătorul legal din Linn şi lovise Imperiul, făcându-l să se zguduie din temelii. E drept, totul fusese obţinut printr-o lovitură militară riscantă, dar istoria accepta asemenea accidente fără remuşcări.

Lydia spuse încet:

— Voi fi cât mai concisă, de vreme ce, fără îndoială, ai mari ambiţii politice şi plănuieşti alte campanii militare. Mă aflu aici la cererea nepotului meu, Lordul Clane Linn.

— Mutantul! răspunse Czinczar, înclinând capul.

Remarca lui era evazivă, o constatare şi nu un comentariu.

Lydia simţi un şoc lăuntric aflând că informaţiile lui Czinczar despre grupurile conducătoare îl priveau şi pe Clane, care încercase să rămână în umbra vieţii politice din Linn. Nu îndrăzni să analizeze ce putea însemna aceasta. Continuă liniştită:

— Lordul Clane este un învăţat templier, aşa că de mulţi ani este preocupat de experienţele ştiinţifice cu caracter umanitar. Din păcate, cea mai mare parte a echipamentului său se află aici, în Linn. (Lydia ridică din umeri). Pentru tine şi pentru oamenii tăi nu are nicio valoare, dar ar fi o mare pierdere pentru civilizaţie dacă va fi distrus sau mutat accidental. Iată de ce Lordul Clane te roagă să-i permiţi să trimită nişte sclavi la reşedinţa sa din oraş pentru a-i transfera aceste instrumente ştiinţifice la locuinţa de la ţară. În schimb…

— Da, reluă Czinczar, în schimb…

Tonul lui era uşor batjocoritor, iar Lydia avu deodată senzaţia că se juca într-un fel cu ea; nu se afla însă în situaţia de a acorda

atenţie unui asemenea lucru.

— În schimb, continuă, te va răsplăti în metale preţioase şi bijuterii la orice preţ rezonabil pe care îl vei stabili.

După ce încheie, respiră adânc şi aşteptă. Pe chipul căpeteniei barbare se întipărise o expresie meditativă.

— Am auzit despre experienţele Lordului Clane cu aşa-numitele – şovăi o clipă – metale divine din Linn. Unele dintre poveşti sunt foarte ciudate. Intenţionez ca de îndată ce voi scăpa de îndatoririle militare să cercetez acest laborator. (Continuă pe un ton hotărât.) Puteţi să-i transmiteţi nepotului dumneavoastră că micul lui şiretlic pentru recuperarea celor mai preţioase comori din întregul Imperiu Linn nu a avut nicio şansă de la bun început. În primele minute ale atacului, cinci nave spaţiale au coborât pe proprietatea Lordului Clane pentru a se asigura că acele arme misterioase nu vor fi folosite împotriva flotei mele şi consider că a fost un mare ghinion că el însuşi era plecat la ţară în acel moment. Puteţi să-i mai spuneţi că nu am fost surprinşi de tentativa pe care a desfăşurat-o la miezul nopţii acum două zile pentru a recupera echipamentul şi că temerile lui de bună seamă sunt îndreptăţite.

Încheie:

— Simt o mare uşurare ştiind că cea mai mare parte a echipamentului său se află în siguranţă în mâinile noastre.

Lydia nu spuse nimic. Fraza „puteţi să-i transmiteţi...” avusese un efect profund asupra ei.

Nu crezuse că fusese atât de încordată. I se părea că, dacă ar vorbi, ar da de gol propriul ei sentiment teribil de uşurare. *Puteţi să-i transmiteţi...* Nu exista decât o singură interpretare. I se va permite să plece. Continuă să aştepte.

Czinczar înaintă până ajunse în faţa ei. Ceva din originea barbară, atât de bine mascată până atunci, interveni în felul lui de a fi. Umbra unui zâmbet batjocoritor, dispreţul faţă de decădere al bărbatului puternic, sentimentul sincer al superiorităţii faţă de sofisticarea Lydiei. Vorbele lui arătau că era conştient că dădea dovadă de milă. Spuse:

— Bătrâno, te las să pleci pentru că mi-ai fost de mare ajutor atunci când ţi-ai manevrat fiul astfel încât să devină – cum îşi spunea? – Lord Consilier. Acea mişcare – şi numai aceea! – mi-a creat ocazia pe care o aşteptam pentru a ataca marele Imperiu

Linn.

Zâmbi.

— Poţi pleca, purtând cu tine gândul acesta.

Pentru câteva clipe, Lydia condamnă sentimentalismul acţiunii prin care îi oferise lui Tews puterea absolută. Dar era cu totul altceva să înţelegi că departe, în spaţiul interplanetar, un om analizase această mişcare ca pe un adevărat dezastru pentru Imperiul Linn. Ieşi, fără să mai spună vreun cuvânt.

Czinczar urca fără grabă colina, îndreptându-se spre împrejmuirea scundă şi ameninţătoare care se înălţa în faţa reşedinţei din Linn a lui Clane. Se opri în dreptul fortificaţiei – recunoscând materialul de construcţie al templelor, din care era alcătuită – apoi porni gânditor mai departe. Cu acelaşi interes de mai devreme cercetă fântâna ţâşnitoare cu apă clocotită. În cele din urmă, îi făcu semn să se apropie inginerului care condusese construcţia navelor spaţiale ce îi purtaseră armata pe Pământ.

— Cum funcţionează? îl întrebă.

Constructorul cercetă fără grabă temelia fântânii. Era un om durduliu, faimos pentru că spunea glume atât de deocheate încât până şi cei mai tari bărbaţi se înfiorau de ruşine. Se aranjase deja într-unul dintre cele mai mari palate din oraş, împreună cu trei fete pe care şi le făcuse amante şi cu o sută de sclavi, bărbaţi şi femei, toţi din Linn. Era un om mulţumit, fără să se lase încorsetat în viaţa lui de trufie sau orgolii deşarte. Descoperi deschizătura de la baza fântânii şi se lăsă în genunchi în praf, ca un muncitor de rând. Nu fu singurul. Czinczar îngenunche lângă el, fără să-i pese că purtarea lui îi scandaliza pe nobilii din Linn care făceau acum parte din suita de sclavi care îl însoţea. Cei doi priviră prin deschizătură.

— Material de construcţie pentru temple, spuse constructorul Meewan.

Czinczar încuviinţă. Se ridicară în picioare fără alte comentarii, pentru că acest subiect îl discutaseră îndelung în tot timpul ultimilor ani. Când ajunseră în casă – câteva minute mai târziu – căpetenia şi însoţitorul său ridicară draperiile greoaie care acopereau pereţii coridorului ce ducea în laboratorul principal. Ca şi împrejmuirea exterioară, zidurile păreau încălzite de o sursă internă.

Material de construcţie pentru temple! Din nou nu schimbară nicio vorbă. Pătrunseră în laboratorul propriu-zis. De data aceasta se priviră uluiţi unul pe celălalt. Încăperea era considerabil mai mare faţă de dimensiunile iniţiale, deşi ei nu ştiau acest lucru. O bună porţiune dintr-un perete fusese îndepărtată, iar suprafaţa spărturii – acum complet astupată – era încă grosolană şi nefinisată. Era însă doar un cadru general. Pe aproape fiecare metru pătrat al imensei pardoseli se aflau maşinării opace şi transparente, mecanisme mari şi mici, unele aparent întregi, pe când altele, doar fragmente.

Pentru o clipă aveai sentimentul că nu ştii la ce să te uiţi mai întâi. Czinczar înaintă curajos, trecând în revistă mai multe dintre obiectele transparente, cu o privire care încerca să reţină caracteristicile formelor şi construcţia interioară. La început nu se arătă în niciun fel interesat de o cercetare mai amănunţită. Dar deodată prinse cu coada ochiului o mişcare.

O licărire. Se aplecă şi privi atent într-un cufăr mai mult lung, de forma unei racle, parţial transparent. Admiră căptuşeala luxoasă şi viu colorată. Dar interiorul se curba în jos, dând naştere unui canal îngust. De-a lungul canalului se rostogolea o sferă luminoasă. Se deplasa încet şi într-un minut ajunse la capătul cutiei.

Acolo se opri şi făcu o pauză, ca şi cum – la fel de lipsită de grabă – ar fi meditat asupra următoarei mişcări, pentru ca apoi să-şi reia prudentă drumul înapoi.

Mişcarea aparent lipsită de noimă îl fascină pe Czinczar. Întinse mâna cu băgare de seamă, apropiindu-o la un deget de sferă. Nu se întâmplă nimic. Se dădu înapoi şi îşi ţuguie buzele. Deşi atacase în felul acela oraşul Linn, nu era el omul care să rişte. Făcu semn unui gardian.

— Adu un sclav, îi spuse.

La porunca lui un fost nobil din Linn, transpirând prin toţi porii, întinse mâna şi atinse sfera mişcătoare. Degetul lui pătrunse ca şi cum acolo nu ar fi existat nimic.

Bătrânul se retrase uluit. Dar neînduplecatul Czinczar nu terminase cu el. Degetul tremurător penetră încă o dată sfera, cu mai puţină teamă. Şi sfera se rostogoli în el, prin el, dincolo de el. Czinczar dădu sclavul la o parte şi începu să-l privească gânditor. Probabil că gândurile i se citeau pe chip, pentru că bărbatul

gemu îngrozit:

— Stăpâne, nu înţeleg nimic din ceea ce am văzut. Nimic. Nimic.

— Omorâţi-l! ordonă Czinczar.

Se întoarse încruntat spre maşinărie.

— Trebuie să fie ceva, spuse cu o notă de încăpăţânare în glas, trebuie să existe un motiv anume pentru mişcările astea, pentru… existenţa ei.

Jumătate de oră mai târziu încă o mai cerceta.

CAPITOLUL XXII

„NUMAI DE-AŞ FI ÎN STARE…”, îşi repeta Clane întruna. Dar ştia că nu putea risca. Nu încă.

Fusese de acord cu un anume cinism ca soldaţii trimişi de Lordul Tews să mute echipamentul său în Linn. Acesta includea şi cel mai preţios dintre toate obiectele găsite, o sferă care se deplasa încoace şi încolo într-o cutie în formă de raclă; era o descoperire din Epoca de Aur, care îl zguduise până în adâncul fiinţei sale.

Datorită sferei energetice nu şovăise să lase pe mâna lui Tews toate relicvele acelei străvechi şi minunate culturi.

Nu avea nevoie decât să ajungă în apropierea sferei pentru ca, folosindu-i modul de funcţionare, să se pună de acord cu ea.

După aceea putea fi controlată mental de la distanţă. Puterile ei stranii acţionau aproximativ trei zile. Într-un moment greu de stabilit al zilei a treia ea înceta să mai „răspundă” atunci când o „chema”.

Era nevoie ca în perioada aceea să o viziteze din nou în timp ce se afla în racla ei şi, prin contact direct, să restabilească raportul.

După modul în care procedase Tews i se păruse evident că Lordul Consilier nu intenţiona să-l despartă de echipamentul său. Aşa că păstrarea sferei la reşedinţa lui din Linn, sub pază, nu avea nicio importanţă.

Dar oricâte griji ar fi putut să-şi facă, nu se aşteptase la un atac atât de important încât oraşul Linn să fie cucerit printr-o singură acţiune rapidă.

Şi astfel, arma care ar fi putut pune capăt războiului nu se mai afla în puterea lui decât dacă reuşea să ajungă în preajma ei printr-o stratagemă iscusită.

Totuşi, nu se simţea încă atât de disperat.

De fapt, nici forţele din Linn nu erau încă suficient de puternice pentru a putea să tragă foloase de pe urma unui miracol.

Deşi nu înceta să se gândească – într-un fel de agonie mentală – la posibilităţile de a ajunge în Linn şi în propria casă, se dedică enervantei îndeletniciri de a pregăti o armată de luptă.

Printre militarii din Linn circula o zicală care spunea: dacă un recrut în prima lună de instrucţie este aruncat în luptă, pricinuieşte moartea camarazilor săi deja instruiţi; în a doua lună, împiedică retragerile devenite necesare din cauza lui; în cea de-a treia lună, devine numai bun pentru a se lăsa omorât în prima bătălie.

Urmărind un grup de recruţi după câteva săptămâni de instrucţie, Clane constată cu disperare câtă dreptate avea zicala. Pentru a dobândi iscusinţa necesară tragerii cu arcul era nevoie de o conlucrare perfectă între minte şi trup. Deprinderea luptei cu sabia cerea o mare capacitate de colaborare cu ceilalţi camarazi. Iar lupta cu lancea era pur şi simplu o artă în sine.

Planul pe care l-a înfăţişat în acea noapte întregului Stat Major era o încercare de a ascunde slăbiciunile pe care le avea. Se baza pe hotărârea fermă de a folosi oameni inapţi în linia întâi a trupelor de apărare. Dădu şi o dispoziţie în privinţa celor neinstruiţi:

— Să nu forţaţi antrenamentele. Scoateţi-i în aer liber şi învăţaţi-i elementele de bază în mânuirea armelor. Mai întâi arcul cu săgeţi, apoi lancea şi la urmă sabia.

Târziu în noapte, după întâlnire, examină rapoartele privitoare la oraşele Nouris şi Gulf, care căzuseră practic fără luptă. În timpul atacului barbarilor, sclavii se răsculaseră pur şi simplu şi îşi uciseseră stăpânii. Un raport suplimentar al statului major recomanda execuţia în masă a tuturor sclavilor valizi.

Clane trimise mesageri să-i convoace pe conducătorii comercianţilor şi pe industriaşi la o conferinţă matinală, după care merse la culcare, preocupat de problema sclavilor.

La ora zece deschise adunarea, informându-i pe cei o sută de reprezentanţi ai negustorilor că armata recomandase exterminarea sclavilor bărbaţi.

Cuvintele lui produseră o reacţie imediată.

Un bărbat spuse:

— Excelenţă, dar este imposibil! Nu putem distruge o asemenea avuţie.

Asta părea să fie atitudinea generală, cu două excepţii.

Amândoi erau tineri. Unul dintre ei luă cuvântul:

— Domnilor, este o acţiune necesară.

Celălalt spuse:

— Părerea mea este că această criză face posibil un important act progresist.

Amândoi fură huiduiţi de negustorii înfuriaţi.

Clane păşi în faţă şi ridică mâna. Când se făcu linişte începu:

— Nu este vreme pentru jumătăţi de măsură. Trebuie să adoptăm una sau alta dintre soluţii.

Urmă o serie de discuţii aprinse între grupurile de negustori. În cele din urmă, un purtător de cuvânt zise curtenitor:

— Excelenţă, negustorii aflaţi de faţă sunt de acord *să se promită* sclavilor libertatea.

Pentru o clipă ce păru nesfârşită, Clane scrută rânjetele auditoriului, apoi le întoarse brusc spatele şi părăsi încăperea. În acea după-amiază pregăti un buletin special:

LIBERTATE PENTRU TOŢI SLUJITORII LOIALI

Din ordinul excelenţei sale, Lordul Clane Linn,

Conducător al Imperiului, savant templier, protejat al zeilor atomici, se decretează următoarele pentru totdeauna:

SALUTĂRI tuturor acelor bărbaţi şi femei care au servit Imperiul cu simplitate şi folos, ispăşind păcatele conducătorilor care i-au târât în războaie nesăbuite, împotriva intereselor Imperiului Linn, cel ocrotit de zei! Iată şansa libertăţii absolute pe care o meritaţi, graţie comportării voastre din ultimii ani!

Imperiul a fost atacat de un invadator crud şi barbar. Domnia terorii nu poate fi însă decât temporară, deoarece duşmanului i se va opune o forţă de neînfrânt. O armată de un milion de oameni se află pe drum dinspre Marte şi Venus, iar aici pe Pământ o forţă irezistibilă, însumând peste două milioane de oameni, este deja gata de luptă.

Inamicul numără mai puţin de şaizeci de mii de soldaţi. Acestei armate neînsemnate, care a obţinut o victorie de moment printr-un atac surprinzător şi josnic,

s-au grăbit să i se alăture un grup de bărbaţi şi femei nechibzuiţi. Toate femeile, în afară de cele care se fac vinovate de crime deosebite, vor fi cruţate. În ceea ce-i priveşte pe bărbaţii care au trecut de partea duşmanului, nu au decât o singură şansă: să părăsească neîntârziat oastea barbară şi SĂ SE PREZINTE LA TABERELE DE CONCENTRARE enumerate la sfârşitul acestei proclamaţii. Taberele nu vor fi păzite, dar săptămânal se vor face apeluri nominale. Fiecărui om a cărui prezenţă va fi constatată cu regularitate în urma acestor apeluri, i se garantează libertatea deplină din momentul în care inamicul va fi biruit.

Pentru cei care vor continua să dea dovadă de nesupunere, pedeapsa este moartea.

Acelor bărbaţi şi femei care, cu credinţă, nu au încetat să-şi îndeplinească îndatoririle stabilite, eu, Lord Clane, în calitate de Lord Conducător al Imperiului Linn, le poruncesc următoarele:

Toate femeile şi copiii vor rămâne la reşedinţele lor actuale, continuând să slujească la fel ca până acum.

Toţi bărbaţii se vor prezenta în faţa stăpânilor lor şi le vor cere: „Doresc să urmez propunerea Lordului Clane. Daţi-mi hrană pentru o săptămână să pot ajunge şi eu la una dintre taberele de concentrare”.

După ce aţi făcut acest lucru şi aţi primit proviziile, porniţi imediat. NU ÎNTÂRZIAŢI NICI MĂCAR O SINGURĂ ORĂ.

Dacă dintr-un motiv oarecare stăpânul vostru nu este acasă, luaţi-vă singuri de mâncare şi plecaţi fără permisiunea lui. Nimeni nu vă va putea împiedica să părăsiţi oraşul.

Orice bărbat din categoria celor vizaţi de acest ordin care va fi găsit ascunzându-se într-un oraş după douăzeci şi patru de ore de la publicarea acestei proclamaţii, devine suspect de trădare.

Pedeapsa este moartea.

Pentru a fi în siguranţă, mergeţi într-o tabără de concentrare şi prezentaţi-vă regulat la toate apelurile nominale. Dacă tabăra este atacată de barbari,

împrăştiaţi-vă prin păduri sau în muriţi şi adăpostiţi-vă, ori îndreptaţi-vă spre o altă tabără. Toate taberele vor fi aprovizionate corespunzător cu hrană.

Toţi cei de bună-credinţă îşi vor dobândi astfel libertatea la sfârşitul războiului. Vor obţine imediat dreptul de a se căsători. Se va permite colonizarea unor teritorii încă nepopulate. După cinci ani vor beneficia de toate drepturile cetăţeneşti garantate imigranţilor străini.

Acesta este sfârşitul sclaviei în Imperiul Linn!

FIŢI ÎNŢELEPŢI – FIŢI PRUDENŢI – FIŢI LIBERI

Documentul avea punctele lui slabe, fără îndoială. Înainte de a-l emite, Clane pierduse mult timp evidenţiindu-i meritele în faţa unui grup de ofiţeri cuprinşi de îndoială. Îi ignorase pe negustori; erau prea corupţi pentru a mai fi interesat de părerea lor. Arătase că ar fi fost practic imposibil să fie ţinut secret un ordin general de execuţie în masă. Cei mai mulţi dintre sclavi ar fi fugit pentru a scăpa, devenind într-adevăr primejdioşi. Recunoscuse că proclamaţia – deşi el intenţiona să-şi respecte fiecare promisiune inclusă în ea – era plină de minciuni. Numai în oraşul Linn trecuseră de partea lui Czinczar un milion de sclavi, mulţi dintre ei soldaţi instruiţi. Czinczar îi putea folosi pentru apărarea oricărui oraş cucerit, păstrându-şi astfel propria armată gata de luptă. Morkid fusese cel care, pe un ton sarcastic şi hotărât, pusese capăt discuţiilor după-amiaza târziu.

— Domnilor, explicase el, se pare că nu pricepeţi că şeful nostru; deşi a spulberat dintr-o singură lovitură toate iluziile şi speranţele noastre deşarte, a înţeles cu clarviziune înseşi cauzele care ne-au adus în această situaţie. În urma acestei discuţii nu poate tăgădui nimeni că nu avem de ales. (Ridică glasul). În aceste momente, când dezastrul pare iminent, ne putem considera norocoşi că avem în fruntea noastră un conducător genial, care ne-a arătat singura cale militară care ne poate aduce victoria. Domnilor – vocea îi răsună ceremonios – vi-l prezint pe Lordul Clane Linn, noul Lord Conducător!

Uralele nu conteniră minute în şir.

CAPITOLUL XXIII

CLANE urmări bătălia de la Goram dintr-o navă de patrulare cu care zbura de la o poziţie întărită la alta. Escadrilele duşmane se străduiau fără încetare să se apropie de el, dar aparatul lui era mai rapid şi mai manevrabil.

Au încercat chiar să ajungă deasupra lui – truc bine cunoscut în confruntările navelor spaţiale. Dar scurgerea de energie aşteptată nu avu loc. Mica navă nici nu se înclină, ceea ce ar fi trebuit să fie efectul minim produs atunci când două surse de energie atomică se suprapun pe verticală.

Eforturile lor îl îngrijorară pe Clane. Czinczar era cu siguranţă conştient că adversarul său avea mai multe cunoştinţe despre metalele divine decât el sau tehnicienii lui. Dar ar fi fost regretabil dacă şi-ar fi dat seama din ceea ce se petrece cu mica navă că la bordul ei se afla însuşi Clane. Îşi dorise să asiste la această bătălie şi, în ciuda pericolelor, o urmări minut cu minut.

Lupta era aspră, mult mai aspră decât se aşteptase, mai ales că alte patru oraşe căzuseră în ultimele patru săptămâni. Recruţii neinstruiţi luptaseră cu sălbăticie pentru vieţile lor. Săgeţile făcuseră multe victime în rândurile atacatorilor. Suliţele, mânuite cu stângăcie, dar şi cu disperare, pricinuiseră multe răni şi uneori chiar moarte. Cel mai rău era însă când se ajungea la lupta cu săbiile. Odată ce scăpau de armele cu care puteau fi atacaţi de la distanţă, barbarii voinici şi puternici îi dovedeau cu uşurinţă pe adversarii lor mai slabi.

Prima linie căzuse nimicită. Intră în luptă cea de-a doua linie. Trupele de rezervă ale barbarilor înaintară. Stolurile de săgeţi pornite în întâmpinarea lor întunecară cerul, decimând rândurile atacatorilor. Urletele de durere, blestemele, gemetele disperate ale răniţilor, agonia soldaţilor din Linn, hăituiţi şi seceraţi de moarte, toate ajungeau la urechile celor aflaţi în mica navă rapidă. Apărătorii încercau din răsputeri să rămână grupaţi. Aşa sunau instrucţiunile: retragerea ordonată spre pieţele din centrul

oraşului, pregătite să facă faţă timp îndelungat unui atac prin surprindere.

Retrăgându-se, navele spaţiale urmau să aterizeze în ultima clipă pentru a îmbarca armata încolţită – dar teoretic intactă – alcătuită din civilii robuşti de odinioară. După o lună şi jumătate de instrucţie, erau mult prea preţioşi ca să fie sacrificaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Cu siguranţă că Czinczar, numărându-şi oamenii după fiecare bătălie, trebuia să fi avut deja propriile îndoieli. În general, armata lui sporea zilnic, graţie sclavilor lipsiţi de remuşcări. Dar cu cât armata era mai numeroasă, cu atât controlul ei devenea mai dificil.

Soarta bătăliei şi a oraşului era totuşi pecetluită. La lăsarea întunericului, focurile victoriei îşi înălţau vâlvătăile pe toate străzile principale. Fumul se încolăcea spre cer, iar flăcările sângerii dansau în întuneric. Locuitorii, care trăiau acum primele clipe ale ocupaţiei barbare, nu aveau cum să-şi închipuie că recunoaşterea în silă a înfrângerii reprezenta un posibil punct de cotitură în desfăşurarea războiului.

Sosise momentul să se decidă când, unde şi în ce condiţii forţa principală din Linn urma să dea bătălia hotărâtoare pentru controlul planetei. Şi mai trebuia, de asemenea, luată o altă hotărâre legată de încercarea, deosebit de riscantă, de a ajunge în apropierea sferei luminoase. Clane se înfioră. Îşi strânse neliniştit mantia în jurul umerilor nevolnici.

Încă mai chibzuia asupra căilor ce puteau fi folosite când sosi cu un mesaj un nobil din Linn, eliberat de barbari.

Scrisoarea conţinea o scurtă întrebare din partea lui Czinczar: „Te-ai gândit vreodată, dragul meu Lord Clane, cum a fost posibil ca civilizaţia Epocii de Aur să fie distrusă *în întregime!”*

Era o problemă la care Clane meditase nu de puţine ori. Dar niciodată nu i-a trecut prin gând că un barbar de pe îndepărtatul satelit al lui Jupiter ar putea cunoaşte răspunsul.

Îl întrebă pe nobilul eliberat, un cavaler al Imperiului, de vârstă mijlocie, care era situaţia în Linn. Răspunsurile nu păreau îmbucurătoare. Numeroşi sclavi se răzbunaseră pe foştii lor stăpâni. Multe femei de rang înalt fuseseră reduse la statutul de prostituate.

În privinţa noutăţilor de la reşedinţa lui din Linn, află că

Czinczar a invitat în mod public savanţi templieri să se ocupe de „anumite relicve care au aparţinut Lordului Clane”.

Interesat, Clane întrebă:

— Chiar a menţionat numele meu?

— Era scris acolo, veni răspunsul, iar omul ridică din umeri. L-am citit în timpul uneia din ieşirile mele în curtea palatului.

Clane se gândi la toate acestea mult timp după ce discuţia se încheiase. Bănuia că nu este decât o capcană, deşi Czinczar nu avea de unde să ştie cât de valoroasă era sfera.

Dacă barbarul ar privi înăuntrul ei printr-un tub, ar rămâne uimit de ceea ce exista „înăuntru”. Dar tot nu i-ar fi putut fi de folos.

Totuşi, chiar presupunând că era vorba de o capcană, nu avea de ales. Din punctul lui de vedere, era esenţial să ajungă în apropierea sferei. Trebuia oare să-şi asume riscul?

Îşi cântărea încă şansele, când un alt nobil eliberat sosi cu un nou mesaj de la Czinczar.

> „Aş dori să port o discuţie cu tine şi să-ţi arăt un anume obiect cum – cred eu – nu ai mai văzut. Poţi găsi o cale pentru ca o astfel de întâlnire să fie posibilă?”

Lord Clane prezentă mesajul la întrunirea din dimineaţa următoare a Statului Major. Cu toţii respinseră o asemenea întâlnire, dar căzură de acord că era necesară trimiterea unui răspuns oficial căpeteniei barbare.

Mutantul, care avea motivele lui să pară cât mai sigur pe sine, redactase deja o scrisoare. O citi în faţa ofiţerilor prezenţi:

> Către căpetenia barbară, Czinczar:
>
> Încercarea laşă de a obţine îndurarea pentru crimele voastre împotriva umanităţii, apelând la mine personal, este zadarnică. Părăsiţi această planetă împreună cu forţele voastre barbare. Numai supunerea imediată vă mai poate salva, pe voi şi Europa, de la distrugere. Fiţi cu băgare de seamă!
>
> Clane,
> Lord Conducător Interimar

Mesajul a fost aprobat şi transmis printr-un ofiţer barbar prizonier. Clane începu imediat să facă ultimele pregătiri pentru lansarea unui atac asupra oraşului Linn. Posibilitatea unui asemenea asalt fusese discutată de nenumărate ori la cartierul general. Cu toţii fură nevoiţi să recunoască faptul că era mai degrabă vorba despre o simulare. Generalii credeau că o debarcare ar putea să provoace confuzie printre apărătorii oraşului şi asta i-ar fi dat armatei imperiale posibilitatea să recucerească oraşele cheie mai îndepărtate, ceea ce trebuia să fie adevăratul obiectiv. Căzuseră de acord ca trupele de asalt să fie retrase din Linn în noaptea următoare zilei atacului.

Clane era mulţumit. Porni spre Linn în ziua premergătoare atacului cu un scuter din care descarcă într-un loc izolat un măgar şi o căruţă plină cu zarzavaturi. Ultimele douăsprezece mile le parcurse mergând agale pe lângă car.

Îmbrăcat cu straiele cenuşii ale unui iniţiat templier, nu ieşea în evidenţă între numeroşii cărăuşi, aşa că nu avu vreo problemă. Armata de sclavi care apăra oraşul Linn era atât de imensă, încât trupele lui Czinczar căutaseră să stabilească în grabă, pentru a preveni foametea, o scurgere normală de alimente dinspre provinciile învecinate spre capitală.

Cercetaşii raportaseră de mai multă vreme că porţile oraşului erau deschise.

Clane pătrunse în Linn fără ca vreunul dintre foştii sclavi, care acum păzeau acea poartă, să îl împiedice. Odată ajuns dincolo de ziduri, atrăgea şi mai puţin atenţia; în timp ce se îndrepta spre reşedinţa lui, nimeni nu păru să se întrebe cu ce treabă străbătea străzile. Urcă dealul şi ajunse la intrarea furnizorilor, unde singurul soldat barbar aflat de pază îi permise să treacă, cu căruţă cu tot, printr-o deschizătură a gardului scund.

Conştiincios, ca şi cum ar fi avut de îndeplinit o afacere oarecare, se îndreptă spre intrarea de serviciu şi lăsă zarzavaturile în grija a două femei. Întrebă:

— Cine-i de serviciu astăzi?

I se dădu numele unui barbar:

— Gleedon!

— Unde e? întrebă Clane.

— În birou, bineînţeles… pe acolo.

Femeia mai în vârstă arătă spre holul principal care ducea

către încăperea centrală unde se aflau depozitate cele mai multe dintre maşinăriile şi obiectele preţioase.

Pătrunse în camera vastă şi băgă de seamă că în apropierea fiecărei intrări se aflau soldaţi barbari. Văzu de asemenea că recipientul conţinând sfera luminoasă se găsea în mijlocul încăperii.

… Sfera cenuşie, licărind vag, de parcă pâlpâia înăuntrul ei o flăcăruie, se rostogolea înainte şi înapoi…

Putea să se apropie şi să o atingă, în treacăt.

Fără să pară grăbit, păşi înainte şi străpunse cu degetul suprafaţa subţire a sferei, apoi, fără să se oprească, îşi continuă drumul spre cabinet.

În acel moment fu teribil de tentat să forţeze norocul. Dacă ar acţiona imediat şi ar pune stăpânire pe casă, ar putea obţine controlul deplin al cutiei…

Dar dacă proceda în continuare conform planului, iar cutia era mutată în alt loc pe care să nu-l poată găsi în timpul celor trei zile pentru care sfera era activată… Se înfioră, refuzând să se gândească la o asemenea eventualitate.

Fusese impresionat de mesajele lui Czinczar. Căpetenia barbară deţinea informaţii importante. Cumva, cândva, pusese mâna pe un obiect atât de valoros încât renunţase la orice mândrie, încercând să stabilească o întâlnire.

Orice acţiune nechibzuită putea face ca lucrul acela să fie pierdut pentru totdeauna.

În timp ce traversa încăperea, mutantul îşi repetă asta în gând. O clipă mai târziu intră în cabinet, unde îi explică ofiţerului barbar aflat acolo că venise pentru slujba de îngrijitor al relicvelor zeilor atomici.

Matahala se ridică în picioare, îl privi chiorâş, lăsă să-i scape un semn că l-a recunoscut, apoi chemă doi soldaţi de pe coridor. Abia atunci spuse:

— Lord Clane Linn, eşti arestat!

Îi porunci apoi unuia dintre soldaţi:

— Adu o funie şi legaţi-l!

Cu umilinţă, mutantul se lăsă legat.

CAPITOLUL XXIV

ÎN CLIPA în care primi vestea, Czinczar porni spre Linn. Fu întâmpinat pe acoperişul palatului central de Meewan. Faţa rotofeie şi bonomă a grăsanului era toată numai zâmbet.

— Teoria dumneavoastră s-a confirmat, spuse admirativ. Aţi presupus că va risca în momentul hotărâtor al invaziei: ei bine, azi dimineaţă a sosit.

— Povesteşte-mi cum l-aţi prins.

Glasul lui minunat arăta multă răbdare. Chipul straniu păstră o expresie meditativă în timp ce asculta descrierea amănunţită a celuilalt. Curiozitatea lui părea inepuizabilă. Când povestea luă sfârşit, începu să pună o întrebare după alta. Fiecare răspuns năştea o altă întrebare. Într-un târziu, pe un ton plângăreţ, Meewan întrebă şi el:

— Excelenţă, nu mă îndoiesc că oamenii noştri au încercat să prezinte capturarea lui în cea mai bună lumină, pentru a-şi scoate în evidenţă meritele. Ei pretind că i-au înhăţat în timp ce intra în clădire, înainte de a apuca să facă ceva sau să atingă ceva. De vreme ce sunt doar o adunătură de pungaşi, eu unul mă îndoiesc că s-a întâmplat chiar aşa. Dar ce importanţă are? Vă nelinişteşte ceva?

Asta îl făcu pe Czinczar să ezite; nu băgase de seamă cât de încordat era. „La urma, urmei”, gândi el, „situaţia era destul de simplă”. Lansase public o invitaţie către toţi savanţii templieri să se prezinte pentru a lua în grijă „anumite relicve din metale divine”, care intraseră în posesia cuceritorilor. Fusese o ofertă abilă, concepută în cuvinte meşteşugite, menită să câştige încrederea generală a învinşilor, dar şi să-l împingă pe *savantul templier* spre propria lui distrugere. Singura promisiune, formulată cât se poate de precaut, era că în schimbul asigurării „protecţiei relicvelor”, experimentele puteau continua ca şi cum nu ar fi fost stare de război.

„Zeii”, se spunea cu făţărnicie în invitaţia lui Czinczar, „sunt

deasupra certurilor mărunte ale omenirii”.

Se părea că măcar unul dintre scopuri fusese atins. Mutantul însuşi se prezentase pentru slujbă. Czinczar chibzui prevăzător asupra tacticii de urmat, în cele din urmă spuse:

— Aduceţi-l aici! Nu putem risca să-l lăsăm să pună stăpânire pe ceva din casa asta. Ştim prea puţin, iar el mult prea mult.

În timp ce aştepta, cercetă bagheta energetică – unul dintre puţinele instrumente în stare de funcţionare pe care le găsise în casă. Făcea parte dintre acei oameni care nu credeau în adevărurile definitive. Faptul că funcţionase în urmă cu o săptămână nu însemna neapărat că era încă utilizabilă. Făcu o încercare, îndreptând-o printr-o fereastră spre coroana unui copac apropiat. Nu se auzi niciun sunet, nu se zări nicio dâră de lumină, dar partea de sus a arborelui se prăbuşi pe cărarea de dedesubt. Czinczar trăi satisfacţia omului raţional a cărui logică se dovedeşte corectă. Nu era o stare necunoscută pentru el. Din tinereţe, de când îndeplinea funcţia de copiat de mesaje, într-un ţinut îndepărtat, şi până în zilele ascensiunii la putere, nu riscase decât atât cât era necesar, nici mai mult, nici mai puţin. Chiar şi acum nu putea băga mâna-n foc că magicianul atomic, Lord Clane, nu îl va învinge printr-un şiretlic decisiv. Reflectă câteva minute asupra acestui lucru. Apoi porunci să-i fie adusă o cutie din gheţăria palatului. Conţinutul cutiei făcuse tot drumul de pe Europa împachetat în gheaţă. Tocmai arăta unor sclavi unde să aşeze obiectul, când un ofiţer năvăli în sala tronului, gâfâind.

— Excelenţă! strigă el. Sute de nave spaţiale! Suntem atacaţi!

O clipă mai târziu, în timp ce privea pe fereastră navele care aterizau, Czinczar înţelese că presupunerile lui, deşi confuze, se adevereau. Apariţia lui Clane în oraş făcea parte dintr-un plan care acum îşi urma cursul fatal. Dar era o mare plăcere să ştie că însuşi Lord Clane căzuse în cursă.

Renunţă să privească bătălia, pe care oricum nu o putea urmări în detaliu din interiorul palatului. Nici nu-şi puse măcar problema, aşa cum făcuse Tews cu câteva luni în urmă, că ar fi fost nevoie ca ofiţerii lui să ştie unde se află în prima fază a luptei. Dădu în grabă câteva instrucţiuni ca pachetul de la gheaţă să-l urmeze, după care scrise un bilet pentru Meewan. Apoi porni pe cărare cu o numeroasă escortă, spre cartierul general al armatei de rezervă, aflat în centrul oraşului.

Deşi barbarii constituiau „inima” lor, trupele de rezervă erau alcătuite în majoritate din sclavi, ca şi principala forţă de apărare a oraşului. Sosirea lui Czinczar provocă o explozie de entuziasm. Ovaţiile continuară multă vreme după ce el intră în clădire.

Discută despre situaţia existentă cu unii dintre ofiţerii-sclavi, care păreau calmi şi încrezători. După estimările lor, în primul val aterizaseră aproximativ şaizeci de mii de soldaţi ai Imperiului. Faptul că era exact numărul barbarilor care invadaseră iniţial oraşul nu părea să le treacă prin minte sclavilor. Dar coincidenţă îi atrase imediat atenţia lui Czinczar. Se întrebă dacă era destinată să aibă un înţeles simbolic. Eventualitatea îl făcu sarcastic. Nu simbolurile, ci săbiile vorbesc limbajul victoriei.

Pe măsură ce după-amiaza se scurgea, atacul celor din Linn era oprit peste tot. Cutia din care încă picura apă sosi de la palat pe la trei. Întrucât nu părea să mai existe vreo ameninţare imediată, Czinczar trimise un sol după Meewan. La trei şi jumătate Meewan îşi făcu apariţia, zâmbind larg. Era urmat de câţiva sclavi din Linn care purtau o lectică închisă. În ea se afla, cu mâinile şi picioarele legate, Lordul Conducător Interimar al Imperiului. După ce lectica fu pusă jos şi sclavii se retraseră, se lăsă o linişte mormântală.

Clane îi cercetă pe conducătorul barbar cu multă curiozitate. Părerea Lady-ei Lydia despre acest bărbat îl impresionase mai mult decât consimţea să recunoască, întrebarea era dacă puternicul şi chipeşul geniu militar putea fi făcut să intre în panică la gândul existenţei zeilor atomici! Să fie înfricoşat acum, în următoarea jumătate de oră! Din, fericire, pentru prima oară în cariera lui de savant atomic, avea în spatele său cea mai teribilă armă construită vreodată de vrăjitorii din vremurile legendare. Băgă de seamă că expresia impersonală de pe chipul celuilalt se preschimba într-una dispreţuitoare.

— Pe toate grotele zeilor, spuse Czinczar dezgustat, voi cei din Linn sunteţi toţi la fel – nişte slăbănogi!

Clane nu spuse nimic. Privise adesea în oglindă ceea ce vedea acum Czinczar: un tânăr firav, cu o faţă palidă, cu trăsături feminine şi… ei bine, nu putea schimba nimic.

Expresia lui Czinczar se modifică din nou. Deveni dintr-odată ironic. Întrebă curtenitor:

— Mă adresez oare Lordului Clane Linn? Nu am făcut nicio

greşeală?

Clane nu putea lăsa să-i scape prilejul. Spuse liniştit:

— Nu e nicio greşeală. Am venit în Linn numai pentru a discuta cu tine cât timp durează lupta. Aşa că iată-mă!

Probabil că răspunsul suna caraghios venind din partea unuia legat fedeleş, cum era el. Gardienii din preajmă hohotiră, iar Meewan chicoti. Doar Czinczar nu părea amuzat. Vocea lui fermecătoare deveni fermă ca oţelul.

— Nu am timp să mă joc cu vorbele şi nici nu îmi place. Văd că te bizui pe ceva anume pentru a te salva şi bănuiesc că asta are legătură cu ştiinţa ta în ale energiei atomice.

Răsuci ostentativ între degete bagheta energetică.

— Aşa cum văd eu lucrurile, te putem ucide oricând, într-o clipită.

Clane clătină din cap.

— Te înşeli. Vă este imposibil să mă ucideţi.

Se auzi zgomot din direcţia lui Meewan. Inginerul se apropie; spuse ameninţător:

— Czinczar, omul ăsta nu merită îndurare. Dă-mi voie să-i dau una peste mutră, să vedem dacă zeii lui atomici îl apără de umilinţă.

Czinczar îi făcu semn să se dea deoparte. Privi în jos, spre prizonier, cu ochi neobişnuit de strălucitori.

Repeziciunea cu care încordarea se instalase în încăpere îl uimea. Şi, de necrezut, prizonierul era acela care îşi crease avantaj… „imposibil să mă ucideţi!” Printr-o singură frază îi provoca să încerce.

Pe fruntea îngândurată a lui Czinczar apăru o cută. Avusese grijă să-l trateze pe Clane în limitele bunului simţ nu pentru că ar fi presimţit un dezastru. Dar acum era nevoit să recunoască în sinea lui că reacţiile acestui om erau anormale. Cuvintele rostite de Clane păreau sincere şi încărcate de o convingere care nu mai putea fi ignorată. Scopul urmărit de el când invadase Imperiul Linn putea fi în pericol.

Spuse grăbit:

— Vreau să-ţi arăt ceva. Nimeni nu va încerca să te ucidă până nu vei vedea acest lucru. În ceea ce te priveşte, nu face nimic nechibzuit, nu acţiona în niciun fel, oricare ar fi puterea pe care o ai, până nu vei vedea, atent şi cu discernământ, despre ce e

vorba.

Băgă de seamă că Meewan îi privea uluit.

— Puterea! exclamă inginerul şi vorbele lui sunară ca o ocară. Puterea lui!

Czinczar îl ignoră. Era secretul său şi nu putea întârzia nicio clipă. Ordonă:

— Gărzi, puneţi cutia aici!

Mustea încă de apă când o aduseră. În urma ei, pe covorul scump, rămase o dâră murdară, iar în locul unde o aşezară se lăţi imediat o băltoacă. Trecu ceva timp până când, opintindu-se, câţiva oameni reuşiră să-i ridice capacul. Chiar şi paznicii de la uşile îndepărtate îşi lungiră gâturile să-i vadă conţinutul. Un murmur de groază puse capăt aşteptării tensionate.

Ceea ce se găsea înăuntru avea cam opt picioare lungime. Lăţimea era însă greu de apreciat, pentru că trupul părea să fie pliat în aşa fel încât dădea impresia unei dimensiuni considerabile. Era evident că murise cu puţin înainte să fi fost împachetat în gheaţă. Acolo, în cutia lui, arăta proaspăt, ca şi cum încă mai trăia; părea să privească cu ochii goi, neomeneşti, spre ornamentele tavanului.

— De unde îl ai? întrebă Clane într-un târziu.

— A fost găsit pe unul dintre sateliţi, la câteva ore după reperarea unei nave ciudate.

— Cât a trecut de atunci? întrebă mutantul pe un ton calm.

— Doi ani pământeni.

— Se pare că oricine a fost în acea navă a dispărut între timp.

Czinczar dădu din cap.

— Nişte mineri au găsit cu şapte ani în urmă un corp la fel cu acesta pe un meteorit.

Mutantul studie îndelung ciudata creatură. Într-un târziu, ridică privirea şi ochii lui îi întâlniră pe ai lui Czinczar. Întrebă încet:

— Care este teoria ta?

— O rasă neomenească, cu bogate cunoştinţe ştiinţifice. Brutali şi neprietenoşi, pentru că există informaţii din unele zone îndepărtate de pe Europa despre distrugeri neaşteptate, care m-au nedumerit până la descoperirea acestui corp… Mă întreb dacă nu e vorba despre o a doua vizită în Sistemul Solar. Nu pot să-ţi relatez prescurtat tot raţionamentul logic la care am ajuns, dar concluzia mea este că civilizaţia Epocii de Aur a fost nimicită cu

ocazia primei vizite.

Clane spuse:

— Mă bucur că mi-ai arătat descoperirea ta, dar care este motivul pentru care ai făcut-o?

Czinczar inspiră adânc. Şi făcu cea de-a doua mutare care ar fi putut preveni catastrofa sugerată de toate acţiunile şi felul de a fi ale acestui prizonier neobişnuit. Zise:

— Ar fi o greşeală gravă din partea noastră dacă ne-am distruge armatele unul altuia.

— Apelezi la clemenţă?

Era prea mult. Barbarul rânji arătându-şi dinţii.

— Nu apelez decât la bun-simţ, răspunse el.

— Imposibil, zise Clane. Oamenii au nevoie de răzbunare. În caz de victorie, nu se vor mulţumi decât cu moartea ta.

Cuvintele îl făcură pe Meewan să arunce o înjurătură.

— Czinczar! strigă el, ce-i cu prostiile astea? Niciodată nu te-am văzut aşa. Nu pot sluji un om care acceptă dinainte înfrângerea. Am să-ţi arăt eu ce-am să fac cu acest... acest... (Se hotărî dintr-odată). Gărzi, băgaţi o suliţă în el!

Nu mişcă nimeni. Soldaţii se uitau stânjeniţi ia Czinczar, care încuviinţă cu răceală:

— Daţi-i drumul! Şi eu vreau să ştiu dacă poate fi ucis.

Nu îndrăzni niciunul. Ori ordinul nu fusese rostit destul de convingător, ori ceva din încordarea căpeteniei se transmisese şi celorlalţi. Se priveau neîncrezători, când Meewan smulse o sabie de la unul dintre ei şi se răsuci spre cei înlănţuit.

A fost tot ce a apucat să facă. În locul în care se aflase acesta era doar o sferă luminoasă. Se auzi vocea lui Clane:

— Încearcă să foloseşti bagheta energetică împotriva mea.

Făcu o pauză.

— Încearcă! Nu vei păţi nimic.

Czinczar ridică bagheta şi apasă butonul de activare. Nu se întâmplă nimic... Ba da! Sfera luminoasă deveni mai strălucitoare.

Glasul lui Clane întrerupse tăcerea apăsătoare.

— Tot nu crezi în zei?

— Sunt surprins, răspunse Czinczar, că nu te temi când superstiţiile se răspândesc mai mult decât cunoştinţele. Noi, aşa-numiţii barbari, zise el cu mândrie, te dispreţuim pentru

încercările tale de subjugare a spiritului uman. Suntem liber-cugetători şi toată energia ta atomică nu va reuşi până la urmă să ne convertească. (Ridică din umeri). Cât despre felul în care controlezi sfera, pot spune că nu îl înţeleg.

Reuşise în sfârşit să-l scoată pe mutant din calmul lui glacial.

— Tu chiar nu crezi în zeii atomici? întrebă Clane, parcă nevenindu-i să creadă.

— Gărzi, răsună glasul lui Czinczar, atacaţi-l din toate părţile!

Sfera de lumină pâlpâi, dar nu păru să facă vreo mişcare. Gardienii nu mai erau.

— Acum crezi? întrebă Clane.

Barbarul arăta palid şi îmbătrânit. Dar clătină încăpăţânat din cap.

— Am pierdut războiul, mormăi el. Numai asta recunosc. Tu hotărăşti dacă vei purta mantia care mi-a căzut de pe umeri. (Izbucni). Dar spune-mi, pe toţi zeii tăi, ce-i sfera asta?

— Cuprinde întregul Univers sideral.

Czinczar încruntă din sprâncene şi se aplecă în faţă ca şi cum ar fi încercat să priceapă.

— Care Univers? întrebă în cele din urmă.

— Dacă priveşti înăuntru printr-un tub, îi explică răbdător Clane, vei vedea stele. Este ca o fereastră deschisă spre spaţiu… numai că nu este o fereastră. Este însuşi Universul.

Căpetenia barbară părea sincer zăpăcită.

— Acest Univers? spuse el cu un aer neputincios.

Clane încuviinţă, dar nu comentă. Nu-i fusese nici lui uşor să înţeleagă un lucru atât de profund, cu toate explicaţiile scrise pe care le avusese la îndemână.

Czinczar scutură din cap.

— Vrei să spui că Pământul este acolo, înăuntru? Arătă cu degetul sfera care continua să licărească.

— Este o reprezentare cvadridimensională, răspunse la fel de răbdător Clane. Înţelegea starea de confuzie a celuilalt. Nu era momentul să insiste.

După un timp, barbarul miji ochii şi îndrăzni:

— Cum poţi avea un obiect mai mare într-unul mai mic? Tonul lui cerea o explicaţie logică. Clane ridică din umeri.

— Atunci când micimea sau mărimea sunt doar iluzii datorate punctelor de vedere, problema nu mai există.

La auzul răspunsului, Czinczar se îndreptă încruntat.

— Mi-am închipuit, spuse el, că ajunşi în acest punct al relaţiilor noastre nu vei spune decât adevărul. Se pare că nu eşti pregătit să-mi explici serios ce este cu arma asta a ta. Nu pot crede asemenea baliverne.

Clane clătină din cap, dar nu spuse nimic. Folosise singurele argumente pe care le avea, dar se lovise de realismul greu de zdruncinat al celuilalt. Nu îl învinuia pe barbar. El însuşi izbutise numai treptat să accepte ideea că materia şi energia erau diferite de ceea ce percepea trupul prin simţuri. Dar acum venise momentul să acţioneze, să forţeze, să convingă. Lanţurile căzură ca şi cum nici n-ar fi existat. Se ridică în picioare în timp ce cea mai preţioasă dintre comorile tuturor timpurilor pulsa acum deasupra capului său, într-un ritm perfect acordat mişcărilor lui.

Czinczar spuse cu încăpăţânare:

— Ar fi o eroare de neiertat să ucizi vreun bărbat în putere, fie ei sclav sau altceva.

Clane zise:

— Zeii cer capitularea absolută.

Czinczar răbufni furios:

— Neghiobule, îţi ofer întregul Sistem Solar! Monstrul ăsta din cutie nu ţi-a schimbat câtuşi de puţin părerea?

— Ba da.

— Dar atunci…

— Nu cred în învoielile privind o guvernare în comun, îl lămuri Clane.

Urmă o pauză. Apoi Czinczar zise:

— Ai ajuns departe… pentru unul care odinioară se folosea de puterea atomică doar pentru a rămâne în viaţă.

— Da, am ajuns departe, recunoscu Clane.

Czinczar se uită posomorât la ceea ce se afla în cutie.

— Adevărata ameninţare pentru Linn este acolo. Promiți că vei candida pentru funcţia de Lord Conducător?

— Nu pot promite nimic, răspunse Clane.

Cei doi bărbaţi se priviră. Aproape se înţelegeau unul pe celălalt. Czinczar întrerupse tăcerea:

— Îţi predau necondiţionat, zise el oftând, ţie şi numai ţie, toate trupele mele… eu speranţa că vei avea curajul şi înţelepciunea să nu te sustragi de la niciuna dintre îndatoririle

tale de Protector al Sistemului Solar. Era un rol – încheie el inutil, cu un aer mâhnit – pe care iniţial speram să-i joc eu.

Într-o încăpere bine păzită dintr-un cartier mărginaş din Linn, un sâmbure de energie se rostogolea liniştit înainte şi înapoi, de-a lungul unui jgheab îngust. Părea neînsemnat, dar asta era doar *o* amăgire a simţurilor omeneşti. Cărţile în care era descris, precum şi cei care scriseseră acele cărţi, nu cunoşteau decât o parte din secretele lui.

Ştiau că în microuniversul din interior pulsau o mulţime de forţe negative. Reacţiona la razele cosmice şi la energia atomică precum un burete nesăţios. Nicio energie submoleculară eliberată în prezenţa lui nu-i putea scăpa. Iar momentul în care atingea propria masă critică putea genera o reacţie în lanţ în orice obiect cu care intra în contact.

Avea un singur neajuns de care oamenii se foloseau în felul lor lacom. Imita gândirea. Sau cel puţin aşa părea. *Așa părea.*

Marea întrebare pe care şi-o punea Clane, şi înaintea lui strămoşii, după observarea acestei caracteristici remarcabile, era: însemna oare că… omul stăpâneşte Universul, sau Universul stăpâneşte omul?

SFÂRŞIT